Глава 1.

”Під омелою”

Різдво!.. Ви чуєте? Лишень від звуків цього чарівного слова

у небі починають співати невидимі дзвіночки, і здається, що

от-от станеться дещо казкове. Чуєте?

«Крамничка тітоньки Мальви»

Глава 1.

Узявши з коробки папірець, у якому написані побажання на Різдвяні свята – Емма з ностальгією усміхнулась, згадуючи ті дні, коли їй було вісімнадцять. Так… так… саме у вісімнадцять і були написані ці слова, на які вона дивилась:

Бажання:

1) Потрапити у Різдвяну казку.

2) Закохатись і щоб мене покохали.

3) Отримати пропозицію.

4) Народити дитинку.

5) Святкувати Різдво у колі великої родини.

П’ять заповітних бажань. А що з цього здійснилось? НІЧОГО! Вона нещодавно розійшлась з хлопцем і це за два тижні до Різдва! Казково – правда?! Кохання… немає, як і казки. Палець і досі голий… діти, а як їх мати, якщо усього іншого нема. Великої родини… нема. Підсумок – казка лише на папері. А головне, що вже не вісімнадцять, а тридцять… за тиждень тридцять один. Так… так… на Новий рік.

Обережно склавши папірець, Емма поклала його в коробку, де він і пролежав увесь час. Це була ручної роботи скринька-спогадів, саме так вони з мамою і сестрою Тіною її назвали. Тут все-все: дитячі фото, зошити, наклейки, сімейні рецепти і звичайно список бажань. Накривши кришечкою з рожевим бантиком – коробку, вона встала на стілець і сховала її у шафу на верхню полицю. Витираючи полицю від пилюки, вона декілька разів чхнула і промовила сама до себе:

— Будь здорова! — засміявшись, вона ледь не впала зі стільця.

Спустившись, та зачинивши двері шафи, вона підійшла до вікна. Дивлячись, як на вулиці батьки бавляться з дітьми біля ялинки, яку щойно прикрасили, Емма усміхнулась. Проте, через секунду її серце стиснулось жалем до самої себе… до своїх мрій, які так і не здійснились. Вона б дуже хотіла мати дівчинку і хлопчика. Вона б любила їх безмежно і цілувала кожного дня їхні щічки.

Емма важко зітхнула і відійшла від вікна. В животику «забурчало» – оголосивши, що було б добре попоїсти.

Емма відкрила холодильник і виявила там «нічого». Зібравшись, вона пішла до магазину, і ось, як вже півгодини скуповує усе, що виглядає смачно. У кошику опинились: цукерки, печиво, мандарини, рожеве шампанське, та баночка арахісової пасти. Потім, переглянувши покупки, зрозуміла, що цим можна перекусити, але ніяк не наїстись. Тому… в кошик потрапили ще: курячі крильця, цибуля, шампіньйони, червоний перець, картопелька, сир, салямі, хліб та деякі приправи. Задоволено усміхнувшись до кошика, вона у цю мить подумала, як зараз «усміхатиметься», коли треба буде на касі розраховуватись. Доходячи до каси про яку щойно розмірковувала, дівчина почала викладати продукти на транспортерну стрічку.

— Доброго дня. — Привіталась білявка.

— Доброго. — Емма усміхнулась продавчині.

— Пакет потрібен? — швидко перекладаючи продукти, запитала дівчина.

— Так, будь ласка. — Мовила Емма.

— Який?

— Два середніх.

Дівчина швидко їх розправила і поклала на продукти.

Емма чекала на вердикт, але він затримався, бо чекова стрічка у апараті закінчилась і білявка з блакитними очима почала її замінювати, так швидко, як тільки могла.

П’ять хвилин біля каси повної людей, де усі кашляють та чхають, не дуже додавав святкового настрою. Емма підняла свій шарф на самісінький ніс, щоб не підхопити бува чого-небудь від покупців, які стоять поряд. Дівчина на касі усміхнулась, зрозумівши, що вона тікає, як тільки може від мікробів, які здавалось влаштували новорічну вечірку довкола людей.

За цей час Емма встигла скласти продукти до пакетів і просто чекати… чекати…

Нарешті, нарешті вона могла почути, яка ж вона марнотратна, проте хтось так кашлянув, що перебив продавчиню і Емма не почувши її, просто віддала карту для розрахунку. Провівши кредиткою, натиснувши кнопочки, Емма могла з полегшенням зітхнути. Подякувавши дівчині, і почувши «Гарного дня», Емма узяла свої пакунки і пішла до виходу.

Сума звичайно виявилась не подарунком під ялинкою, проте, її покупки були варті того. Все одно їй не було куди витрачати кошти, які вона збирала на весільну сукню. Тож… краще смачно попоїсти і випити смачного вина, а потім потішити себе у ванній з бульбашками. Або все – і одразу.

Поспішаючи додому між людьми, проходячи повз гарно прикрашені вітрини, Емма побачила величезну вивіску «Подорож твоєї мрії». У цю мить, наче за допомогою чарів – відчинились скляні двері. Хоча, насправді, їх відчинила парочка, яка усміхаючись тримала у руках квитки та брошурки про теплі краї. На них були широко усміхнені люди, пляж та пальми. Емма могла лише видихнути, її подорожі починались мріями і ними закінчувались. Тож… А може все таки не «тож?». Ні, ні, ні все таки «тож».

Дім, милий дім. Емма скинула чобітки, куртку і почала розмотувати шарф, за яким ховалась від «чихунів». Помивши руки, розклавши продукти, вона узялась за приготування вечері, але перед цим треба було підкріпитись кількома цукерками з начинкою «Тірамісу».

Вона дивилась, то на курочку, то на салямі – вирішуючи, що обрати. Перемогло те, що можна було приготувати за кілька хвилин – тобто бутерброд. Курочка у приправах… буде… завтра.

Нарізаючи хліб та ковбаску, Емма закинула шматочок салямі собі до ротика, та прицмокнувши, пішла відкорковувати пляшечку шампанського. Звичайно, це не її фішка звільняти пляшку від пробки, але чоловіка, який би їй з цим допоміг ніде не було видно. Тому… тому вона поставила пляшку між стегнами, стиснула її, всадила штопор і добряче смикнула. Сила перемогла розум і Еммі прийшлося умитись вином. На цей казус Емма лишень розсміялась. Облизавши губи, вона задоволено оцінила смак рожевого.

Встаючи навшпиньки, Емма дістала з шафки келих і налила у нього вино. Залишивши пляшку на столі, – келих вона поставила на піднос і знову узялась за приготуванням бутербродів. Намастивши хліб маслом, Емма виклала на нього салямі і задоволено усміхнулась.

Коли усе було на підносі, Емма пішла до вітальні з усіма смаколиками. Увімкнувши телевізор, вона всілась на канапу, а поруч влаштувала свою вечерю. Задоволенню не було меж, коли вона натрапила на кіно «Відпочинок за обміном1». Справжній відпочинок.

Зручно вмостившись, в одну руку вона узяла келих, а в іншу бутерброд. Нарешті животик був задоволений, як і його хазяйка. Проте, через кожних п’ятнадцять хвилин реклами, трішки нервували. Дівчина усміхнулась, коли побачила рекламу про туристичне агентство «Подорож твоєї мрії», яке вона сьогодні бачила у торговому центрі.

За останніх сорок хвилин, це агентство майоріло перед обличчям – двічі. Емма у ці моменти згадала про те, як колись хотіла поїхати до Карпат взимку, там де є камін з дровами, які

тихенько потріскують, поруч гарно прикрашена новорічна ялинка, а за вікном, наче пух кружляють сніжинки. Мрії… мрії… шкода, що вона так і не поїхала в Карпати і не здійснила свою мрію. Віктор ніколи не хотів подорожувати, а самій їхати не хотілось… і залишати хлопця, щоб самій відпочити, тим паче. Ось так мрія залишилась мрією.

Емма не помітила, як з'їла обидва бутерброда, додивилась фільм і випила цілий келих вина. Згадуючи минуле і свої мрії, дівчину закружляли ностальгічні

---

1 Фільм «Відпочинок за обміном» (англ. Holiday, прямий переклад Свято) — романтична комедія 2006 року. Режисер Ненсі Меєрс. У ролях: Кемерон Діас, Кейт Вінслет, Джуд Лоу, Джек Блек, Елай Воллак, Едвард Бернс, Руфус Сьюелл, Шаннін Соссамон.

спогади. Щоб трішки забутись про те, що так і не отримала, Емма вирішила налити собі, ще келих вина, напустити ванну гарячої води і потішити себе бульбашками.

Десять хвилин у полуничній солодкій пінці її зовсім розморили та розніжили. Проводячи рожевим лезом по стрункій ніжці, вона усміхнулась. Їй завжди подобались її фігурні ніжки. У цю мить вона подумала, як би хотіла обхопити ними, якогось красеня, який зачарує її і подарує океан насолоди.

Зітхнувши, Емма засміялась від власних думок. Звідки узятись хорошому хлопцю, якщо вона поставила сама собі табу на них. А на чому вона ще не поставила табу? Щось вона не могла пригадати, де у її житті був хоч один дозвіл самій собі на власні бажання і потреби. Писала новорічні списки – нічого не здійснилось… Хотіла поїхати у Карпати та подорожувати – зуськи… Бажала гарячого сексу – бачила лише цю пристрасть у кіно… Про кохання – вона вже і не мріє… її воно обходить стороною. От і маєш… Табу… скрізь… табу.

Хай йому грець! Вона має право на слово «хочу!», на слово «зроблю!» і на «мрію!». Зараз зима. На носі новорічні свята. Її давня мрія може стати реальністю. Не дарма ж скрізь цей знак

«Подорож твоєї мрії»! Вона поїде у Карпати! Вирішено! Забудиться про чоловіків, про те, що її кинули… і про все на світі… окрім себе. Їй треба побути із собою… із своїми думками… і налагодити усе у своїй гарній голівці.

Зробивши останній рух лезом, вона провела пінною долонькою по ніжній, шовковій ніжці, і допивши рожеве легке вино… вона задумалась, – чи воно дійсно таке легке, як здається… саме підчас того, як вона його пила, їй прийшли думки про відпустку. Яка різниця, що саме спонукало на втілення мрії: чи то туристичне агенство з торгового центру, чи його ж реклама «Здійсни свої мрії», чи то вино, – чи все разом… не важливо. Головне вона вирішила – що вона це зробить! Вона цілий день отримувала «знаки» – ними не можна нехтувати!

Перша ночі. Емма ніяк не могла заснути. Їй треба було з кимось поділитись своїми ідеями, що до поїздки. Було вирішено подзвонити сестрі.

— Алло, привіт люба. Вибач, що так пізно, але не могла чекати до завтра. — Затараторила вона.

— Емма? — сонно та здивовано запитала дівчина. — Що? Що сталося?

— Нічого, просто я вирішила поїхати у Карпати! — радість охопила її з середини і вона запищала.

— Що?! Ти напевно мені снишся… Моя Емма таких рішень не приймає. Бувай. — Пробубоніла вона.

— Не клади слухавки! — наказала Емма сестрі. — Тіно! Ну послухай! Прокинься! Я дійсно вирішила поїхати до Карпат! — голосніше промовила вона і встала з ліжка. Емма затремтіла від прохолоди, яка її захопила зненацька. Нічна шовкова сорочка навряд чи могла зігріти, коли батареї у квартирі майже не гріють. Як це буває кожного року взимку. Вони завжди прохолодні тоді, коли зима набирає обертів. Це, як новорічна традиція. — Тіно! Чуєш мене?!

— Чую… і думаю, що ти мене розігруєш. Але чому серед ночі, – хоча б почекала ранку?!

— Це не розіграш. Я їду. — Емма почала нервувати.

— Що на тебе найшло? — запитала Тіна, позіхнувши.

— Просто захотіла відпочити. Невже у це так важко повірити? Я така зануда чи що?! — Емма образилась, що від неї ніхто не очікує спонтанних, цікавих рішень.

— Не ображайся, сестричко. Просто ти не така. Ти все обдумуєш… зважуєш… і це не погано…. Просто… просто… — вона не знала, як замінити слово – нудно. — Просто – передбачувано.

— І нудно. Я знаю, тебе і знаю, що ти хотіла сказати. — Дівчина зітхнула.

— Трішки… нудно. — Зізналась вона. — І коли ж ти їдеш?

— Післязавтра! — радісно оголосила Емма.

— Післязавтра?! Ти, що Еммо?! — Тіна прокричала в слухавку.

— От бачиш і я можу бути непередбачуваною! — зраділа Емма.

— Ти збожеволіла, – ось, що я тобі скажу! — не припиняла горланити Тіна.

— Якщо я хочу зробити щось не за графіком – то я одразу збожеволіла? Ось так значить?! Добре тоді завтра поговоримо. Коли я буду сідати на потяг. — Емма, залізла знову під ковдру і додала: — Па-па.

— Еммо!

Єдине, що встигла почути Емма, сказане сестрою, вимикаючи телефон.

Емму тішила думка, що вона втілить свою мрію у життя, а ще її тішило те, – що від неї такого не очікували. З гарним настроєм, вона лягла на бік і тихо, наче сніжинка, легенько провалювалась у сон.

Глава 2.

Поснідавши, Емма сіла за ноутбук і почала шукати білет на потяг, аж раптом постукали у двері. Дівчина навіть знала, хто прийшов і кого цей «хтось» привів.

— Іду, іду! — підходячи до дверей, голосно промовила Емма, – винуватиця того, що Тіна та батьки з самого ранку на ногах.

Клацнувши двічі замком, господиня квартири відчинила двері. Не встигла вона навіть привітатись, як її посунули у бік і уся «делегація» увійшла до її скромного житла.

Емма похитала головою і зачинила двері.

— Як це розуміти? — почала мама.

— І вам усім – доброго ранку! — усміхнувшись, Емма покосилась на сестру, та завжди мала довгий язик. Це ще походило з дитинства, коли вона полюбляла доносити на сестру.

— Що? Що таке? — насупилась Тіна і почервоніла від погляду сестри.

— Нічого, Тіно… нічого… — засміялась Емма, перебуваючи у гарному гуморі.

— Я питаю, – як це розуміти? — у друге запитала мама, сідаючи на жовту канапу.

Ця жінка була прекрасною у гніві – наче Богиня вогню, і Янголом – коли віддавала ніжність. Чорні коси забрані у тугий хвіст – грайливо погойдувались, коли вона жестикулювала руками і жваво щось пояснювала. Риси її обличчя – тендітна краса. Гарні губи, які вона підкреслює легкою шоколадною помадою, невеличкий носик, який іноді вона піднімає до верху – коли ображена, або коли злиться. Сіро-блакитні очі, які можуть змінювати колір від сонячного світла на сині, під спокусливими віями і дужкою брів. Ямочка на підборідді та усмішка – магніт, білосніжна, щира та розуміюча. Ця неймовірна красуня – їхня мама. Фігура – еталон жіночності – немов гітара. Тендітна, невеличка і все це з витонченим шармом. Їм з Тіною пощастило, що вони успадкували її красу і татів міцний характер… хоча і вроду теж – ще той спокусник. Темні коси – були у молоді роки, а зараз цікава сивина, яка додає родзинки. Зелені очі під густими віями. Гарної форми брови, якими він уміло грає, правильний ніс, чіткі губи, які підкреслюють красу усмішки. Статна фігура – раніше… у

далекій юності, він займався боротьбою, гарні чоловічі руки і дивовижний сміх.

Тіна… Тіна – уся в батьків, так само, як і Емма. Сестри копія мами – лише у них коси темно-русі, як були колись у тата. Суміш батьків – гарні, спокусливі дівчата.

У Емми – зріла краса, риси стали більш жіночними, так само, як і форми, а Тіна ще була зовсім мила, кокетка двадцяти двох років.

— Мамусю, я знаю… Тіна, все вже розповіла. Тому, я хочу просто, щоб мене підтримали… і все. — Емма подивилась на матір, а потім на батька.

— Я не відпущу тебе одну. Нізащо! — махнувши пальцем, наче відрізала, невдоволено сказала мама.

— Мам, я вже доросла дівчинка. Я все вирішила. — Обійнявши свою лебідку, Емма промовила: — Я втомилась, мам… хочу побути зі своїми думками на одинці. Прошу… зрозумій.

— Маєш моє благословення. — Одізвався батько, і підходячи до доньки поцілував її у чоло.

— Вікторе! Що ти таке кажеш?! — обурилась дружина.

— Їй це потрібно… і ми це всі розуміємо. — Обійнявши за плечі доньку, він додав: — Я куплю їй білет у СВ і запитаю хто буде з нею їхати – хлопець чи дівчина. Ти ж знаєш у мене є зв’язки. Все буде добре. — Він мовив чітко, запевняючи усіх присутніх, що все під його контролем. — Як я пам’ятаю, Тіна їздила у Карпати, – гадаю адреса тих будиночків ще є?

Тіна почервоніла, згадавши безсонні ночі, у тих самих будиночках зі своїм колишнім коханцем. Її очі почервоніли – бо той коханець кинув її, розбив її закохане серце і забувся про неї.

— Так… є.

— От і добре. Тоді, дай адресу Еммі. — Дивлячись, як його любі жінки дивляться на нього він зітхнув: дружина – не погоджувалась, Тіна – от-от заплаче, а Емма за довгий час набула в очах, давно загублений вогник щастя. Емма

щаслива… його маленька донечка щаслива. З іншими своїми жінками, – він теж якось домовиться. — Коли Емма домовиться про домівку, я владнаю усі питання з дорогою.

— Дякую! Дякую, таточку! — Емма кинулась йому на шию. — Дякую! Люблю тебе.

— А я люблю тебе, моя донечко. — Обіймаючи навзаєм і погладжуючи її по спинці, відповів тато.

Мама і Тіна могли лише погодитись і прийняти все, як є. Вони довіряли батьку, як нікому іншому. Його чоловіче слово – закон.

— Мамусю, я дуже тебе люблю. — Емма покликала однією рукою матусю до них. — Сестричко, люблю тебе. — Махнувши і їй, вона чекала на групові обійми.

Мама встала з дивана і підійшла до доньки та чоловіка, і обійнявши сказала:

— Люблю тебе, мій скарб. — Поцілувавши Емму у скроню, мама усміхнулась.

— І я! І я тебе люблю сестричко! — обіймаючи усіх, викрикнула Тіна.

Емма добре знала, як батькам важко дався цей дозвіл – вона їхня маленька дівчинка, скільки б їй не було років. Вони хвилюються за неї. Люблять понад життя. Вона їх розуміла і любила так само, як вони її… і була дуже вдячною за підтримку і розуміння.

Минуло декілька годин після того, як було домовлено про будиночок у Карпатах, про білет на потяг і про те, що Емма їде завтра, як і планувала.

Попрощавшись з батьками і сестрою, Емма вирішила пробігтись по магазинах і купити милі дрібнички на новорічні свята та на Різдво, своїй родині… і щось собі… наприклад купу гарної білизни, декілька суконь, черевичків і валізу, в яку це все буде влаштовуватись.

Емма стояла посеред величезного магазина, разом з валізою, пакунками і гадала, як це зайти в бутік з білизною разом з усім цим? Їй треба було туди увійти – прозорий

комплект, який складався з негліже та халатику, так і манив до себе. Вона таки зайшла у бутік з величезною валізою і з гордо піднятою головою. Поставивши свої придбання біля рожевого диванчика, вона узялась за маленькі вішалочки, на яких файно висіли комплектики, сорочки, корсети та усілякі дрібнички. Вона розуміла, що показати їх буде нікому, але їй так кортіло подарувати, щось собі, і щоб це «щось» не було з магазинів продовольчих товарів. Її тіло – заслуговує гарну обгортку! Саме з такими думками, Емма і продовжила обирати білизну.

Прийшовши додому, Емма одразу узялась за обід. Приготувавши собі курячі крильця, з підливою із шампіньйонів, вона накрила стіл на одну персону – тобто на себе. Знайшовши новорічну свічку, довкола якої були намальовані ялинки з вогниками, вона запалила її, і усміхнувшись сяйву – всілась за стіл біля вікна.

Знову туман. Лише вчора був сніг, а сьогодні навіть сліду нема. Емма усміхнулась, подумавши про Карпати… про лапатий сніг… про камін, який на неї чекає у будиночку далеко звідси. Її чекає – Різдвяна казка.

Як же довго вона чекала на подорож і от-от її мрія здійсниться, то чому ж зараз їй трішки сумно та страшно? Напевно тому, що вона не звикла щось робити для себе, втілювати свої бажання у життя, і взагалі вона розучилася отримувати насолоду від кожного дня. Все у її житті було якось у тихому руслі, закономірно і йшло за своєю чергою, а зараз… зараз її чекало щось незвідане, не за графіком… і вона трішки боялась нових подій, поворотів та рішень, які на неї чатували у недалекому майбутньому.

Скільки вона себе пам’ятає, вона завжди вела записник. У ньому був розписаний кожен день: що вона має з’їсти, що купити, кому подзвонити і навіть секс був в розрахований день. От так вона жила останні п’ять років. Жила і не думала, що чогось бракує… але ж бракує. Їй бракує себе. Вона стала нудною, тридцятирічною панянкою, яка проживала життя за записником, а не жила на повну. Коли Емма запитала Мар’яна, чи він планує з нею пов’язати життя, – вона не

очікувала тієї відповіді, яку отримала. Вона зрозуміла, що плила за течією… що не запитувавши його раніше – сама була винна, що так все далеко зайшло… на цілих п’ять років життя. Проте… вона точно знала, що тепер хоче і як повинно бути.

Поїздка завтра. Серце кричить їхати, а розум який звик підкоряти серце, наказує схаменутись і відмовитись від затії. Думки, повна суміш. Плутанина у душі та у думках. Жінки дивні створіння – самі собі ускладнюють життя.

Незалежно від того, про що Ви мрієте — починайте над цим працювати!

І тоді у Вашому житті почнуть відбуватися справжнісінькі дива!

«Йоганн Вольфганг фон Ґете»

Глава 2.

Дивлячись у вікно, Емма усміхнулась. Маленькі, ніжні сніжинки – подружки зими вкривали невеличкий дворик. Нарешті, знову красуня Зима у своїй білій сукні – закружляла у танку над містом. До цього ранку сніг випадав лише двічі, і буквально за декілька годин зникав від туману, або дощу. Так само, як і вчора, але сьогодні усе змінилось. Емма надіялась, що така передноворічна погода протримається хоча б до тих пір, як вона сяде у потяг. Але погода була така мінлива, як і сам настрій дівчини. То ж сподіватись на природу і на її прихильність, це те ж саме, що сподіватись на жіночий настрій.

Емма пробіглась очима по кімнаті, дивлячись, що ж вона ще не поклала до невеличкої валізи. У вічі потрапив фен та рушники, які лежали на ліжку та чекали, коли і їх теж запакують. Поклавши усе те, що буде необхідне у її подорожі,

вона застібнула зелену валізу, надавлюючи на неї зверху коліном.

Всівшись на ліжко, Емма зітхнула. Вона понад «століття» нікуди не їздила, і зовсім забулась як це – відпочивати. Їй хотілось одного – відпочинку. Цього благало її серце, тіло та душа. Лише дві доби тому – вона вирішила, що мають наступити зміни у її житті і це обов'язково почнеться з подорожі до Карпат. Це спонтанне рішення спантеличило її саму, але треба було щось змінювати. Карпати – це перша з її поки що нездійснених мрій, яка осинила її голівку. Вона так давно мріяла там побувати, але ця мрія десь загубилась у часі. Проте настала та мить, коли її мрія згадала про неї і вона із задоволенням відкрилась їй на зустріч.

Емма подивилась на годинник, була лише шоста ранку. Її приємні хвилювання, які були викликанні поїздкою, не дали зімкнути у ночі очей. Тому такій ранішній підйом був обгрунтований тим, що все одно не спалось. Цей час Емма вирішила не гаяти марно і скласти речі у подорож. Вона гадала, що цей процес затягнеться надовго, але це зайняло не більше аніж годину. Емма вляглась на ліжко і незчулась, як сон забрав її у своє царство

Глава 3.

Скачано с сайта knigomania.org

Крізь сон, дівчина почула стукіт у двері. Не поспішаючи, Емма потяглась на ліжку і позіхнула. Обернувшись на годинник, у формі сердечка, вона побачила, що вже восьма. Через дві години, вона має бути у потягу! А, що вона робить? Вона спить! Спить і нікуди не поспішає!

— Іду! Іду! — Емма кричала на всю квартиру, гадаючи, що її чують за дверима.

Вставши з ліжка, дівчина швидко попрямувала до дверей. Емма відчинила міцні, вхідні двері і побачила спантеличені вирази обличь: мами, тата та Тіни.

— Ти що спиш?! — мама пройшла у квартиру без усіляких вагань. — І це та дівчина, яка хоче подорожувати одна?! Якщо ти ледь не проспала свій потяг, то як ти будеш одна самісінька

у Карпатах? — шквал невдоволень і запитань був обгрунтованим, і цим самим мама гадала, що зможе запевнити доньку залишитись вдома.

— Я не проспала. Тим паче, я знала, що ви маєте прийти і завезти мене на вокзал. — Позіхнула дівчина і додала: — Я все склала у валізу, підготувала все, що маю одягнути і добряче поснідала, коли збиралась… тому… я готова!

— Не можу повірити! — Тіна усміхнувшись, ляснула у долоні.

— У що? — Емма, обернулась на сестру.

— У те, що ти не така вже і зануда! — засміялась вона.

— Дякую, сестричко… — нотки сарказму забриніли у голосі.

— Може все ж таки не поїдеш? — з надією у голосі, запитала мама.

— Мамусю… я все вирішила. Я їду. Все буде гаразд. — Емма тепло усміхнувшись, погладила маму по щічці.

— Ну, що останні приготування і поїхали?! — мовив тато.

— Хвилинку. — Емма побігла до спальні і через хвилину повернулась з пакунками у руках. — Це вам подарунки на Новий рік і Різдво! — віддаючи милі дрібнички своїм рідним, дівчина усміхалась на усі тридцять два.

Через декілька секунд, Емма тішилась в обіймах дорогих їй людей.

Стоячи на пероні, уся родина проводжала Емму у її самостійне «плавання». Обіймаючись та бажаючи одне одному гарних свят, вони з нотками суму, прощались з Еммою. Проте радість за те, що Емма нарешті втілить свою мрію у життя – робила їх усіх щасливими.

— Люблю вас усіх! — мовила дівчина, тримаючись за тата, який допомагав їй подолати сходинки потягу.

— Люблю тебе, моя Еммі. — В очах мами забриніли сьози, але вона вдало їх сховала за усмішкою.

— Бережи себе, моя крихітко. Люблю тебе, доню. — Міцніше стиснувши її рученятко, сказав тато, а через мить цією самою

рукою відправив їй повітряний цілунок.

— Гарного відпочинку! Знайди там собі якогось красеня! Люблю тебе, сестричко! — вигукувала Тіна, з усмішкою, як у лисиці.

— Тіно! Тіно! — засміялась Емма.

— Біжи у середину, не мерзни. — Мовила мама і помахавши їй па-па, усміхнулась дбайливою усмішкою.

— Біжу… біжу… До зустрічі! Люблю! Гарних свят!

У натовпі, який зібрався біля вагона, Емма почула слова родини «Навзаєм! Та веселих свят!». Усміхнувшись до родини, і відправивши повітряні цілунки, Емма ще раз глянула на батьків та сестру перед тим, як піти до свого СВ купе.

Пройшовши усередину, Емма знайшла своє купе і увійшовши до нього, одразу підбігла до вікна, щоб знову попрощатись зі своєю сім’єю.

Потяг повільно рушив і Емма ще сильніше замахала рукою у зачинене вікно. Отримавши такі ж самі щирі усмішки на прощання, які дарувала сама, Емма відчула, як її серце почало шалено калатати у ритм колес потяга.

Вона налякалась того, що залишилась сама,… що те, чого вона бажала і відстоювала у батьків, тепер у неї є… але вона не думала, що з цим отримає і страх невідомості. Їй ще ніколи не доводилось подорожувати самій. Що ж вона накоїла?! Еммі почало не вистачати повітря, дихання збилось, а на очі навернулись сльози. Їй стало страшно… по-справжньому страшно. Мама казала, – «не їдь», а що зробила вона – поїхала і тепер тремтить від страху.

Сама самісінька… геть сама… і де взагалі та дівчина, яка мала б з нею їхати в одному купе? Нікого… геть нікого… Емма затремтіла і її носик почав червоніти від сліз. Проте, зрозумівши, що це не допоможе, вона намагалась узяти себе в руки. Діставши з сумочки вологі і сухі серветки, вона спочатку протерла долоні, а потім рушничками обережно витерла щічки від сліз. Склавши усі «докази» її страхів назад до сумочки, Емма узялась за валізу, яку треба було покласти на полицю. Підіймаючи зелену валізку, вона не втримала її і та

почала падати, але у цю мить, хтось зловив неслухняну «утікачку».

— Ой!

Одізвався чоловічий голос, з нотками хриплуватості і Емму знову затрусило. Хто це? Помилився, чи що?

Дівчина дивилась на того, хто спіймав її валізу, але, як було роздивитись того, хто за нею і ховався. Коли чоловік опустив зелену «утікачку», Емма з неприхованим захватом, дивилась на молодого красеня. Так, так… саме красеня.

— Вибачте... це моя валіза… — нерішуче промовила дівчина, дивлячись у глиб сіро-блакитних очей.

— Нічого… все добре… — з такими ж нерішучими нотками у голосі, промовив хлопець. — Якщо дозволите, я покладу її на полицю? Ви, ж це хотіли зробити? — він задивився у розгублені очі, які напевно до того ж нещодавно плакали.

— Так,… дякую. — Емма дивилась, як її валіза повна усього – була для нього наче пір’їнка, яку він за мить вмостив на полиці.

Шкода, що він був у куртці, це заважало роздивитись його статуру, а як їй здалось – він міцний «горішок».

— Готово! — обернувшись до дівчини, мовив він.

Він задивився на неї, коли її язичок швидко облизав нижню пухкеньку губку. Довгі вії, ідеальної форми брови підкреслювали глиб синіх чи то сіро-блакитних очей. Здавалось, що очі дівчини змінювали колір від ракурсу і світла. Довге, темно-русяве волосся грайливо спадало на каптур, оздоблений біленьким хутром, а рожеві щічки і носик – майже були одного і того ж самого кольору, що і курточка до колін. Замерзла бідолашна.

— Ще раз дякую. — Емма скривилась, подивившись на його чоло. Її валіза подряпала йому шкіру над бровою. — У Вас… тут… — вона обережно вказала пальцем на місце забиття, — подряпина.

Хлопець торкнувся пальцями туди, куди вона вказала і ту ж саму мить насупився.

— Нічого, я зараз умиюсь. — Усміхнувся він, бачачи, як їй не зручно.

— Я можу Вам допомогти. — Нерішуче, але все ж таки промовила Емма. — Я маю на увазі… у мене є аптечка.

— Це лише подряпина… нічого страшного. Не переймайтеся. — Він пройшов у середину купе і побачив, як її оченята розширились. — Щось не так?

— Ви напевно помилились купе. — Розтираючи пальці, Емма намагалась тримати свою паніку під контролем.

— Чому Ви так вирішили? — здивувавшись, він вистромив голову назовні і подивився на номер. Все було вірно. Це було його купе. — Я «причалив» куди потрібно.

— Щось тут не так. — Наполягала дівчина.

— Ви, що замовляли персональне купе? — у його голосі почувся смішок. Увійшовши до купе, він зачинив двері.

Емма налякано всілась на своє спальне місце. Її серце калатало, а руки стали вологими попри те, що вони були холодними. Що взагалі коїться?! Вона мала їхати з дівчиною, а тут якийсь чоловік доводить їй, що це його купе. Як так? Емма затремтіла, вона не хотіла провести усю поїздку з невідомим чоловіком, у замкнутому просторі. Звичайно він нічогенький такий, але… її побоювання сильніші, аніж якісь там флюїди, цього… цього красеня. З тим, що він неймовірно вродливий не посперечаєшся. Проте, все ж таки «але?» – є присутнім між ними.

— Ні, але я мала їхати з дівчиною. — Голосно ковтнувши, дівчина рішуче дивилась на того, хто з неї кепкував.

— Не знав, що зараз є така послуга – «замовник пасажира». — Він голосно засміявся, цим самим ще більше розпалив її невдоволення в синіх очах. Так, так – зараз вони були темно сині. Гнівалась… і це її личку дуже пасувало. Риси її обличчя – набували королівської суворості і величі.

— Ви кепкуєте з мене? — сердито насупившись, вона забрала волосся з чола, яке заважало їй бачити свого «противника» і непроханого гостя в одній подобі.

— Ну, що Ви, як я можу?! — пирснувши сміхом, він щиросердно мовив: — Вибачте… вибачте… я не хотів.

— Все Ви хотіли! — Емма сердито свердлила його очима, намагаючись змусити його припинити з неї насміхатись.

— Дійсно, вибачте. — Стримавши сміх, він серйозно мовив: — Якщо чесно, звідки Ви знали, що з Вами повинна їхати дівчина?

— Байдуже. — Сердито фиркнула вона.

— Ну скажіть… мені дуже цікаво. — Наполягаючи, він всівся навпроти неї.

Емма голосно ковтнула, коли його сіро-блакитні очі втупились на неї. Прямий ніс, виразні вилиці з одноденною щетиною – робили його справжнім солдатом. Чомусь їй здавалось, що так має виглядати військовослужбовець. Напевно, це все американські фільми з їхніми «канонами» справжньої чоловічої вроди. Довгі вії, та ще й до того ж густі, додавали його очам загадковості, а русяво-темні брови, іноді грайливо підіймались особливо тоді, коли він з неї дражнився. Губи вигнулися в напів усмішці – сексуальній напів усмішці.

— У мого тата є знайомі у цій галузі… тобто… що стосується залізниці, вокзалу… ну Ви мене зрозуміли. — Емма знову облизала пересохлі губи від хвилювання і помітила вже у друге, як цей хлопець дивиться на неї. Це був погляд – Казанови. — Я не хотіла їхати з чоловіком в одному купе… — вона зашарілась, розповідаючи йому правду, — вірніше моя мама, не хотіла цього. В наш час… це не дуже безпечно. — Дівчина забрала свій погляд і подивилась у вікно.

— Це правильно, Ваші батьки молодці. — Дійсно, оцінивши старання батьків і розуміючи їхнє хвилювання, мовив щиро він. — Не хотів псувати Ваші плани, але… з Вами буду їхати я. — Розвівши руки, хлопець знизив плечима. — Насправді, моя сестра мала їхати з Вами у цьому купе, але вона в останню мить захворіла і я поїхав замість неї. — Пояснивши це, він почав знімати куртку. — Обіцяю, що чіплятись не буду… хоча… — засміявся він, — якщо б ми були у інших обставинах, і Ви б мене так панічно не боялись… я б можливо і позагравав до Вас... е-е-е… до речі, як Вас звати?

Емма була шокована його зізнанням і не одразу згадала, як її звати.

— Е-е-е… — обернувшись на нього і дивлячись йому у вічі, вона розгубилась.

— Гарне ім’я. — Засміявся він. — Ну… мене назвали батьки не так оригінально, як Вас, але… — у друге засміявшись, він все ж таки назвався: — я Святослав.

— Дуже приємно, Святославе. — Вона усміхнулась і нарешті промовила: — Мене звати Емма, — вона засміялась. — До Е-е-е, треба додати ще мма.

Він сміявся з її дотепності.

— Гарне ім’я. — Білосніжна та грайлива усмішка осяяла його обличчя.

Емма задивилась на цей вогник в очах і на звабливу усмішку, вона сяяла і була теплою, як і його ім’я – Святослав!

— Дякую, у Вас теж… гарне ім’я. — Почервонівши, мовила Емма.

— Дякую, Еммо. — Хлопець наче пестив її ім’я язиком, смакуючи кожну літеру.

Еммі закортіло поцілувати ці смачні губи попри те, що цей хлопець такий зухвалий і дратував її з першої хвилини знайомства. Доки у її голівку прокрались думки, яким там було геть не місце – задзвонив телефон.

— Вибачте. — Дівчина усміхнувшись, почала діставати з кишені телефон.

— Будь ласка,… я поки що вийду. — Він подивився у її оченята, які так і говорили про її секундні фантазії. Це йому лестило. Усміхнувшись десь глибоко у душі, він вийшов з купе і зачинив по собі двері.

Емма підняла слухавку:

— Алло. — Не пізнаючи номер, вона нерішуче промовила.

— Добридень. Вас турбує Павло. — Одізвався веселий, та дуже життєрадісний голос. — Ваш номер мені дала Ваша сестра Тіна. Хотів повідомити, що Ваш номер вже готовий.

— Вітаю, Вас Павло. Щиро дякую. — Емма весело усміхнулась, чуючи приємний голос.

— Емма, правильно? — запитав він.

— Так, так. — Дівчина захитала головою, нібито співрозмовник її бачив.

— Коли Ви прибуваєте? — поцікавився Павло.

— Завтра. Я вже в дорозі. — Повідомила Емма.

— От і добре! Тоді до зустрічі! — бадьоро мовив чоловік.

— До зустрічі. — Промовивши це, Емма поклала слухавку. Цей чоловік трішки відволік її своїм веселим щебетанням.

Емма поклала мобільний до кишені джинсів і почала розстібувати куртку. Знявши її, вона повісила верхній одяг на гачечок. Нахилившись, щоб поправити джинси, які неслухняно вистрибнули з чобітків, Емма навіть не здогадувалась, що нею милуються дві парі блискучих, збуджених очей. Святослав занадто тихо відчинив двері купе і вже, як декілька секунд насолоджувався апетитними сідничками Емми у чорних, обтягуючих джинсах. У його штанях нагадав про себе «друг», який дуже… дуже давно не мав насолоди, а ця попка нагадала Святославу, чого саме йому так бракує.

— Дякую за теплий прийом. — Спокусливо сказав він.

Емма налякавшись, підскочила і мала необережність вдарити його рукою по носі.

— Вибачте! Вибачте! — Емма прикрила губи долонями.

— Ви не жінка – Ви торнадо! — потираючи ніс, мовив Святослав.

— Я торнадо?! — зашипівши, запитала вона.

— Саме так! Ви цунамі і торнадо в одній подобі. — Вправляючи ніс пальцями, Святослав відчув хрускіт.

— Не треба було підкрадатись, і не потрібно було б зараз терти ніс та ображати мене. — Емма сердилась ні на жарт.

— О, то я ще винен?! — насупившись, він відчув біль на переніссі.

— Звичайно! — парирувала дівчина.

— Поїздка буде «веселою», нічого не скажеш. — Буркнув він, і зачинивши двері, всіявся на своє місце.

— З цим я не буду сперечатись. — Сказала, наче відрізала і повернулась до вікна.

Святослав лише голосно зітхнув, і почав діставати вологі серветки з кишені. Витягнувши одну серветку, він витер руки, а потім дістав з пачки ще одну і почав на помацки шукати подряпину.

Емма спостерігала за його діями з під вій, – відчуваючи свою вину, вона відкрила свою сумку і вийняла з неї маленьку косметичку. Діставши звідти антисептик, вона обробила руки і помітила, як уважно дивиться на неї цей зухвалий тим,… але такий гарний.

Узявши ватний диск, вона побризкала його хлоргексидином і підійшла до «пацієнта». Дивлячись йому у вічі, які запитували «що це?», Емма нахилилась до нього, щоб обробити подряпину від її валізи.

— Що? Що Ви робите? — наче маленький хлопчик, Святослав відхилився від її спроб «врятувати йому життя».

— Намагаюсь Вас усипити хоча б до кінця поїздки. — Смішок пролунав над його вухом.

— Яка ж Ви, дотепниця. — Саркастично мовив він, все так само ухиляючись від її спроб обробити «бойову рану».

— Я просто оброблю подряпину розчином на кшталт перекису водню. І все. Боляче не буде. — Вона знущалась над ним, мовляючи, як до дитини. Емма бачила, як її усюсюкання, дратують його.

— Не хочу. — Скривився він.

— Ви нагадуєте мені маленького хлопчика. — Узявши його обличчя у свої долоні, вона подивилась йому у вічі і сказала: — Якщо хочете жити – довіртеся мені! — її сміх теплом торкнувся його обличчя.

— Добре. — Фиркнув Святослав. Він зголосився на це лише тому, що так вона могла бути до непристойності близько, а її

рученята лагідно торкались його.

Емма притиснула до подряпини ватний диск і він скривився. Вона самовдоволено усміхнулась, – маленька, солодка помста.

Глава 4.

Святослав відірвав руки від своїх колін і перемістив їх на апетитні сідниці Емми – усміхаючись, як «Чеширський кіт».

— Ви, що зовсім знахабніли?! — відчувши на своїй п’ятій точці, його міцні руки, мовила вона. — Заберіть!

— Я на це заслужив! Ви самі винні, а це моя анестезія. — Самовдоволено сказав він і продовжив: — Ви двічі мене вдарили, тож…

— Ніяких «тож»! — Емма відсахнулась, зоставивши його руки порожніми.

— Зануда. — Його очі зустрілись з її очима, у яких стрибали вогники, чи то справжні блискавки.

— Чому це я зануда?! Що ви змовились усі, чи що?! — закипіла вона і топнувши ніжкою, скривилась від болю.

— Дуже по-дорослому. — Зауважив Святослав, дивлячись, як вона супиться.

— Та, ну Вас! — Емма сіла на своє місце і закинувши ніжку на ніжку, вона подивилась на каблук. — Супер! Зламала!

— Я ж казав – торнадо. Довкола Вас завжди проблеми, чи як? — йому подобалось підколювати цю дівчину. Хоча він знав її якихось пів години, йому був до вподоби, те, як вона реагує на його кепкування і чіпляння. В цей момент в її очах з’являвся запальний вогник.

— Відчепіться від мене, я Вас прошу. — З нотками роздратування і безпорадності, заблагала вона.

— Добре, добре,… але одненьке запитання: – хто ще каже, що Ви зануда? — засміявся хлопець.

— Ще одне слово… і у Вас полетить моя сумочка! Зрозуміло? — Емма стиснула губи.

Вона кипіла від злості, але носик видав її справжні почуття. Вона от-от заплаче. В цю саму мить, він зрозумів, що перегнув палицю.

— Вибачте, мене Еммо. Я повівся не гарно. — Хлопець потягнувся до її рученят і обхопив їх своїми долонями. Він усміхнувся тому, що вона навіть не намагалась вириватись і опиратись його щирим втішанням та вибаченням.

— Нічого… все гаразд. — Вона ніколи не вміла довго ображатись… точніше взагалі не вміла. Цього навчила її Тіна, яка завжди випробовувала її терпіння.

— Так швидко. — Усміхнувся він, намагаючись її розвеселити.

Тепло його рук змусило її відчути себе захищеною і це дало змогу їй хоч трішки розслабитись. Проте, вона їхала у Карпати не за фліртом чи за короткою інтрижкою, – вона їхала віднайти себе, відшукати давно забуті мрії та побути на одинці зі своїми думками. Тому знайомство з цим егоїстичним-красенем, повинно залишитись на цій стадії.

Емма обережно, забрала долоні з його міцних, теплих рук і промовила:

— Давайте завершимо оброблення подряпини. — Узявши з косметички пластир, вона знову встала, і нахилившись до нього, наклеїла його над бровою пораненого. — Готово.

— Дякую. — Усміхнувшись ідеально-загадковою усмішкою, він подивився їй у вічі і побачив там нотки суму.

— Не варто подяки. — Знизивши плечима, вона додала: — Це все таки моя вина… точніше – моєї валізи. — Незручно почуваючись, Емма запитала. — Як Ваш ніс?

— Все гаразд. — Йому не давали спокою її сумні оченята.

— Не болить? Може прикласти щось холодне? — запитала дівчина і почала шукати щось у сумці. Дістався пляшку мінералки, вона промовила. — Можна прикласти її, – пляшка холодна.

— Не треба, чесно… все гаразд. — Святослав усміхнувся. — Дякую.

— І за це не варто дякувати. Це ж я Вам поцілила у ніс. — Її щічки набули кольору чайної троянди, а очі здобули веселих іскринок.

— Вас це веселить, правда ж? — усміхнувся хлопець, зрозумівши її блиск в очах.

— Трішки. — Засміялась Емма, дивлячись йому у вічі.

Широка усмішка з'явилась на його обличчі.

— Не така Ви вже і зануда. — Нахиливши на бік голову, він примружився.

— Ну, дякую! — засміявшись знову, вона промовила. — Від Вас це комплімент.

— У Вас гарна усмішка. — Зізнався він і побачив, як вона зашарілась.

— Дякую.

— А ще… — він зам'явся.

Хитра усмішка та вогники в очах, – зробили його, ще сексуальнішим і Емма не змогла втриматись, щоб не запитати:

— А ще?

— А ще, у Вас дуже апетитна попка. — Він прикрив око долонею і одразу промовив. — Тільки не в око.

— Я не збираюсь Вас гамселити. — Засміялась вона. — Дякую за комплімент.

— Ух ти!

— Що ух ти? — примружившись, вона чекала на відповідь.

— Ви ще та штучка, якщо дозволяєте першому ліпшому говорити про Ваші сіднички. — Він все ще тримав долоню на оці.

— Поки що не забирайте руку, як то кажуть «Береженого, Бог береже». — Солодкий сміх наче пісня пролунав у купе. — Ваша нахабність, яка проявила себе кілька хвилин тому, і Ваші безцеремонні руки, – торкались моїх сідниць… тому, слова – це, як краплина у морі. Проте, якщо Ви скажете, ще

бодай слово – та долоня, яку Ви тримаєте над оком… Вам не допоможе. — Усміхнувшись, мовила Емма.

— Гаряча штучка з гарячими сідни… — він засміявся.

— Святославе, Ви не бережете свого здоров'я. — Її очі сміялись.

Емма геть забулась, що вона була перелякана, коли сіла до потяга, натомість її огорнув гарний настрій і думка того, що її сіднички оцінили. Не дарма вона кожного дня, на протязі місяця робила вправи, які вона знайшла на якомусь із сайтів про здоровий спосіб життя. Це теж було у її нотатнику і вона ніколи не забувала їх робити. От і результат. Якби там не було, а його міцні руки на її п'ятій точці – вона і досі не могла викинути з голови.

— Про, що замислились? — поцікавився він, дивлячись, на її задоволений вираз обличчя. — Напевно про мене і про мої руки на Ваших апетитних, гарних сідни… — він широко усміхнувся. — Що вгадав?! — її обличчя було, як розгорнута книга: подив, зніяковіння і спантеличеність.

Емма очманіла – він, що телепат? Їй стало соромно.

— Чого це я маю думати про такі речі?! — трояндові щічки знову повернулись.

— Ну не знаю… бо напевно Вам, це сподобалось. — Хитро говорив він.

— Гарна, але дуже зависока самовпевненість. Не тіште себе ілюзіями. — Промовивши це, вона почала шукати щось у сумці.

— Ага. — Його сміх луною прокотився по купе.

— Що ага? — її погляд знову був прикутий до зухвалого красеня.

— Просто… ага. — Не перестаючи хитро усміхатись, промовив він.

— Хай буде «ага». Не буду сперечатись і тим паче заглиблюватись у суть Ваших слів. — Вона дістала свій телефон і промовила. — Вибачте, я вийду побалакаю.

— Утікачка. — Засміявшись, він подивився у її очі, які знову спалахнули гнівом.

— Ага. — З цими словами, вона вийшла з купе і зачинила за собою двері.

Святослав розсміявся на весь простір купе. Її ротик – перекривляв його. Ну і штучка! Клас! Не легка здобич, але в цьому і увесь кайф! Про, що він думає?! Яка ще здобич?! Ні! Ні! Ні! Йому не потрібна інтрижка у потягу. Ні за що! Хоча… Ні, не яких хоча. Проте… можливо… Ні! Ні! Ні!

Він зняв черевики і влігся на своє місце. Які ж у неї апетитні сіднички і взагалі фігура відпад! Така жіночна, – тендітна і в той же час апетитна. Богиня вогню та вроди. Він труснув головою. Ні… нічого у них не вийде.

Святослав повернувся зі світу під назвою «Роздуми» і вирішив подзвонити одній особі, з якою колись їздив до Карпат.

Емма стояла біля вікна і дивилась, як змінюється пейзаж за пейзажом. Довкола засипанні снігом ялини, клени, дуби та кущі. Вона і не помітила, що вони вже по за межами цивілізації, коли сперечалась з цим… з цим самовпевненим… індиком. Скрізь одні ліси, поля та колії.

Вона нікому не збиралась дзвонити, їй просто було необхідно вийти з купе і полишити компанію цього нахабного-красеня. Вона не звикла до таких, як він. У її житті завжди зустрічались спокійні, врівноваженні та більш пасивні чоловіки. Та, що там говорити – дуже-е-е пасивні чоловіки. Навіть Мар’ян не був чоловіком, який робив шалені вчинки. Він все обдумував, зважував місяцями і все одно не міг прийняти рішення. Про спонтанність – взагалі мови не йшло. Секс… секс з ним був теж за графіком і в одній позі – місіонерській… хоча ні, була ще одна і називалась вона «не сьогодні». Їй завжди було цікаво, як воно кохатись пристрасно, ненаситно, будь-де і особливо, якщо вона буде зверху?! Емма зітхнула. Напевно, цей красень, який зараз їде з нею в одному купе – знає, як завести жінку і виснажити по-повній. Цей чоловік – бентежив її уяву… і це її лякало.

Постоявши біля вікна, ще кілька хвилин, вона знову увійшла до купе і почула голос Святослава.

— Добре, люба… Я ще подзвоню. Па-па. — З цими словами, Святослав поклав слухавку. — Утікачка повернулася. — Промовив він до Емми.

— У мене не було вибору. — Огризнулась Емма і сіла на своє місце.

— Вибір є завжди. — Усміхнувся він, дражнячи її своїми словами.

— Тобто, Ви зараз підете і попрохаєте провідницю, щоб Вам змінили купе? — саркастично запитала вона.

— Якщо я Вам так заважаю, то це Ваші проблеми… аж ніяк не мої. Тому… ідіть та шукайте провідницю. — Підклавши під голову руки, він задоволено зітхнув.

— Ви… Ви… Ви нахаба! — заскрипіла зубами Емма.

— Дякую. — Намацавши свої навушники, які були увімкненні до мобільного, він усміхнено запхнув їх у вуха, таким чином ігноруючи її.

Емма знову топнула ногою і остаточно зламала підбор, на що її супутник хмикнув і заплющив очі, слухаючи музику.

У цю мить Емма заспокоювалась тим, що навіювала собі думки про те, що не такий він вже напевно і бездоганний коханець. Хіба цей ЕГОІСТ – може думати не лише про себе…. точно ні. Проте у цю саму мить, вона примудрилась подивитись на щось ДУЖЕ значуще. Погляд впав на блискавку його джинсів, яка цим самим виказувала, що йому є чим пишатись. Цікаво… який «він»?

Емма труснула головою і заплющила на мить очі, заспокоюючи свою уяву і роздуми. Проте, коли за мить, знову відкрила очі – її погляд впав на те ж саме місце. Бодай йому! Вона знову заплющила очі і знову відкрила.

Святослав зустрівся з її поглядом і усміхнувся.

Емма почервоніла, як гранат. Вона боялась, що він читає думки, як в той раз. І що ж він у них прочитає: «Ну і величезна ж у нього ГОРДІСТЬ!». Дівчина голосно ковтнула.

Святослав ще раз усміхнувся і заплющив очі. Він знав, що вона роздивляється його і знав, на чому саме вона зосередила свою увагу. А знав він це тому, що – ця дівчина геть не уміє приховувати те, що у неї з'являється на обличчі – її рум'янець. Коли вона фантазує – уся червоніє. Цікаво… а чи скрізь вона набуває рожевого відтінку. Наприклад її соски? Цікаво, якого кольору вони? Можливо їм не доводиться набувати колір фламінго – бо вони і так такі. Що за думки? Ця дівчина точно не для нього!

Проте… сама думка, що він її заводить, його дуже тішила.

Емма відірвала підбор і сумно зітхнула. Її гнів змінювався то сумом, то роздратуванням. Поїздка мрії – почалась «весело». Більше десяти годин терпіти цього нахабу. Як це витримати?!

У купе постукали. Емма запросила невідомого відвідувача – нею виявилась провідниця, яка пропонувала усі блага та комфорт потягу. Придбавши усі необхідні речі, Емма подякувала милій молодій дівчині з довгим рудим волоссям і зеленими очима. Теж саме зробив і Святослав, придбавши речі, він попрохав окропу для кави. Дівчина не встояла перед чарами нахабного-красеня, і почала з ним фліртувати. Проте вже за мить її покликали і вона була змушена попрямувати до інших пасажирів, пообіцявши, що за кілька хвилин принесе окропу.

Емма похитала головою, коли дівчина неохоче покинула їхнє купе.

— Казанова. — Тихо промовила вона собі під ніс.

— Перепрошую? — примруживши, запитав він.

— Нічого… нічого. Це я так… — Емма почала розстеляти матрац – на диво він був новим, як і саме СВ купе.

— Ви назвали мене «Казановою»? — його его зашкалювало.

— Припустимо назвала… і що з того? — Емма повернулась до нього і ахнула від його близькості. Він стояв у притул, і хоча її зріст був нижче за його на дві голови, вони зрівнялись. Святослав нахилився до неї, змушуючи її закрокувати назад.
— Що? Що Ви хочете зробити? — запанікувала вона.

— Ну, як що?! Я ж «Казанова», чи не так?! — він зробив крок і знову був поряд з нею. Емма уперлася спиною об двері… тікати не було куди. — Коли востаннє Ви цілувались?

— Як Ви смієте?! Тільки спробуйте і я… — її очі розширились, коли його губи узяли у полон її вуста.

М'які, гарячі і такі наполегливі губи – змусили її заплющити очі і на мить забутись, де вона. Бажання спалахнули, як сірник, тіло Емми – зрадило їй. Вона загубила контроль над собою, було лише неймовірне бажання – привідрити вуста і дати йому змогу знайти її язик. Як тільки вона це зробила, він не гаяв ні секунди. Його язик знайшов її язичок і шквал шаленого цілунку – захопив обох. Нікого довкола не існувало… лише вони двоє. Він уміло оволодівав її ротиком, даючи їй відчути досі незвідані емоції. Як це було назвати, вона одразу і не знала. Бажання дике бажання. Проте, як тільки він обхопив її потилицю долонею і стиснув її волосся, вона зрозуміла яким словом обдарувати це дійство – голод. Голод за невідомим…. За незвіданим досі інстинктом, підкорюватись, віддаватись і давати… багато давати. Він притиснув її ще сильніше до своїх губ, наче збожеволів. Йому дійсно здавалось, що так і є. Ця блакитноока завела його до знемоги. Він відчув, як його плоть ожила і це треба було їй показати. Притиснувши її ще сильніше до дверей, він дав їй відчути, як сильно вона його збуджує. Її гострий язичок… її пружні сіднички… її апетитні форми – розбудили від сну усю чоловічу суть. Емма застогнала, відчувши, як він уперся об її стегно своїм членом. Її це ще більше завело і вона з жадібністю відповідала на поцілунок. Вона стогнала… безсоромно стогнала і зовсім не могла це контролювати. А цей солодкий звук її бажання, наче «Сирена», загіпнотизував його. Він не хотів її відпускати зі своїх обіймів. Її пружні півкулі уперлися об його груди і це було найдивовижніше, що він міг отримати на Різдво.

У двері постукали. Дурман розвіявся… майже…

Вони дивились одне на одно і одночасно промовили — «Так».

За дверима почувся голос провідниці, яка принесла окропу і заодно прийшла пофліртувати з цим «Казановою».

Глава 5.

Емма відійшла від дверей, намагаючись пальчиками привести до ладу волосся. Дихання збилось, а голова і досі йшла обертом. Його пристрасть дала зрозуміти їй, що вона і досі була «незаймана». Що вона знала про такі поцілунки? Нічого! Її ніколи, ніхто так палко, з пристрастю та бажанням не цілував. Він і справді «Казанова».

Святослав видихнув, і усміхнувшись відчинив двері, подякувавши дівчині він узяв з її рук склянку. Емма помітила, як він намагався як найшвидше її спровадити і геть з нею не фліртував, на що та надула свої губки та пішла геть. Зачинивши двері, він подивився на неї, і досі відчуваючи її смак на своїх губах, облизав їх. Нічого смачнішого – він ще не куштував.

— Навіщо, Ви це зробили? — ніяковіючи запитала Емма.

— Дивне запитання. — Хмикнув він. — Навіщо люди цілуються?! Вам ще раз пояснити?

— Ні. — Зашарілась дівчина.

— Але ж Вам сподобалось. — Риторично запитав Святослав, і всівшись на своє місце, додав: — Мені дуже сподобалось.

— І мені. — Чесно зізналась вона. — Але…

— Що але? — його брови злетіли.

— Чому Ви запитали, коли я востаннє цілувалась? — її щічки ще більше почервоніли.

Він вказав на вверх дверей, і усміхнувшись промовив:

— Омела. Знаєте цей звичай?

— Знаю. — Промовила вона, глянувши туди, куди він вказав. Над дверима висіла гілочка омели. — Проте, я не гадала, що у нас є така традиція.

— Видно вже є, – якщо вона висить і запрошує до смачного дійства. — Широка, сексуальна усмішка з’явилась на його обличчі. — Гадаю… після того, що відбулось… можна перейти на «ти». Не проти?

— Не проти. — Було б не логічно продовжувати вести розмову, звертаючись на «ви».

— От і добре, Еммо. — Поставивши на столик склянку, він дістав із своєї невеличкої сумки стікер кави, і насипавши її до окропу, помішав ложечкою, яка теж була з тієї ж самої торбини.

Емма дивилась на його дії і собі закортіло кави. Діставши з сумки термос і контейнер з печивом, вона поставила це все на столик. Відкривши кришку з прозорої тари, дівчина промовила:

— Пригощайся. — Усміхнувшись, вона, як ні в чому не бувало, почала наливати собі каву з термоса.

— Дякую. — Він узяв одне печиво і воно одразу зникло у його роті.

Емма зашарілась, згадуючи, що ще хвилину тому, – її язичок був у його роті.

— Смачного. — Опустивши голову, промовила вона, маскуючи таким чином своє розчервоніле обличчя.

— Дякую… і тобі. — Солодке, ароматне печиво нагадало смак її вуст. — Сама пекла?

— Так. — Обережно подивившись на нього, відповіла вона.

— Дуже смачно! Люблю домашню випічку. Давно не куштував. — Чесно зізнався він.

— Дякую. Бери ще, не соромся… — Емма зловила себе на думці, що він і так безсоромний – красень.

— З великим задоволенням. — Знову узявши печиво, він не втримався і промовив: — Це печиво нагадує на смак тебе.

Емма спалахнула рум’янцем.

— І яка ж я на смак? — вирвалось само по собі.

Він засміявся і трішки подумавши, сказав:

— Ти солодка з перчинкою… ароматна, як ваніль і від тебе не можна відірватись, як від цього полуничного джему, всередині печива. — Підморгнувши і усміхнувшись, Святослав поклав ще одне печиво до рота.

Емма голосно ковтнула. Її ніколи ні з чим не порівнювали, а тим паче з чимось солодким… і до того ж так гарно. Їй було приємно. Самовпевненість злетіла вверх.

— У печиво… я дійсно додала ваніль та червоний перець. — Усміхнувшись, вона зробила ковток кави.

— Люблю щось з перчинкою… і солодке… — його голос трішки осів, даючи їй зрозуміти, про що він говорить. Він цього і хотів.

— Їдеш на відпочинок? — запитала Емма, дивлячись у чашку з кавою.

— Так. — Узявши ще одне печиво, він продовжив: — Моя сестра мала їхати зі своїм чоловіком на відпочинок, але, як я вже і казав… вона захворіла. І от – я тут! І не шкодую. — Святослав подивився на її солодкі губи і уявив, як знову їх цілує. А якщо він знову… от так просто… візьме її і поцілує! Цікаво… отримає його щока ляпаса, чи ні? — А ти?

— На відпочинок. Я давно ніде не була. — Узявши з коробочки печиво, Емма надкусила його, зоставляючи на губах полуничний джем.

— У тебе… на губі… — він поставив склянку і встаючи, нахилився до неї. Обережно великим пальцем, він намагався забрати сліди джему, але спроба виявилась марною, він добряче прилипнув. Її блакитні очі ошелешено дивились на нього і він просто не встояв, коли вона розтулила свої пухкі губки.

Його жадібний рот, просто накинувся на ці м’які, солодкі губи з перчинкою. Господи, яка ж вона піддатлива і гаряча! Напевно, ще та штучка у ліжку! Він продовжив її цілувати, а вона відповідати.

Емма відчула, як усе її діло пробуджувалося від довгого сну, як кожна клітинка її тіла безсоромно відгукувалась на дії чоловіка, якого вона знає лише трішки, більше однієї години. Проте, їй було байдуже – скільки часу вони знайомі. Їй не було байдуже, лише до одного – до бажання… нестримного і неймовірного бажання. Його пальці знову заплутались у її волоссі, притискаючи її губи, все сильніше у пристрасному

цілунку. Емма обхопила руками його шию і потягнула Святослава за собою, лягаючи на матрац. Його важкість збудила її до знемоги. Між стегнами розгорялось полум'я. Її лоно було готово безсоромно прийняти цього «Казанову», але… але, вона не цього шукала від цієї поїздки. Секс на одну ніч, з незнайомцем у потягу?! Ні! Ні! І ще раз ні!

Вона відпустила його шию і долонею уперлася об його міцні груди.

— Я не можу. — Ледь дихаючи, промовила Емма.

— Що? Чому? — спантеличено запитав Святослав. — Еммо… — видихнув він і знову потягнувся до неї, але вона у друге його зупинила.

— Це все просто… неймовірно… цілунки… обійми…

Святослав широко усміхнувся і додав:

— Ми можемо продовжити і зайти трішки далі, аніж поцілунки… обійми… — хлопець забрав її прядку за вушко, і сексуально усміхнувся.

Емма дивилась у очі магніти і от-от би піддалась спокусі, але… прийшла до тями.

— Ні, Святославе… далі не зайде. Я поїхала у подорож не за сексом, на одну ніч. — Облизавши губи, вона відчула смак кави, печива і його одеколону. Аромат просто божественний… мускусний… терпкий… з ароматом кардамону.

— Ми можемо це повторити і на ранок. — Широка усмішка і сяючи очі – говорили про те, що він говорить щиро.

— Ні. Я так не можу. — Вона простягнула руку і трішки посунула його, щоб він більше не нависав над нею. — Цілунки були просто супер, але на цьому все.

— Еммо, я не хотів тебе цим образити… ти мені дуже сподобалась і те, як ти проявляєш себе у поцілунках… це щось неймовірне! — його щирість була написана на обличчі.

— Ну, що ти… я не образилась. Все було чудово. — Усміхнулась вона. — І дякую за комплімент. Це навзаєм. А зараз вибач, я маю зателефонувати сестрі.

— Тікаєш? Знову? — засміявся він.

— Так. Тікаю. — З цими словами вона вийшла з купе, залишивши його сидіти на її спальному місці.

Опинившись за дверима, Емма набрала сестру і задумалась про те, що взагалі відбувається?

— Алло? Алло? Еммо! Ти мене чуєш? Зв'язок по-га-ний! — закричала Тіна.

Емма прийшла до тями.

— Тіна, вибач… я замислилась. — Зізналась Емма і промовила вже набагато тихіше: — Я їду в одному купе з неймовірним красенем. Але батькам не кажи, що я в купе з чоловіком, а не з дівчиною. Зрозуміла?!

— Ну ти і штучка! А я гадала, що моя сестра зануда! Так тримати! — із захватом викрикувала Тіна. — Добре, добре я не скажу батькам. Він сексі?

— Дякую. — Видихнула вона. — Дуже, ти навіть не уявляєш! Ми… ми…

— Що ви? Ти з ним переспала? — шоковано заверещала Тіна.

— Ти, що здуріла?! Гадаєш, знаючи чоловіка лише годину, я б змогла з ним переспати?! Ну ти і даєш! — фиркнула вона.

— Проте, щось таки було… я права? Ти ж почала з «ми». Кажи! — Тіна уважно прислухалась, боячись, що прогавить відповідь.

— Ми цілувались. Двічі. — Зізнавшись в цьому, вона зашарілась.

— Вау! І як він – не лоханувся? Гарно цілується? З язиком? Тобі захотілось більшого? — шквал запитань Тіни, були наче лавина.

— Заспокойся! — фиркнувши у друге, Емма тихо сказала: — Він неймовірно цілується, я такого ще ніколи не відчувала. Він суцільний секс! — вона усміхнулась, згадавши поцілунок, який він щойно їй дарував. — І звичайно з язиком! Нам, що по-твоєму по десять років?!

— Клас! Клас! Ти супер, сестричко! Пишаюсь тобою! — голосила та. — Але ти не відповіла на останнє запитання. — Смішок заполонив слухавку. — Тобі захотілось більшого?

— Так! Так! Захотілось! — зізнавшись у цьому Тіні, вона так само зізналась і собі. Так, вона мріяла, щоб він цілував її і пестив. І звичайно, їй хотілося б зайнятись з таким красенем… з таким «Казановою» – палким, нестримним сексом, який би руйнував усі її канони правильності.

— І що ж тебе зупиняє? — здивовано запитала сестра.

— Напевно те, що я не повія… — засміялась вона.

— Ну початок вже покладений. — Пожартувала дівчина.

— От вже! — Емма усміхнулась.

— У мене теж є новина. — Її задоволення було чути навіть попри поганий зв’язок. — Пам’ятаєш, я розповідала про хлопця, у якого закохалась і який мене кинув… так от… він хоче повернутись до мене. Він зрозумів, що зробив помилку.

— Тіно, люба моя! Я дуже рада за тебе! — Емма була щаслива за сестру. Вона добре знала, як побивалась Тіна, коли той пішов бо злякався серйозних стосунків. — Він поруч з тобою?

— Ні. Він мені пів годинки тому телефонував. — Радісно мовила вона. — Він ці кілька тижнів буде у Карпатах, а потім приїде до мене. Шкода, що я не поїхала з тобою! Я б вас там і познайомила! — щебетала Тіна.

— А як його звуть? — запитала Емма, дивуючись, що за цей величезний проміжок часу, Тіна жодного разу не промовила його ім’я.

— Еммо? Еммо? Ти мене чуєш? Я геть… теб-еее не чу-юю! Давай поговоримо по-тім! Добре? — кричала вона, а зв’язок ставав все гіршим.

— Так! Так! Доб… — зв’язок пропав, — ре. — Емма зітхнула.

Дівчина не знала, як повернутись до купе і робити вигляд, що нічого не було. Цей смак – бергамоту, кави і печива – досі на її губах. Дівчина зітхнула – більше вона не відчує цього дивовижного смаку його губ.

Доки Емма була за дверима, Святослав все гадав, як зробити так, щоб ця дівчина захотіла прийняти його пропозицію. Капець, як довго у нього не було сексу, а тут ще така красуня! Сексі… гаряча штучка… він уявляв, як вона нахиляється до нього, цілує і водночас рухається зверху на його міцній плоті. Він видихнув і стиснув рукою там, де блискавка. Як заспокоїти уяву? Є лише одна відповідь на це питання – звабити її і зайнятись безумним, гарячим та неймовірним сексом.

Глава 6.

Скачано с сайта knigomania.org

Емма відчинила двері і увійшла до купе. Він вже сидів на своєму місці.

— Ну як, побалакала з сестрою? — він потішався над її ніяковінням і невдалою втечею.

— Так, побалакала. — Емма сіла на матрац і узяла чашечку з кавою. Її дихання прискорювалось біля цього «Казанови».

— Як її звати? — поцікавився він.

— Тіна. — Вона побачила, як його брови задумливо змістились на переніссі. Хлопець явно щось згадував. — Що? Що таке?

— Нічого. Є у мене одна знайома з таким ім’ям. — Усміхнувшись, він знову узяв печиво. — Смачно.

— Дякую. — Емма усміхнулась.

— Що будемо робити? — запитав Святослав, з хитрою усмішкою на губах.

— Ми? Ну… ми… нічого. А от я буду читати книгу. — Сказавши це, вона дістала з сумки роман з назвою «Егоїст1».

— Нічого собі! Вісімнадцять плюс?! — тихий смішок вирвався на зовні.

— Тебе це дивує? — вона образилась.

— Спочатку б – здивувало. Я гадав ти зануда. — Святослав широко усміхнувся. — А зараз… ні – мене це не дивує. Після того, як ти накинулась на мене з поцілунками… — він розреготався, дивлячись на її вираз обличчя.

— Я на тебе?! Це, ти на мене! — Емма фиркнула і почала знімати взуття, щоб вмоститись на ліжко. Але сьогодні, був явно не день цих «чарівних чобітків». Блискавка застрягла.

Святослав нахилився і узяв її струнку ніжку у свої руки. Дивлячись у її сині очі, він смикнув блискавку і та піддалась. Знімаючи з неї чобіток, він не припиняв дивитись на неї. Поставивши чобіток, який був без підбора, він почав зні-

---

1 «Егоїст» – еротичний роман, письменниці Ві Кіланд. Рік написання 2018.

мати з її ніжки і другий. Тепер під столом стояла пара чобітків, які виглядали,

що найменше дивакувато. Він обережно провів долонею по її пальчиках, які були у чорненьких шкарпеточках і усміхнувся. Вже за мить, він влігся на ліжко і почав шукати навушники.

— Та де ж вони? — він провів рукою по матрацу.

— Дякую. — Ввічливо сказала Емма.

— Прошу. — Знайшовши навушники, він заплющив очі і почав слухати музику.

Емма, тим часом, вляглась для того, щоб почитати. Сконцентруватись хоча б на одному рядку, чи бодай слові – було їй не під силу. Уся її увага блукала поряд з «Казановою». Його губи тихо рухались, наспівуючи якусь пісню, довгі вії ледь-ледь тріпотіли, а пальці глухим постукуванням відбивали дріб по матрацу. Емма тихо зітхнула. Їй кортіло його поцілувати… відчути знову його смак… Вона божеволіє… точно! Він не той… і вона не такої поведінки.

Думка за думкою… і її наздогнав сон.

Святослав розплющив очі і побачив Янгола, який мило спить. Книга опустилась на груди так само, як і її рука. Солодкі губи трішки розтулені, а довге русяве волосся, хвилями спускається донизу. Він знову замріявся над тим, як вони

займаються з нею сексом. Як він тримає у руках її довге волосся і входить у неї, удар за ударом. Він труснув головою. Що з ним?! Він, що неврівноважений хлопчисько?!

Святослав заплющив очі. Дозволивши своїй уяві блукати де їй заманеться і робити, що заманеться… він усміхнувся. Емма… Емма… от, хто заполонив його фантазії. Солодкі думки тихо перейшли у сон.

За вікном вечоріло. Саме це побачив Святослав, подивившись у вікно, як тільки прокинувся. Його смачна супутниця і досі спала. Він усміхнувся і тихо встаючи, забрав з вух навушники. Присівши навпочіпки, біля Емми, він вирішив її поцілувати. Потягнувшись до неї, він тихо і ніжно поцілував її ванільні з перчиком вуста. Як тільки він це зробив, отримав по голові книжкою.

— Ти що здуріла?! — потираючи голову, запитав хлопець.

— Вибач, вибач… я не хотіла. Просто я спала,… і одразу не зрозуміла, що коїться… — вона притулила до вуст долоню і засміялась.

— Тобі смішно? — Святослав дивився на те, як вона намагається стримати істеричний сміх. — Я ж казав, що ти – «торнадо».

— А ти, нахаба. — Сміючись, мовила Емма.

— Ти суцільна проблема. Тебе і назвали від цього слова – ПРОБЛ-ЕММА! — він перегнув палицю. Знову. Її сміх зник, як і його роздратування. Він бовдур!

— Дякую. — Вона ображена встала з матрацу і почала одягати чобітки.

— Еммо… я не хотів. — Він поспішив встати разом з нею. Схопивши її за плечі, він потонув у блакиті очей.

— Відпусти мене. Бо не дай Боже, я ще щось не так зроблю. Я ж «проблЕММА». — Вона вирвалась з його рук, і вдарившись об стіл, ненароком зачепила його склянку з кавою. Чорна рідина стікала на його сумку, яка була під столом.

— Дівчино! Це вже не нормально! — закотивши очі, проголосив він.

— Я ж говорила, не чіпай мене. — Вона одягла взуття і вийшла з купе.

Закрокувавши до вбиральні, вона захиталась, потяг якраз робив один із своїх маневрів на колії. Емма вчепилась за поручні і тихо заплакала. Яка ж вона дурна! Їй ще хотілось з ним провести ніч?! Дурепа! Дурепа! Їй не потрібні чоловіки… вона хоче знайти себе… віднайти себе… ось, що їй потрібно і аж ніяк якийсь пихатий нахаба, який гадає, що він «Казанова». Чи це вона про нього такої думки? Байдуже! Він нахаба!... і «Казанова!».

Ідучи до місця призначення, вона дивилась під ноги, очі застелив туман зі сліз. Тому, Емма навіть не помітила, як на неї йшов якийсь чоловік, доки не зіштовхнулась з ним, коли потяг у друге захитало.

— Вибачте. — Промовив він.

Емма підняла очі, і усміхнувшись до рудоволосого хлопця, відповіла:

— Нічого. — Дівчина обережно просунулась між ним та поручнем і увійшла до вбиральні.

Зачинивши двері, Емма чула лише, як калатає її серце і шалений звук коліс потяга. Аж раптом почула голос Святослава:

— Ем? Ти тут? — він постукав у двері.

Яка я ще для нього Ем?! Нахаба! Мені, що п’ять, що він мене так називає? Нахаба!

— Іди… прошу… — схлипуючи, мовила дівчина. — Іди.

— Ем, ти що плачеш? Ну не треба! Хочеш, вилий на мене каву… або… або, ще раз книжкою вдар. — Він намагався жартувати, але розумів, що це не подіє.

— Я скоро прийду,… а зараз… зараз, просто йди. — Трішки голосніше сказала Емма, і обпершись об стінку, ще дужче заплакала.

— Добре. Добре. — Святослав розвернувся і пішов до їхнього купе.

Хлопець розумів, що напартачив, і що мріяти про неї – зась.

Емма подивилась у маленьке дзеркальце над умивальником і ще дужче заплакала, жаліючи себе. Вона ніколи не була такою незграбною, а зараз… все, наче шкереберть. Все зіпсувала сама,… проте, ніхто йому не давав права, так до неї говорити.

Емма видихнула.

Вийнявши з кишені серветку, і витерши під очима чорні плями від туші, вона пішла до самозакоханого нахаби. Емма фиркнула.

Як? Як провести з цим «містером ідеальність» ще вісім годин в одному купе?

Коли вона відчинила двері і увійшла, Святослав сидів на своєму місці, аж раптом підскочив.

— Я не хочу нічого обговорювати. — Попередила дівчина і пройшла повз нього, щоб сісти на матрац.

— А я хочу. Вибач. Я не хотів. Твоє ім’я прекрасне… а от я… телепень, що тут скажеш?! — знизивши плечима, він зробив крок і перегородив їй шлях.

— Пробачаю. Ти задоволений?! — дивлячись йому у вічі, Емма здогадалась, що він збирається зробити. — Не здумай!

— Що? — одним лише кутиком губи усміхнувся він.

— Ти знаєш. — Вона всілась на своє місце.

— Ти – ДИЛ-ЕММА. — Весело мовив він.

— Ого! Яка еволюція мого імені. Дякую. — Іронічно мовивши, Емма повернулась до вікна.

— І, так…

— Що так? — спантеличено глянувши на Святослава, Емма примружилась.

— Я хотів тебе поцілувати. — З цими словами, він вийшов з купе.

Коли за ним зачинились двері, Емма самовдоволено усміхнулась. Як то кажуть, – «є ще порох в порохівницях».

Узявшись за книгу, дівчина поринула у світ бажання та насолоди.

Пройшла майже година, а Святослава все не було. Де він? Емма почала хвилюватись ні на жарт. Закривши книгу, вона вийшла з купе і попрямувала вагоном. Аж раптом почула сміх… його сміх… такий солодкий… спокусливий і з хриплуватістю. А потім… почула сміх провідниці. Все з ним ясно! А вона ще хвилювалась за цього бовдура!

Вона розвернулась і хотіла швидко попрямувати до купе, аж раптом її зупинила сильна, чоловіча рука.

Емма розвернулась і вдарила когось у ребра ліктем, – тим «хтось» – був Святослав.

— Ой! Я не хотіла! — Емма почервоніла від сорому. Ну, як вона так лажає?!

Він потер ребра лівою рукою, а правою так і тримав дівчину.

— Еммо… Еммо… Я в шоці! — похитавши головою, Святослав смикнув її до себе у обійми і пошепки сказав: — Тобі не казали, що підслуховувати не гарно?!

— Що ти собі дозволяєш? — Емма закипіла від злості. — Я пішла шукати тебе, бо… бо… захвилювалась. — Зізналась вона, переборовши себе. — Але бачу з тобою все гаразд… Навіть чудово! Ти собі… тут… розважайся, а я піду.

— Ревнуєш? — риторично запитавши, він обвів рукою її талію і зупинився долонею на животику. Його дихання обпікало її шию, доки він промовляв: — Я пропонував тобі, ти не захотіла… — Засміявся він.

Емма відійшла від дурману його гарячих рук, які наче ліана обвели її талію. Він повний козел! Нахаба!

— Відпусти мене! — вириваючись з його рук, вона закипіла гнівом з новою силою. — Ти не поважаєш жінок! Ти… ти просто… — її слова загубились у його роті, який нахабно, з силою і натиском прокладав собі шлях у середину… до її

язика. Він це зробив… його язик знайшов її язичок, але вона відштовхнула його і швидко почимчикувала до купе.

Він стояв і сміявся. От штучка! Він хоче її!

Позаду нього з'явились дві голови, провідниці і його знайомого, який, як виявилось, теж є провідником у цьому потягу.

Перед тим, як увійти у купе, Емма повернулась і почервоніла у друге – вона все неправильно зрозуміла. Він не був наодинці з тією кралею. Чомусь від цієї думки, їй полегшало.

Чорнявий хлопець з зеленими очима, на ім'я Анатолій, потиснув руку Святославу і пішов до роботи.

Емма чула, як у скронях калатає серце, а дихання шалено збивається. Цей хлопець – змушує її відчувати те, що вона ніколи не відчувала. Його губи пробуджують у ній жінку… жінку, яка жадає чоловіка з неймовірною силою,… а саме його. Що з нею? Так не можна! Це не правильно.

— Привіт, Еммо.

Хриплуватий, сексуальний голос Святослава заполонив купе.

— Привіт. — Вона облизала губи, як тільки почула його тембр, який говорив, про те, як багато він хоче.

— Ти стаєш, ще гарнішою коли ревнуєш, або гніваєшся. — Він знав, що вона знову закипить від його слів.

— Я не гніваюсь… — фиркнула вона. — А тим паче – не ревную!

— Ммм… от як зараз наприклад? — повівши бровою, він засміявся.

— Як що ти не бачиш, то я ду-же-е-е спокійна. — Емма узяла книгу і знову вирішила знайти за нею схованку.

— Еммо… Еммо.. Ти мені подобаєшся, навіть попри те, що ходяча «катастрофа», «торнадо»… і «дилема». — Засміявшись, він знав, що за його словами послідує вибухова реакція Емми.

— Ти неймовірно нахабний, самовпевнений… бовдур! — вона свердлила його поглядом, сповнений гнівом, який спопеляє.

— Дякую, Еммо. — Потішаючись над нею, він почав знімати светр й джинси і спокійно додав: — Я спати. Ще є годинки дві. Сьогодні був насичений день на події. Одна із цих подій ти. — Сміх заполонив простір.

— Нахаба! — Емму переповнювали бажання – прибити його і водночас накинутись на нього з палким поцілунком. Він був занадто спокусливим… занадто у формі… занадто усе – бо їй його хотілось. Його ноги, руки в міру накачані, як і усе тіло, промовляло до неї «торкнися мене». Прес – був неймовірний! Вона уявила, як це дивовижне тіло лягає поверх її оголеного тіла… і починається те, про, що вона і мріяти не могла.

— Не хочеш до мене? Місця повно. Ти ж думала щойно про те, як ми... — сексуальна усмішка і хриплуватий тембр, навмисно дражнили її.

Емма голосно ковтнула, подивившись на те, що було унизу талії.

— І не думала… думати! — фиркнула вона.

— Яка гарна тавтологія. — Засміявся Святослав, і повернувшись до неї спиною, почав стелити собі постіль.

Емма задивилась на цього Аполлона. Талія і широкі плечі – еталон чоловічої краси. Пружні сідниці, по яких хочеться ляснути… Що за думки?! Досить! Досить!

— Яка є! — Емма ледь дихала, а мозок геть не робив. — Святославе, а як же ти пропонуєш переодягнутись мені? Я гадала, що ти, як… як джентльмен… вийдеш з купе… і я… я зможу одягнутись для сну.

— Мила моя… Я зовсім не джентльмен. Тому… — він влігся, поклав руки під голову і вишкірився на усі тридцять два.

— Ну і добре! — Емма кинула книгу на стіл і почала стелити своє місце, попередньо діставши з сумки наволочку. Вона ніколи не любила лягати обличчям на чужі подушки. Це для неї не припустимо. Коли Емма завершила з постіллю, вона вляглась поверх ковдри і повернулась спиною до «Казанови».

Емма повернулась на інший бік і побачила сплячого красеня. Коли він спить – навіть не хочеться його придушити. Вона тихо захихотіла і це дало змогу зрозуміти, що пора сходити до вбиральні.

Тихо встаючи і одягаючи взуття, Емма так само тихо вийшла у коридор. Швидкими кроками, вона дійшла до цілі. Зробивши усі свої справи, дівчина почимчикувала до купе, але зупинилась навпроти дверей, задивившись на ліс встелений снігом.

Їхні двері були трішки відчиненими і Емма почула, що Святослав говорить по телефону.

— Так, так красунька моя, я приїду і ми добряче по-пустуємо.

Емма фиркнула і похитавши головою, зрозуміла, що не помилилась стосовно його репутації «Казанови».

Дівчина почула кроки і повернула голову у бік, до неї йшов той самий рудоволосий хлопець, з яким вона нещодавно зіштовхнулась.

— Вітаю. Яка ж гарна панянка. Чому одна? Про що замислилась? — запитав, хлопець, роблячи кроки, ще більш рішучими. Він наближався до неї.

Хлопчина років двадцяти, рудоволосий з зеленими очима і трішки на підпитку, підійшов у притул і Емма перелякано заговорила:

— Я не… — її голос зірвався і вона перейшла на шепіт.

— Що? — усміхнувся він.

Звичайно, що вона собі думала. Це ж перед Новорічні дні… усі відпочивають… та зігріваються «вогняною водою».

— Я… я не сама. — Більш впевнено мовила вона, а ноги зовсім не слухались. Вона не могла зрушити з місця. Ноги геть, як свинець.

— А з ким? — засміявся він, і його руді брови злетіли до гори.

— Вона зі мною. — Святослав вийшов уперед, затуляючи Емму собою. — Ви щось хотіли? — запитав він, недоробленого «ловеласа».

— Ні. Ні… зовсім ні. — Він гикнув і додав: — Вибач друже… я просто думав…

— Нічого. Буває. — Святослав підштовхнув Емму до купе.

— Ми з друзями святкуємо,… якщо є бажання, можете з дружиною приєднатись до нас.

— Ми... не… — Емма замовчала, коли Святослав невдоволено зиркнув на неї.

— Кохана… — він майже прошипів, — повертайся до нашого купе.

— Добре, коханий. — Вона зрозуміла, як безглуздо повелась і їй було соромно. Він її рятує, а вона – «ми… не…». Дурна! Дурна!

— Дякую, друже. Проте ми з дружиною, – пас. — Усміхнувшись, він ляснув хлопця по плечу. — Ще раз дякую. — Владнавши непорозуміння, Святослав ще раз усміхнувся і направився до купе, де на нього чекала Емма.

Зачинивши двері по собі, Святослав був злий ні на жарт.

— Дякую. — Тихо промовила Емма, опустивши очі, як дитина якій соромно.

— Еммо, скажи ти дурненька насправді чи прикидаєшся?! — він гримнув на неї і побачив, як вона сіпнулась. — Хто тебе тягне за язик? Коли чоловік намагається владнати ситуацію, – мовчи. Зрозуміла?!

— Не гримай на мене! — з її величезних очей приснули сльози. — Я… я… вдячна тобі, але ти не маєш права на мене кричати. — Її трусило, як пелюстки троянди під дощем.

— Ні! Ти точно дурненька! — з цими словами він вийшов з купе і зачинив двері.

Емма плакала, не припиняючи. Можливо вона дійсно дурна?! Вона геть не розбирається в чоловіках… в

характерах… і взагалі – вона дурепа, якій сподобався «Казанова»!

Потяг прибуває на вокзал вже за двадцять хвилин, – треба було збиратись, що вона і почала робити,… не припиняючи плакати.

Святослав був у іншому вагоні і балакав з другом, коли почув, що їхній потяг прибув на вокзал. Попрощавшись з товаришем, він пішов миритись з Еммою і допомогти їй гарно добратись до місця призначення.

Відчинивши двері їхнього купе, – він не побачив своєї супутниці. Емми вже не було у купе, так само, як і її речей.

— Дурне! Дурне дівчисько! — він закипів від злості. Вона сама самісінька. Зараз сяде у таксі і поїде у ніч, шукати свою домівку. Капець! — Еммо, що ж ти наробила?! — він усвідомив, і йому стало гірко, що він її більше не побачить. Карпати величезні… будиночків ще більше… — Еммо… Ти дійсно – ДЕЛЕММА!

Святослав швидко одягнув куртку, склав свої дрібнички у сумку і подякувавши провідниці, спустився на перон.

Тепер слід шукати таксі і їхати до домівки – у якій мала жити його сестра з чоловіком і їхньою маленькою, красунею донькою, якій він пообіцяв попустувати, коли він приїде з подорожі. Їхнім улюбленим заняттям було – розмальовувати руки у фарбі і малювати ними. Він усміхнувся, згадуючи свою маленьку племінницю.

Застібнувши куртку до підборіддя, він потер руки і лише потім одягнув на них рукавиці.

Пошук таксі виявився легким. Проте і дорогим.

Всівшись до автівки з веселим, сивим чоловіком, років шістдесяти, який розповідав про Карпати, Святослав усміхався кожній розповіді, але ні на мить не полишав думати про утікачку Емму.

ВІТАЮ мої любі!!! Хочу подякувати усім хто коментує, ділиться враженнями, дарує зірочки та нагороди, додає у бібліотеку та підписується на автора!!! Для автора – це най-най важливіше, чути думки, що до книги!!! Я віддаю свої емоції – і мені дуже

важливо отримувати так само їх від Вас любі читачі. Я + ВИ = НАТХНЕННЯ!!!!

Глава 7.

— Неможливо...

— Можливо, якщо ти в це віриш.

«Аліса в Країні Чудес»

Глава 7.

Заплакана, Емма сиділа у таксі і пояснювала молодому, чорнявому чоловікові з довгими вусами, куди саме і до якого будинку її треба відвезти. Зараз вона знаходилась у Воловці, а до Пилипець добиратись години пів, як пояснив їй чоловік. Проте, не все так легко. Її люба сестричка вибрала будинок бозна-де. На якісь окраїні… чи, ще краще у якомусь лісі. Тобто добиратись їй все таки більше аніж пів години.

Водій видався балакучий, допитливий… та добрий. Емма раділа тому, що сіла саме до цього таксі, бо цей чоловік добре знав свою роботу і хоч трішки відволік її від сумних думок. Вона жалкувала про те, що зробила… жалкувала, що втекла і більше ніколи не побачить цього красивого нахабу «Казанову». Про це вона пожалкувала вже через десять хвилин дороги, але… що вже поробиш.

Емма слухала, слухала і слухала розповіді про те, які у них в Карпатах гарні люди,… гарні краєвиди,… гарні традиції… все-все гарне. От за такими розмовами чоловік їй і оголосив, що вони приїхали. Емма не могла повірити тій радості, яка впала їй з неба. Нарешті, нарешті вона зможе увійти у тепло і хоч трішки зігрітись, а ще вона хоче спати… і не через втому, яка її підкошувала, – вона просто хотіла забутись про те, що наробила. Це була помилка втекти від того, хто захистив її,

хто цілував з такою шаленою пристрастю, що вуста пекли вогнем… Емма труснула головою, наче проганяючи думки. Все вона правильно зробила… ну майже все. Треба було подякувати, а потім… потім назавжди попрощатись. Не за інтрижкою вона сюди приїхала.

Розрахувавшись з таксистом, вона узяла свою валізу, опустила її на коліщатка, узяла під бік сумку і попрямувала до будинку, який був з усіх сторін оповитий густим темним лісом. Хоч би місяць світив, але ж ні! Тиша і хрускіт снігу, це все, що тут було, доки таксист своїми колесами не наробив галасу і не поїхав геть. Вона одна. Дурна і одна.

Пройшовшись по снігу, на одному підборі, шкутильгаючи з валізою у руках, – вона в цю мить згадувала Тіну.

— Ну, сестричко! Ну, і вгодила мені! — Емма потягла валізу за ручку, через якийсь камінець і почула хрускіт. Обернулась і побачила, що валіза тріснула прямо по середині. — Ну хіба так буває?! — Емма нахилила голову і невдоволено похитала нею. — Ну що ж це таке?! Тіно, я доберусь до тебе… Ні, ні… я доберусь спочатку до цього будинку,… а потім до тебе. — Емма невгамовно тараторила, доки перла валізу і себе до будиночка, який стояв посеред лісу, сам самісінький… так само, як і вона. Її трусило не від холоду, її трусило від страху, який пронизував кожну її кісточку. — Якби мама і тато знали, де я і що роблю, і як добираюсь – вони б зарили мене у цьому снігу! Потім розкопали і дуже довго повчали, повчали і повчали… десь до років таки – ста п’ятдесяти. І це при тому, що мене стільки б само часу не випускали з дому. Приб’ю тебе Тіно! Приб’ю!

Емма добралась до сходинок, і склавши ручку валізи, піднялась ще одною перепоною. Постукавши у міцні двері, вона чекала коли їй відчинять. Проте марно. Вона ще раз постукала і побачила, як увімкнулось світло десь на другому поверсі. Емма видихнула. Вона боялась, змерзла і втомилась. І ось нарешті, спасіння – звук замка, який відчиняє господар.

Двері відчинились і перед нею постав, величезний, високий гуцул.

— Ви напевно Емма, сестра Тіни?! — усміхнувшись, він забрав у дівчини валізу. — Проходьте моя дорогенька, проходьте. Ви файно добрались?

— Так, все добре, дякую. — Емма увійшла у затишний, дерев'яний будинок, де потріскував камін. Тепло… добре… і вже не страшно.

— Дуже змерзли? Я зараз трав'яний чай приготую, – одразу зігрієтесь! — широка усмішка і сяючі очі говорили про те, що він дійсно турбується. — Нумо, я покажу де Ваша кімната. — Узявши валізу, він повів її на другий поверх. — Ось тут. — Павло відкрив двері, увімкнув світло і запросив її увійти до кімнати. — Ви влаштовуйтесь, а я принесу чай.

— Щиро дякую за допомогу і за гостинність. — Вдячно усміхнулась Емма, дивлячись на чоловіка. Кремезний, але обличчя дуже добре. Темні очі, густі брови, борідка, пухкі губи та ніс картопелькою, а ще м'який голос.

— Будь ласка. — Чоловік усміхнувся, вийшов з кімнати і зачинив за собою двері.

Емма стояла і не могла повірити, що вона це зробила. Вона у Карпатах. Самостійно добралась, хоча і пережила страх, розгубленість, розпач… і мерзлоту. Зараз вона стоїть посеред кімнати, де є затишок та тепло. Дуже мила кімната, уся оздоблена світлим деревом, на підлозі невеличкий молочного кольору коврик, величезне ліжко на двох, застелене сіро-білою постіллю, біле крісло поряд з шафою з горіхового дерева. Емма підійшла до вікна і смикнула за бежеву фіранку, щоб та закрила її від… від… лісу. У кімнаті знаходились і ще одні двері, Емма відчинила їх і побачила дуже пристойних розмірів ванну кімнату, – все чисто та сяє. Умивальник, туалет, гіганська душова кабіна, у якій можна і ванну прийняти, скрізь плитка молочно-бежевого кольору. На тумбочці: декілька рушників, туалетний папір, рідке мило та стаканчик для зубних щіток. Гарно.

Емма зачинила двері і сіла в крісло.

У двері постукали.

— Так, так. Прошу, заходьте. — Промовила дівчина.

— Ваш чай. Трави збирав з дружиною у наших горах. — Похвалився він. — Можливо, Ви голодні?

— Ні, ні.

— На першому поверсі є кухня, вона у Вашому розпорядженні. У холодильнику можете брати усе, що забажаєте. — Чоловік поставив чай на тумбочку і додав: — Завтра я маю їхати, ще до світанку у Київ. Там моя дружина. — Згадавши її, він широко усміхнувся. — Звідти ми маємо привезти ще кількох людей. Якщо Вам щось буде потрібно, ось номер мого знайомого. — Він поклав біля чашки, листок з даними. — У нього є машина і він Вас відвезе будь куди.

— Дякую. — Емма усміхнулась і додала: — І за чай дякую.

— На здоров'я! — зачиняючи двері, він додав: — Загадуйте бажання, чи, як там кажуть у народі «на новому місці приснись наречений нареченій». — Засміявся він. — Добраніч.

— Добраніч. — Емма усміхнулась.

Емма позіхнула і почала роздягатись. Гарячий душ і чай, – ось, що їй потрібно. А потім спати.

Дівчина швидко роздягнулась, залишившись у самій білизні. Розстібнувши валізу, вона дістала халатик, капчики, рушник і усілякі косметичні дрібнички.

— Ой! Я ж забулась подзвонити батькам. — Узявшись за мобільний, вона набрала батьків і почала розповідь, забуваючи згадати про «Казанову», про далеку поїздку у «Тундру» до будиночка і про те, що вона пережила щось незвідане до цього – гарячі поцілунки. Заспокоївши батьків, вона поклала слухавку і пішла до ванної.

Стоячи під гарячими краплинами, вона задоволено зітхала, намилюючи себе смачним гелем для душу. Вона усміхнулась, згадуючи, що «Казанові» – сподобалось її печиво з ваніллю та перчиком. Щоб він сказав, побачивши її гель для душу. Так, так у ньому теж є перчик. Вона чарівниця не лише на кухні.

Капець! Як їй хотілось тих поцілунків… обіймів і притискань до стіни. Цікаво з ним вона була б змогла стати «Чарівницею» у ліжку? Напевно він би навчив її розчинятись у пристрасті,… не соромитись бажань і своїх фантазій.

Емма направила на себе душ, прямо в обличчя, щоб хоч якось привести себе до тями. Все! Все! Казанови немає… і вона більше ніколи його не зустріне… Шкода.

Вимкнувши воду, обтершись рушником, вона одягнула на себе шовкову малинового кольору сорочку і пішла до ліжка. Забравши ковдру, дівчина вляглась у ліжко, і тихо сміючись промовила: «на новому місці приснись наречений нареченій». В цю саму мить у її голівоньку прокрався Казанова. Вона не могла повірити власним думкам. Чому він? Чому? А потім згадала його цілунки і зрозуміла чому.

Добряче закутавшись, Емма зітхнула і почала повільно поринати у сон.

Святослав лежав у ліжку і все гадав, як там Емма… Як вона добралась? Чи у неї все добре? І навіщо вона так взагалі вчинила? А навіщо він на неї нагримав? Бовдур! Сам винен, що Емма втекла. Дуже шкода її, що вона десь там… сама… розгублена та налякана. Якщо б він зараз був із нею… він міг би точно знати, що їй не холодно. Він би із задоволенням зігрів її. О, Боже! Про що він думає?! Треба забутись… забути її… і думати про те, як він проведе ці дні, а потім на нього чекає повернення… і на нього там теж чекають.

Позіхнувши, він почав провалюватись у сон.

— Ох… Еммо… Еммо…

Прийнявши душ, Емма одягла чорну білизну і кімнатні капчики, – на диво у будинку було тепло, навіть жарко. Тому дівчина, знаючи, що вона одна у будинку, почимчикувала на кухню ось такою, от на пів одягненою. І це було для неї вперше… навіть така дрібничка. Емма у гарному настрої, наспівуючи пісню «One in a Million2», спустилась сходинками, увійшовши до кухні. Дерев’яні стіни, коричнево-чорно-білі мармурові стільниці, такий же острівець посеред кухні з тумбочками зі світлого дерева. Емма була у шоці від того, яке тут обладнання, все із сталі: холодильник, плита і навіть посудомийна машина. Столик і стільці із такого ж дерева, що і тумбочки. Все просто – відпад!

Дівчина відкрила холодильник і нахилившись, почала розглядати, що б це узяти попоїсти.

— Так… так… — промовила вона.

— Я б цей задок – впізнав би будь де і будь у чому. — Хриплий голос заполонив кімнату.

Емма швидко випрямилась, тримаючи ковбасу у руках – цією ж самою ковбасою, Святослав отримав по голові.

— А-а-а! — заплющеними очима, вона відбивалась від грабіжника. — А-а-а!

Святослав схопив Емму за плечі і притиснувши до себе, змусив її замовчати.

_____

2«Одна на мільйон» – це сингл, випущений шведським артистом Bosson 2000 року з альбому «Одна на мільйон». Ця пісня була саундтреком до фільму 2000 року «Міс Конгеніальність» та була номінована на «Золотий глобус» за «Кращу оригінальну пісню – фільм». Він став топ-10 хітом в Європі і Азії в 2000 і 2001 роках

Глава 8.

Його губи притиснулись до її вуст, а рука тримаючи потилицю, не дала їй змоги відступити назад. Він притискав її на пів роздягнене тіло до себе і просто божеволів від ванільних губ з перчинкою.

Емма відпустила з рук ковбасу-биту, якою відбивалась від того, чиї губи добре знає. Відкривши очі, вона побачила те обличчя, про яке думала уночі… у ліжку… у ванній… Заплющивши очі, вона усміхнулась глибоко у душі. Лише він… лише Казанова міг дарувати їй стільки кайфу. Його язик безсоромно володів її ротиком… безсоромно збуджував її. Доки одна рука була на потилиці, інша потяглась до пружних сідниць. Емма хотіла закричати, запротестувати його нахабним діям, але її голос загубився у його роті, який ні на мить не припиняв займатись з нею коханням. Вона позадкувала і він притиснув її до холодильника. Емма

затріпотіла від холодної сталі, яка торкалась розпаленої шкіри. Вона обвила його шию руками, і забувшись про усе на світі, віддалась поцілунку. Голосно застогнавши, дівчина відчула, як він задоволено усміхнувся їй у губи, але вже за секунду, знову володів її ротиком. Його збуджена плоть уперлась об її трикутничок, і Емма просто задихнулась від бажання. Її язик почав шукати, досліджувати та збуджувати його язик. Вона задихалась і зітхала, як безсоромна актриса з фільмів для дорослих.

Святослав підхопив її на руки, допомігши їй обвити його талію ніжками. Він відчув, як його плоть пульсує, торкаючись її. Святослав розплющив очі, шукаючи поглядом, де знаходиться стіл. Але раптом, ця Красуня з перчиком припинила його цілувати.

— Святославе,… це занадто… треба припинити… — важко дихаючи і дивлячись у його спантеличені та збудженні очі, промовила вона.

— Ти мені винна. — Усміхнувшись, хлопець поцілував її м’які губи ще раз.

— Я? Чому це? — все так само тримаючись за нього, як ліана, Емма здивувалась його словам.

— Це моральна компенсація за удар… — він поглянув на підлогу, шукаючи знаряддя, яким вона його вдарила. — Ковбаса?! Ти вдарила мене ковбасою?! Ммм… салямі… цікаво. — Засміявся він, а потім серйозно додав: — Так, що моя Красуне з перчиком, – ти мені винна.

— Нічого я тобі не винна і відпусти мене. — Вона намагалась встати на свої ніжки, але він не збирався її відпускати. — Відпусти!

— Ти мене вдарила… Знову! — його брови злетіли до гори.

— Ти підглядав за мною! — вона насупилась.

— А чого ти ходиш по будинку гола? І ти ж повинна була впізнати мій голос? — поцікавився він і широко усміхнувся, роздивляючись її перси.

— Я не гола! — вона зашарілась. — І так, я тебе впізнала,… але інстинкт самозбереження вже був задіяний… і я не

встигла… зупинити руку. — Пояснила вона, а потім примруживши запитала: — І взагалі, ти, що слідкував за мною? Звідки ти тут узявся? — потік запитань дивно виглядав на фоні того, як вона міцно обхопила його ніжками та руками.

— Еммо,… в цей будинок мала заселитись сім'я моєї сестри. Я не слідкував за тобою,… але підглядав. Попка у тебе відпад! Гріх було не помилуватись. І як то кажуть «Коли противник помиляється, не заважай йому». — Усміхаючись, як людина, яка виграла джекпот, Святослав подивився на її перси, які здіймались і опускались.

— Досить витріщатися на мої груди! — запротестувала вона.

— Ну вибач, Красуне… сама роздяглася… У мене є очі… я чоловік… і гадаю, ти зрозуміла, що там — він поглянув униз, і її погляд теж попрямував за ним, — у мене все гаразд… тому і дивлюсь. — Святослав охрипнув від власних слів.

Емма розчервонілась, і подивившись йому у вічі, сказала:

— Будь ласка… відпусти. Я хочу одягнутись.

Емма так тихо це сказала і так зніяковіла, що Святослав послухав її і відпустив. Вона встала на ноги і трішки похитнулась. Хлопець притримав її за спину.

— Еммо… Еммо… — ніжно промовивши її ім'я, він усміхнувся.

— Дякую. — Гордо піднявши голову, вона рушила до виходу.

— Еммо! — гукнув він.

— Що? — обернувшись, вона прикрила руками груди.

Він нахилився, і піднявши ковбасу, запитав:

— А як же нунчаки3? Хоча… для цього вже треба сосиски. — Він розреготався.

— Нахаба! — з цими словами, Емма швидкими кроками вийшла з кухні, іще швидше побігла по сходинках до своєї кімнати.

Дівчина не могла повірити, що Казанова тут! Він цілував її… притискав… А головне, вона відповідала так, як ніколи у житті. Емма тремтіла від кайфу, від того, що відчувала поряд з ним.

Ще вчора ввечері вона гадала, що не побачить його більше ніколи, а зараз… зараз він тут. Емма усміхнулась, згадавши, що їй наснився він, і це перед тим, як вона промовила чарівні слова на ніч.

Святослав стояв у кухні і не міг повірити, що Емма тут, і що він цілував її. Він гадав, що більше ніколи не побачить її, а тепер… тепер, він гадає, як все таки розпалити її на цьому кухонному столі. Він провів великим пальцем по нижній губі, згадуючи тепло гарячих, перцевих вуст. Що з ним таке? Він просто не може ні про що інше думати, як про секс з цією Красунею з перчиком. До Нового Року вона буде його! Тим паче у них є час. Павло приїде лише третього числа. Як мовив його друг – «Свята з родиною, то святе». А саме, у Києві живе уся родина Павла і родина його дружини. Тому… тому у них з Еммою є час познайомитись ближче. Він засміявся і почав гадати, як звабити Красуню і не отримати по голові ковбасою.

3 Нунчаку, нунчаки (яп. ヌンチャク) — традиційна японська зброя, що являє собою дві з’єднані ланцюгом чи мотузкою палиці.

Емма увійшла до кімнаті, всілась на ліжко і намагалась перевести подих. Що з нею? Як вона могла так відверто поводитись? Це все Святослав! Це все він і його безсоромні пестощі… палкі цілунки… і його руки на її сідницях. Вона згадала, що не одягнена і швидко підбігла до валізи, яку ще не встигла розпакувати. Зараз була слушна мить для цього. Знайшовши тепле, червоне в’язане плаття, вона швидко одягла його, а потім почала шукати чорні панчохи. Чому вона узяла саме такі дрібнички, вона не розуміла… напевно підсвідомість говорила їй про те, що жінка повинна завжди бути жінкою. Одягнувши і їх, вона взулась у теплі чорно-червоні чобітки. Проте, вийти до нього вона не наважувалась… навіть одягненою.

— Еммо… — він постукав у двері.

Вона аж підскочила на ліжку від його хриплуватого тембру.

— Що? — запитала голосно вона.

— Я приніс сніданок. Поїмо разом? — не менш голосно запитав він.

— Ні, дякую…. Я потім. — Емма не могла дивитись йому у вічі. З ним вона не впізнавала себе. Цього вона боялась.

— Еммо, ну не будь занудою. — він знав, що її це зачепить.

Емма рішуче встала з ліжка і відчинила двері:

— Я не зануда! — її щічки пашіли від гніву.

Святослав усміхнувся своїй перемозі і простягнув тацю зі сніданком.

— Мир? — широка сексуальна усмішка повинна була розтопити кригу… і це вийшло.

— Мир. — Її шлунок благав щось попоїсти. — Де будемо снідати?

— Можемо тут… або на кухні,… де скажеш. — Святослав облизав губи, коли побачив, що її груди підперізує червона стрічка. Саме завдяки цьому, вони виглядали через грайливий виріз.

— Давай, краще на кухні. — Швидко промовила дівчина. Сама думка зостатись з ним у кімнаті, на величезному ліжку… це ні до чого хорошого не приведе… Хоча?! Ні… ні… ні.

— Боїшся мене? Чи можливо себе? — глумливо запитав Святослав. — Красуне з перчиком, якщо б я захотів чогось, — він дивився їй у вічі, — мені було б байдуже, де тебе узяти. Кухня шикарне місце для «цього». Ти ж нещодавно сама переконалась в цьому.

— Іди і сам їж свій сніданок! — фиркнула Емма і хотіла була зачинити перед його носом двері, але він підставив свою ногу під них.

— Я обіцяю, що буду гарно поводитись. Пішли снідати. — Він махнув головою, запрошуючи її спуститись донизу. — Прошу Еммо.

— Добре.

Спускаючись до кухні, він запитав:

— Як ти доїхала, Еммо?

— На таксі.

— Я маю на увазі, як ти доїхала сама… уночі? Чому ти так вчинила? — він йшов попереду і лише зміг чути, як вона зітхнула.

— Я знаю, що була не права. Але так чи інакше, я б сама сюди добиралась. Я ж не знала, що і ти сюди направляєшся.

— Як то кажуть «світ тісний».

— Це точно.

— Я хотів тебе відвезти, але ти втекла. — Просто сказав він і увійшовши до кухні, почав розкладати усе на стіл.

— Чесно?! — Емма так голосно це промовила, що зашарілась.

Він обернувся на неї і сказав:

— Я нахаба, як ти мене називаєш, але я б не дозволив тобі одній їхати вночі.

— Е-е-е…

— Сідай снідати, Еммо. — Він відсунув для неї стілець.

— Дякую. — Сівши за стіл, вона подивилась на те, що він приготував: бутерброди з салямі, — вона усміхнулась, згадавши, як вдарила його цією ковбасою по голові, — м'який сир, кава та печиво.

Всівшись навпроти, він промовив:

— Смачного, Красуне з перчиком.

— Дякую. — Він вже вдруге так її називає, це все через печиво… чи… її губи?! — Смачного.

— Дякую.

Вони розпочали сніданок із запашної кави з бутербродами і Святослав засміявся.

— Що? Що таке? Чого смієшся? — запитала Емма, не розуміючи його спонтанного сміху.

— У мене і досі тім'ячко болить.

Емма почервоніла.

— Вибач, я не хотіла вдарити тебе. Чомусь коли ми зустрічаємось… це виходить само собою… — пояснила і вибачилась Емма.

— Ага… і не тільки це, – на щастя. Після кожного удару – я отримую компенсацію з перчиком. — Його усмішка і сяючі очі змусили її усміхнутись. — Якщо так буде завжди, – я не проти, щоб ти мене трішки лупцювала.

Емма зашарілась, згадуючи його цілунки.

— Я хотіла подякувати.

— За що?

— За те, що ти зробив для мене у потягу… — вона дивилась йому у вічі.

Святослав нічого такого в цьому не бачив, і хотів віджартуватись:

— То все омела.

— Ти ж знаєш, про що я… Дякую за те, що владнав ситуацію.

— Я вчинив, як нормальний чоловік. От і все. Не варто дякувати.

— Значить омела, – все винна? — засміялась вона.

— Ні – їй можна подякувати, я взнав, як цілуватись з перчиком. Омела, – підштовхнула мене до того, що я б і так зробив. — Він охрипнув, збуджуючи себе і її цими словами.

— Так от чого, ти мене так називаєш?

— Саме так, Красуне з перчиком. — Він підморгнув їй. — Які сьогодні плани?

— Не знаю. Я приїхала відпочивати, гуляти і…

— І що ще, Еммо? — Святослав примружився.

— Пізнавати себе… свої мрії. — Зізналась вона.

— Цікаво. А ти погано себе знаєш? — він уважно вдивлявся у сині очі. Так, так – саме сині. Світло з вікна падає на неї і її очі вже не блакитно-сірі, а яскраво сині.

— Я давно не знаю себе. — Зітхнула Емма, а потім зрозуміла, що багато бовкає. Занадто відкриває свою душу.

— Ти приїхала сюди когось забути? — він боявся почути її відповідь. Чому? Чому він так боявся її позитивну відповідь. Він знав чому… вона йому сподобалась… він її бажав. Його фантазії – довкола неї. До ніжного зайняття коханням, до дикого, нестримного сексу… він хоче її тут, на цьому столі…

— Ні. Я не приїхала когось забувати. Хоча, я лише тиждень тому розірвала п’ятирічні відносини. — Знову її довгий язик! Знайшла собі «психолога».

— Ого! П’ять років?! — Святослав не приховував подиву. — І він не покликав тебе заміж, протягом стількох років?! Напевно,

щось у нього дуже гарно виходило. — Хлопець не втримав смішок.

— Це тебе не стосується. — Образилась вона. — Дякую за сніданок.

Емма встала і збиралась піти, але Святослав поспішив її зупинити. Схопивши її за талію, він притиснув дівчину до себе. Її тендітна спинка торкалась його грудей. Він відчув, як її охопило тремтіння, яке буває в передчутті насолоди.

— Еммо… Красуне з перчиком. Я не вмію приховувати свої бажання… ти мені сподобалась і я бажаю тебе з першого погляду… з першого удару твоєю валізою… Я хочу тебе. Ти доросла дівчинка… гадаю, ти знаєш, що я хочу запропонувати.

— Святославе… я не можу. Це не для мене. — Вона обернулась на нього, їхні гарячі подихи торкались одне одного… лоскотали шкіру, але в ту ж саму мить, Емма полишила його обійми і пішла геть.

Він важко зітхнув. Нічого – це лише маленька невдача… скоро, дуже скоро вона буде у його ліжку. Цікаво, чого вона так трималась за свого хлопця, якщо він не зробив її назавжди своєю? Невже він дійсно такий палкий коханець? Святослав фиркнув собі під ніс і скривився. Ні. Точно ні. Вона ще не була зі справжнім чоловіком, – таким, як він. Треба їй показати, що таке пристрасть… полум’я… та повний екстаз.

Святослав усміхнувся, згадуючи, як вона відповідає на цілунки, – шанси її звабити – величезні!

Емма в присутності Святослава забуває, навіщо вона приїхала сюди. Ніщо і ніхто не повинен порушувати її планів. Досить з неї підлаштовуватись і виконувати забаганки інших.

Вона прийшла до кімнати і гадала з чого почати, пізнавати себе… Що робити? Вона у Карпатах – її мрія здійснились. Посеред лісу – цього вона точно не планувала, але… Треба все розвідати! Треба вийти з будинку і погуляти поруч з будинком. Перше рішення прийняте, а там – можливо прийде й розуміння того, що вона хоче і, що їй потрібно у житті.

Доки вона шукала свою куртку і джинси, задзвонив мобільний, але чий? Це не її мелодія! Вона огляділась і побачила на підлозі біля дверей телефон. Підійшовши ближче, вона прочитала ім'я того, хто телефонує… ну, як ім'я – «Леді у червоному». Ну і ну! Він усім своїм дівчатам дає пестливі імена. Але ж вона не його дівчина… і байдуже, що він так гарно її називає – «Красуня з перчиком». Дурна! Розвісила вуха! Дурна! Узявши телефон до рук, вона почимчикувала до кухні.

— Твій телефон. Він лежав на підлозі біля моїх дверей. Тобі дзвонили… — вона кипіла від злості, але намагалась не жбурнути мобільним йому у голову. А треба було б. Хоча, яке їй діло до його походеньок і дівчат.

— Видно випав. Хто дзвонив? — він усміхнувся лише кутиками губ, він точно знав, що вона дивилась у телефон… це природа дівчат.

— Я у чужі телефони не заглядаю. — Фиркнувши до нього, вона пішла геть.

Святослав розсміявся їй у слід.

Емма хотіла придушити цього Казанову! Але її чекала прогулянка. Одягаючи джинси, шапку та куртку, вона дивилась на свої чобітки. Що робити? Один підбор лежить поряд. У неї немає клею… чи, що там треба. Прийдеться просити допомоги в цього… цього… нахабного Казанови.

Спускаючись до кухні, з чобітками у руках, вона почула, як він розмовляє по телефону.

— Ти завжди нервуєш там, де не потрібно. Заспокойся… видихни і з новими силами до роботи. Зрозуміла мене, крихітко?! — запитав він, а потім додав: — Ну все… па-па.

Емма нерішуче увійшла до кухні.

— Святославе… у мене прохання. — Вона показала чобітки. — Можеш відбити і інший підбор, а то я просто не можу нормально ходити.

Хлопець підійшов до неї і подивився прямісінько у вічі:

— А що мені за це буде? — до його голосу знову повернулась сексуальна хриплуватість.

— Все, дякую… я зрозуміла. Сама все зроблю. — Вона хотіла вийти з кімнати, але це вже в друге він не дав цього зробити.

— Еммо, я пожартував… ну… як пожартував… — його усмішка мала її підкорити. — Якщо захочеш мене поцілувати на при кінці роботи, я буду не проти.

Він узяв з її рук чобітки і вийшов з кухні, вона так і залишилась стояти на місці.

Пройшло п’ять хвилин від тоді, як він кудись зник. Емма хотіла йти на пошуки, але почула кроки. Святослав простягнув їй чобітки.

— Вау! Як тобі вдалося?! Дякую! Щиро дякую! — вона дивилась на обидва чобітка, і на обидва підбора. Все було на місці. Емма не витримала і поцілувала його у щічку. — Дякую. — Біля самого його вуха, подякувала вона.

Він обхопив її талію своїми руками, і відчувши тепло м’якого, апетитного тіла – голосно ковтнув. Її вуста, які щойно невинно цмокнули його у щічку… він би з великим задоволенням накрив своїми губами і дав забутись їй про те, як її звати. О, Боже! Ця дівчина його зводить з розуму.

— Будь ласка. — Все, що відповів він, хоча йому так кортіло сказати і зробити щось більше. Він відпустив її, і почув несхвальне зітхання. Усміхнувшись її невдоволенню, він зрозумів, що на правильному шляху. — Куди ти зібралась?

— Погуляти. — Життєрадісно усміхнулась Емма.

— Одна? — його очі округлились.

— Ну так. — Знизивши плечима, вона почимчикувала до коридору.

Святослав нічого не сказав, а просто пішов до своєї кімнати.

Емма взулась, закуталась шарфом і відчинивши двері, зрозуміла, що снігу стало ще більше. Закліпавши очима, звикаючи до зимового сонечка, вона трішки примружилась, щоб бачити, що коїться навкруги. Зима… ліс… і знову зима.

Емма обережно чобітком розсунула сніг на сходинках і спустившись, зачинила по собі двері. Оглядівшись, вона побачила стежку, яка вела до якоїсь альтанки. Вирішено, що шлях прокладати вона буде саме туди.

Прохолода… морозець – защипав її обличчя. Тіло після тепла не могло звикнути до такого перепаду, але Емма все ж таки вирішила піти на прогулянку.

Ідучи стежинкою, яку притрусив нічний сніг – вона раділа і була неймовірно вдячна Святославу за свої чобітки. Як чоловік, він просто відпад! Їй ніколи не робили нічого подібного, все сама… і ще ніхто за неї не хвилювався ось так, як він тоді у потягу. Це величезні плюси його характеру, але… він Казанова. І це невиправно. О, Боже! Як же він цілується… як обіймає… Емма знову відчула тепло його рук на своїй шкірі… Стоп! Це не спогади… він дійсно тримає її руку.

— Ти гадала, що я відпущу тебе одну на прогулянку у ліс?! — він похитав головою, дивлячись у її сині очі.

— Я ж не далеко… і я не маленька. — Її червоний носик і щічки говорили про те, що цей холод не для неї.

— Чому ти без рукавиць? — стискаючи її долоню, запитав він.

— У мене є кишені і там тепло. — Вона хотіла забрати руку, але він не відпустив. — Святославе, я взагалі то хотіла побути сама… наодинці зі своїми думками. — Мовила Емма, дивлячись на вираз його обличчя, – яке говорило про те, що він геть її не розуміє. — Не ображайся.

— Ну, що ти. — Він стиснув її руку ще сильніше. — Я буду тихо йти поряд… а ти думай… міркуй… я не заважатиму. — Усмішка осяяла його обличчя.

— Ти знущаєшся?!

— Ні. Я просто не хочу, щоб ти заблукала. Це тобі не Вінниця, де ти все знаєш. Це Карпати – ліс… і сніг.

— Дякую за лекцію – пане гід. — Емма зрозуміла, що не зможе його спровадити… і руку забрати теж. А чи вона взагалі хотіла цього? Напевно її бажання було не таким вже і великим,

якщо вона так погано наполягала. Тепло його руки, блакитні очі і усмішка – робили цей зимовий ранок особливим.

— Потім віддячиш. — Сексуально усміхнувшись, він запитав: — Хочеш до альтанки?

— Так.

Ідучи по доріжці, вона дивилась на величезні сосни, могутні ялини, – які були обійняті снігом. Пташки заливались співом, наче весною. Сонечко ніжило своїм лагідним теплом, а рука Святослава зігрівала її пальчики.

Дійшовши до альтанки, вона усміхалась, стоячи посеред лісу у білій споруді, з гарним чоловіком поряд.

Святослав дивився на неї і бачив стільки дитячої безпосередності, і водночас, неймовірної сексуальності. Вона притягувала його невидимою ниточкою. Щось було у цій жінці таке, що зводило його з розуму і виникало нестримне бажання захищати її… і безмежно бажати. Він наблизився до неї у притул і хотів обійняти, але їх наполохав його телефон.

— Вибач. — Він дістав з кишені мобільний і важко зітхнув.

— Що таке? — вона бачила, як його обличчя змінилось. Ще щойно він усміхався і збирався обійняти її, а тепер… тепер… він виглядав якось дивно.

— Нічого… все гаразд. — Він ледь усміхнувся. — Вибач… я відійду на хвилинку. — Святослав відпустив її руку і відчув дивне відчуття пустки.

Відійшовши на відстань, де його б не чула Емма, він підняв слухавку.

— Привіт. — Пролунав жіночій голос.

— Привіт, Тіно. — Привітався він, але увага його була прикута до Емми. Він дивився, як вона грається снігом, перекидаючи його з долоньки на долоньку.

Емма подивилась у бік Святослава, він якраз опустив голову. Він привабливий, гарячий, спокусливий і сексуальний… звичайно, він не обділений увагою дівчат. Вона б і сама хотіла пізнати такого чоловіка, як він. Але останні відносини дали їй зрозуміти, що – досить підлаштовуватись під чоловіків. Краще

відпочити від стосунків. П’ять років… п’ять довгих років - вона була в парі, але не відчувала, що була біля справжнього чоловіка. А за цих кілька днів - Святослав показав їй, яким може бути чоловік. Сила, сексуальність, наполегливість… проте, у нього є багаж подружок, які надзвонюють йому одна за одною. Такі як він не змінюються. Треба викинути з голови фантазії, які не дають їй спокою. Він… вона… у ліжку… тіла мокрі від неприборканої пристрасті… від неймовірно довгого зайняття коханням… Коханням? Ні сексом! Проте, хто сказав, що не можна помріяти… про кохання… справжнє кохання, де є все. Де все поєднується: кохання, палкий секс і дружба.

Святослав почав крокувати до неї і Емма почала прислухатись, що він говорить:

— Все буде добре… повір. Все у тебе вийде. Я скоро приїду і ми все надолужимо. Обіцяю. — Він усміхнувся до Емми, і поклавши слухавку, швидше пішов до альтанки.

Емма скривилась від думки, що він там і з ким буде «надолужувати». Було зрозуміло, про що йдеться мова, і це її бісило.

— Знову «Леді в червоному»? — вона зрозуміла, що бовкнула.

— Ти ж казала, що не бачила хто мені дзвонив?! — його брова спокусливо піднялась вверх. — Ні це була не вона.

— Ну так… одною ти не задовольнишся. — Тихо промовила Емма.

— Ммм… хтось ревнує. — Засміявся він.

— Це просто факт. Важко не помітити. — Підсумувавши, Емма хотіла пройти повз нього, але… він, як завжди її зупинив.

— Знову тікаєш? Погана звичка Еммо… погана. — Святослав похитав головою. — Колись будеш покарана за це. — Його очі заблищали вогнем. Він вже уявив, як її сідниці рожевіють під його долонею.

— Якщо і буду покарана, то не тобою! — Емма вирвалась з його руки, а коли виходила з альтанки, з даху посипалась

«гора» снігу. Вона лише встигла закричати.

— Еммо?! Еммо?! — Святослав спустився зі сходинок і почав розгрібати Емму з під завалу. Коли вона була звільнена від снігу, він обережно струсив з її обличчя останні сніжинки. Вона дивилась на нього своїми величезними блакитно-сірими очима і на очах червоніла від холоду. — Пішли додому, будемо тебе зігрівати.

Клацаючи зубами, Емма промовила:

— З твоїх губ... — її вуста затрусились, — це двояко звучить. — Знову клацання зубів закалатало біля його вух.

— Правду кажеш. Проте зараз я говорю про дещо інше. У мене є ідея. — Широка усмішка з’явилась на його обличчі. — Піднявши її на руки, він почимчикував з нею до хати. Він усміхнувся, коли Емма без усіляких сперечань обхопила його шию руками і поклала голову йому на груди.

— І що ж ти придумав? — її цікавість зашкалювала.

— Побачиш. — Хлопець нахилився і швидко цмокнув перцеві вуста.

— Казанова! — смішок загубився у його шиї.

— Хто б казав – Красуня з перчиком! — засміявся він.

Дійшовши до прибудови, біля будинку він відчинив двері спиною і увійшов всередину.

— Що тут?

— Зараз побачиш. — Він поставив її на ноги і запропонував увійти у сусідні двері.

Вона обережно увійшла до них і заклякла.

— Це, що джакузі? Я в шоці! — вона обернулась на нього. — Я не буду… ні… ні… не буду.

— Будеш! Треба зігрітись. — Він задоволено вишкірився.

— З тобою? — її очі округлились.

— Звичайно! — він почав знімати із себе куртку і шапку.

— Ні. Ні. Ні. — вона похитала головою.

— Я тобі допоможу. — Він узявся за її блискавку на куртці.

— Ей! Не чіпай! Я не буду! — запротестувала Емма, згадуючи у цю мить, у якій вона білизні. Геніально! Чому саме про це вона подумала? А про, що думати ще, коли її хочуть звабити у джакузі?!

Глава 9.

— Тоді сама. — Він почав роздягатись і пильно дивитись на неї.

— Коли ти це все влаштував? — запитала Емма, знімаючи куртку і шапку.

Святослав задивився на її дивовижне, шовкове довге волосся, яке звільнилось від шапки. Червоний носик Емми так і кортіло поцілувати. Його розсмішила ця думка, але узявши себе під контроль відповів:

— Ще до удару по голові ковбасою. — Хлопець побачив, як Емма почервоніла і зніяковіла від згадки про «бойові мистецтва».

— А-а-а… — нарешті вона звільнилась від верхнього одягу і від чобітків, так само, як і він.

Емма повернулась до нього спиною і почула смішок.

— Це виглядає дивно. Ти ж зараз роздягнешся і пірнеш зі мною у джакузі… без одягу. Тому не бачу сенсу повертатись до мене спиною. — Знову смішок.

— Хай тебе це не обходить. А будеш багато говорити… розвернусь і піду геть. — Буркнула вона, а самій так кортіло у гарячу ванну з бульбашками.

— Добре… добре. Мовчу.

— От і добре.

Емма зняла светр. Святослав голосно ковтнув і затримав подих, коли вона залишилась в одному лише бюстгальтері чорного кольору. Довге волосся прикривало спину, але талія… талія була чарівною, як з кінофільмів шістдесятих років, далекого Голівуду. Гітара одним словом. Аж раптом вона

дістала з кишені резинку і зробила високий хвіст і цим самим відкрила свою сексуальну спинку… ці вигони так і кортіло торкнутись, а хвостик накрутити на руку під час сексу і цілувати… цілувати її шийку… доки його «друг» би штурмував її «орхідею».

Святослав очманів! Він не думав, що вона погодиться на джакузі… Емма його просто ошелешила. Такого він не міг пропустити. Він забувся про пристойність і почав нахабно дивитись за найсолодшим дійством.

Еммо, благаю… знімай ті кляті джинси! Здавалось голова почала йти обертом, коли він почув, як розстібнулась блискавка. Емма обережно узялась за джинси і… О, Господи! Дай сил! Як же він хоче помилуватись цією кругленькою попкою, але… Емма припинила роздягатись, але вже через декілька секунд роздумів, вона знову узялась за джинси. Швидким рухом дівчина зняла їх, – залишившись у чорних трусиках. Стрункі ніжки не довгі, але неймовірно стрункі та фігурні. Емма розвернулась до нього, червоніючи і ледь дихаючи. Апетитні стегна та таємний трикутничок, які так і манили торкнутись… і не тільки руками.

Емма червоніла від маківки до пальців ніг, але трималась, наче її нічого не турбувало. Піднявши голову і зустрівшись з ним очима, які потемніли у рази, вона забулась, як дихати. Він випромінював бажання.

— Здивувала. — Прошепотів він і знову голосно ковтнув.

— І себе теж. — Чесно зізналась вона. Емма облизала губи, коли задивилась на його прес. Він ідеальний.

Він подав їй руку і допоміг спуститись у гарячу воду. Емма засміялась, коли бульбашки торкнулись її ніжок.

— Лоскотно? — засміявся він.

— Так, дуже. — Сідаючи у джакузі, Емма задоволено зітхнула і на мить заплющила очі. Нереальний кайф.

Доки Емма звикала до бульбашок і релаксу, Святослав всівся поруч з нею, поклавши руку за її спиною. Емма швидко розплющила очі і приголомшливо подивилась на хлопця.

— Що? — усміхаючись запитав він, як ні в чому не бувало.

— Нахабнієш. — Зауважила Емма.

— Зовсім ні.

— Ти вважаєш, що це не нахабність?! — Емма дивилась на нього круглими очима.

— Ти ще не знаєш, що таке моя нахабність. — Вишкірившись, засміявся хлопець.

— Чому ж… знаю. Ти вже не раз мені її показував. — Зухвало мовила Емма.

— Ні, Красуне з перчиком… ти ще нічого не знаєш. — Похитав головою він і додав: — Ти поводишся, як загнана лань.

— Ти нахаба! Як тільки я гадаю, що ти чудовий… ти все псуєш. — Емма встала.

— Ух ти, яке зізнання. — Святослав потягнув її за руку і вона впала у його обійми, розбризкуючи воду довкола.

— Що ти накої… — слова загубились у його губах.

Святослав тримав однією рукою її за талію, а іншою стискав під підборіддям, не даючи їй змоги вирватись. Його язик був нахабним та диким. Усе своє бажання він виказував через цілунок. Вирішивши, що вона готова пізнавати з ним щось інше, він забрав свою руку з її шиї і тихо почав проводити нею по її персам. Емма застогнала у його губи і цим самим запросила до дій… так він вважав.

Емма втратила здатність рухатись і вириватись. Вона цього просто не хотіла. Вона приїхала досліджувати свої думки, а натомість досліджує своє тіло. Вона не пригадує жодного разу, коли її тіло так реагувало на доторки. Святослав так її приваблював, так збуджував, що протистояти цьому було не можливо. Його язик невтомно володів її ротиком. Вона розуміла на що натякали його дії в її ротику. Язик нагадував зворотно-поступальний рух, даючи цим самим зрозуміти, як би він володів її розпаленим лоном. Їй здавалось, що вона втратила здатність тверезо мислити, коли руки Святослава опинились на її грудях. Мокрий бюстгальтер давав йому змогу, без жодних зусиль намацати її затверділими соски. Вона голосно застогнала, коли він здавив один із них, полишивши

поцілунок. Емма вигнулась у його руках, навіть не здогадуючись, що накоїла своїми діями.

Святослав палав бажанням, а її стогін і вигини під його руками, лише додали жару. Його член вже був готовий пізнати усю її, але так швидко вдаватися до дій – він не полюбляв. Не він на це не заслуговував і тим паче не вона. Її треба розігріти… задовольнити кожну клітинку її смачного тіла і цим самим задовольнити свої бажання. Його рука опустилась нижче на м'який животик і він відчув, як Емма затремтіла в очікуванні на його дії. Він заплющив очі і тихо застогнав, коли його пальці опустились у її трусики, торкнувшись коротких завитків трикутничка.

Емма задихалась від бажання… їй так хотілось пізнати його… але ні… ні… ні…

— О, Еммо…

Хриплуватий тембр його голосу змусив її покинути шалений… солодкий дурман.

— Я не можу. — Вона забрала його руку під водою і миттю встала. Не дивлячись на нього, дівчина так само швидко вийшла з джакузі.

— Еммо… я не хотів тебе чимось образити. — Святослав перелякано дивився на неї. Йому здавалось, що вона хоче його так само, як він її. Ні, – йому не здавалось. Емма хоче, хоче його, але їй щось не дозволяє отримати те, що вона так бажає.

— Ти мене не образив. Це ти мені вибач… якщо я дала якийсь привід думати, що ти… і… я… Ти зрозумів. — Вона бозбирала речі і побачивши ще одні вері, влетіла у них. І не помилилась, саме вони вели у будинок.

Емма пробіглась по сходинках і опинилась у своїй кімнаті. Зачинивши двері, вона розплакалась. Чому? Чому вона його зупинила, коли так цього бажала? Та ще й наговорила бозна чого.

Чому? Чому все так? П'ять довгих років вона не знала навіть близько того, що міг дати їй Святослав,… а тепер відмовляється від цього. Вона могла ніколи не пізнати таких от

цілунків, доторків та насолоди, якщо б не сіла в потяг і не погналась за мрією. Ця мрія і привела її до нього. Проте… вона добре пам’ятає, що таке дарувати час тому, хто не буде її. Святослав теж не буде її. Він Казанова і таких, як вона у нього цілий «вагон».

Святослав увійшов до кімнати. Розгублений, і чомусь відчуваючи провину. Якщо він дійсно не правильно її зрозумів? Ні… ні і ще раз ні. Він відчував її. Відчував, що жадає її тіло і душа. Вона жадала його… стогнала під його губами. А коли його пальці торкнулись її «скарбу», – вони обоє полишили цей світ.

Хлопець труснув головою. Він, що підліток так реагувати? Збожеволів геть! Так! Так! Саме збожеволів, – від неї. Від її аромату… вуст з перчиком. От від чого він божеволіє. У його солодкі думки про її чесноти прокрались інші думки… не такі веселкові. Він її обманює… знаючи, хто вона… і хто її сестра. Він козел і егоїст,… але… але йому так потрібна ця жінка. Він почав марити нею.

Глава 10.

Емма сиділа у своїй кімнаті вже другу годину. Дівчина просто не знала, як вийти і подивитись у вічі Святославу, особливо після того, як його рука побувала у її трусиках. Як вона могла це дозволити? Вона, що геть забулась для чого вона сюди приїхала?! Видно, що так.

— Еммо! — пролунав голос за дверима.

— Що? — дівчина аж підскочила, не очікуючи на його появу.

— Відчини будь ласка. Я хотів би поговорити про те, що сталося.

Емма побілішала, а кісточки пальців набули кольору волошок від того, що вона занадто стискала ковдру.

— Нам нема про що говорити. — Крикнула вона.

— Еммо, не будь дитиною. — Зітхнув Святослав.

— Потім… Поговоримо потім. — Її голос став, ще голоснішим.

— Добре. Тоді я у магазин. — Одізвався він, і не чикаючи на відповідь, почимчикував униз.

Емма видихнула. Хай йде… вона не могла дивитись у його блакитні очі і нічого не відчувати. Її так тягнуло до цього Казанови… він так її збуджував. Вона навіть не знала, що її тіло може так відгукуватись на ласки.

Дівчина прислухалась і почула, як грюкнули вхідні двері. Нарешті!

Емма обережно забрала фіранку і подивилась у вікно. Святослав прокладав собі шлях до доріжки, аж раптом до нього під'їхало авто. Напевно друг Павла. Емма усміхнулась коли побачила, як Святославу за комір насипався з гілок сніг. Він підняв голову, щоб подивитись, що сталось, але побачивши Емму усміхнувся, і піднявши руку махнув їй. Дівчина наполохалась, їй стало незручно… вона за ним спостерігала – тепер він буде думати, що надзвичайно їй потрібен. Вона взяла себе під контроль, і усміхнувшись махнула йому. Зачинивши фіранку, вона відійшла від вікна. Емма відчувала зараз лише одне, як гучно б'ється її серце, наче у наполоханої пташечки.

Була третя година дня, а Святослава все не було. Емма почала хвилюватись за цього нестерпного Казанову. Але, що їй до нього? Він напевно гарненько собі відпочиває з якоюсь кралею, яку зустрів в магазині… чи у якомусь кафе. А вона, як дурна хвилюється за нього. Навіть їсти не може… хоча дуже хоче.

Байдуже до нього.

Накривши смажену картоплю кришкою, щоб вона зберегла тепло, Емма почимчикувала до своєї кімнати.

Видно все ж таки не байдуже, якщо вона йому картопельку тримає гарячою.

Дурепа!

Святослав увійшов до будинку. Було незрозуміло тихо. Невже вона цілий день просиділа в своїй кімнаті?

Він роздягнувся, повішав свої речі на гачок і пройшов до кухні. Помивши руки в теплій воді, він задоволено усміхнувся. Мороз на вулиці давав зрозуміти хто у цих місцях хазяїн. Святослав і не мав наміру сперечатись. Він хотів у тепло… хотів побачити жінку, яка полонила його думки… і підкорила його нижню частину.

Святослав втягнув носом і відчув аромат картоплі. Підійшовши до плити, він підняв кришку зі сковорідки і широко усміхнувся. Вона чекала на нього. Хлопець з пречудовим настроєм вибіг на сходинки і миттю опинився біля дверей Емми. Двері у її кімнаті були трішки відчинені і саме в цю шпаринку було видно, що Емма дрімає. Це йому на руку. Усміхнувшись, він розвернувся і пішов униз готуватись до того, що цілий день планував.

Емма потягнулась на ліжку і позіхнула. Цікаво, Святослав вже приїхав? Чому перше, що спало на думку, то це Святослав?! Капець! Емма буркнула собі під ніс.

Треба спуститись і з'їсти ту картоплю, яку вона так дбайливо залишала цьому Казанові. Переб'ється! Хай їсть там, де проводить свій час!

Емма відчинила двері і ахнула. По всіх сходинках мерехтіли маленькі свічечки. Казка – одним словом. Це все він?! Це все Святослав?! Неймовірно! Вона нерішуче пройшла туди, куди вели ці вогники – у вітальню. Камін був розтопленим, – у кімнаті було тепло та затишно. Потріскування дрів та жовто-червоний вогонь відкидав своє сяйво на дерев'яні стіни. Кімната настільки затишна, що здавалось тут оселилось щастя. Невеличка ялинка прикрашена різними старовинними іграшками стояла на столику у кутку, а біля неї з боків розмістились два крісла. Ці самі крісла і невеличкий диванчик – були оббиті картатою червоно-коричневою тканиною, а зверху на них такі ж самі подушечки та декілька пледів. Посеред кімнати – невеличкий м'який коврик, зеленого відтінку, а на ньому столик з темного дерева, як і усі меблі у цій кімнаті. Скрізь гармонія Різдва. Все у кольорах – свята. Полиці над каміном з безліччю книг і картини місцевої природи. Емма помітила, що лампочка в абажурі, ще тримає

тепло, значить її щойно вимкнули. І не дарма. Кімната теж мерехтіла свічечками, а камін з радістю віддавав своє тепло.

— Ммм… Красуня з перчиком, вже прокинулась. — Він торкнувся губами її шиї, швидко, але пестливо.

Емма завмерла і на мить заплющила очі. М'які, гарячі губи – залишили свій бездоганний слід на її шкірі. Її тіло одразу відгукнулось на дії Святослава. Тремтіння і бажання.

Дівчина розвернулась, і усміхнувшись промовила:

— Тут дуже гарно. — Аж раптом її усмішка зникла.

— Що таке? — його брови зімкнулись на переніссі.

— Вибач, я напевно не вчасно… — Емма почувалась незручно.

— Не зрозумів? Що ти маєш на увазі? — Святослав спантеличено дивився їй у вічі.

— Це все… для… якоїсь дівчини. Ти напевно з кимось познайомився. — Емма зробила крок до виходу, але рука Святослава знову її зупинили. Все як завжди.

— Так зустрів,… але тобі не варто нікуди йти.

— Ну не буду ж я третьою зайвою. — Вона забрала свою руку.

— Еммо…. Еммо… якщо ти підеш, тоді все, що я робив – зайве. — Торкнувшись її волосся, він запитав: — Чому в твою голівку не прийшла думка, що все це для тебе? Чому ти вирішила, що я такий козел, – який привів сюди якусь дівчину? І чому ти про себе не найкращої думки? — він хмикнув і похитав невдоволено головою. — Добре… я зрозумів. Ти не подумала про нас. — Він усміхнувся, приховуючи гірке почуття невдачі. — Вино на столі… сир, фрукти і все інше теж там… — Хлопець розвернувся і додав: — Гарного вечора Еммо.

— Стій! Прошу стій! — поспішила вона. — Я дякую тобі.

Святослав розвернувся і подивився у сині очі.

— Еммо… не варто. Все добре.

— Ні, варто. Для мене ніколи ніхто такого не робив, і я подумала, що і цей раз – це не для мене. — Емма видихнула і продовжила: — Спочатку я подумала про себе, а потім… потім… ти знаєш. — Дівчина опустила очі.

— Ти заслуговуєш на все це і на багато більше. — Підійшовши у притул, він торкнувся долонею її щічки. Його великий палець провів по її вустам, таким пухкеньким, м'яким і з перчиком. — Мені захотілось зробити тобі приємне. Посидіти… поспілкуватись… випити гарного вина.

Емма затремтіла, відчуваючи його пальці і таке гаряче дихання біля обличчя.

— Якщо ти ще цього хочеш… я… я тільки за. — Прошепотіла Емма, не маючи сил встояти перед цим Казановою.

— Ніколи не сумнівайся в тому, що ти неймовірна жінка. І що за ради тебе, – чоловік захоче зробити щось приємне. — Узявши її долоньку у свою руку, він провів її до дивана. — Сідай зручніше, я наповню келихи і почнемо наш приємний вечір.

Еммі здавалось, що усе це сон.

— Святославе, можна запитання?

— Можна.

— Ні, ні забуть. Не зважай. Ще не випила, а вже хотіла бовкнути дурницю. — Засміявшись, вона хотіла замаскувати своє зніяковіння.

— Тоді треба тобі, як найшвидше налити вина. Можливо тоді ти запитаєш те, що хотіла. — Його блакитні очі стали темнішими.

Емма засміялась.

Святослав наливав вино і слухав, як сміється Емма. Йому було приємно проводити з нею час, чути її сміх… або скарги.

Хлопець простягнув їй келих.

— Дякую. — Узявши кришталь до рук, подякувала вона.

Всівшись з келихом біля Емми, він запитав:

— Так ти тут, – щоб пізнати себе? — примруживши, запитав Святослав.

— Саме так. — Усміхнулась дівчина. — А ти?

— Відпочинок. Тим паче, не пропадати ж квиткам і оренди будинку. — Святослав підняв келих і промовив: — За нас. За людей, які не випадково зустрілись. За цю відпустку! Нехай вона буде солодкою, як твоє печиво. — Він підморгнув.

— Гарно. За це! — Емма торкнулась його келиха своїм і зробила ковток смачного рожевого вина.

Хлопець підняв над ними руку.

— Подивись у гору. — Святослав подивився Еммі у вічі, а поті вверх.

Емма прослідкувала за його очима, і усміхнувшись запитала:

— Де ти знайшов омелу?

— Яка різниця. Головне, що ти не можеш мені відмовити – традиція! — Святослав нахилився до Емми, ще ближче.

Сексуальна усмішка, вогник в очах і голодний погляд дали Еммі зрозуміти, що їй нема куди тікати.

— Ти такий самовпевнений?!

— Ну ж бо Емма… традиція. — Ігноруючи її слова, він згоряв від нетерпіння.

Емма поставила на столик свій келих і забравши у нього келих, вчинила так само. Їй так кортіло відчути його губи. Вона так бажала відчути його смак. Дякуючи традиції – вона може отримати те, чого так бажає.

Святослав голосно ковтнув, коли Емма почала нахилятись до нього. Її гаряче дихання, аромат ванілі та близькість – розбудили його член. Хоча вона навіть не встигла його торкнутись, а він вже згоряв від бажання. Легке тремтіння охопило його в передчутті чогось солодкого. Він відчув тепло її пальчиків на своїх грудях… Цікаво він зараз дихає, чи ні? Він нічого не розумів… ця мить зупинилась… він чекав і отримав. Емма торкнулась своїми гарячими губами його губ і тихо зітхнула,… як і він. Вони обоє хотіли цього до знемоги.

Емма хотіла поцілувати його ніжно, ледь торкаючись, але… як тільки торкнулась його губ, як тільки відчула їхній смак, – її занесло. Вона просунула свій язичок у його рот, шукаючи насолоди. Його аромат був привабливий, як і він.

З достатньою впевненістю Емма притулилась до нього, майже нависаючи над ним. Святослав відхилив голову назад і Емма майже впала на нього. Хлопець опустив омелу на диван і коли руки були звільненні – він притягнув м'яке, пружне тіло до себе. Її груди торкались його і до божевілля зваблювали. Йому так кортіло пізнати смак цієї спокуси… смакувати довго… дуже довго. Їхній поцілунок під омелою переріс у неймовірно шалене поєднання. Цілунок був таким, який може бути лише між людьми, які дуже бажають одне одного. Вуста пекли вогнем, дихання бракувало, а швидкість і заглиблювання – були божевільно наполегливими.

Емма відсторонилась, ледь дихаючи. Її очі блистіли, а вуста були припухлими, які знову розбурхували уяву Святослава. Ці б губки опустити на його плоть, яка вже давно прокинулась.

— Традиція виконана. — Глибоке та переривчасте дихання не давало Еммі нормально говорити.

— Еммо… — він божеволів від цієї жінки. Кожна клітинка бажала її. Що взагалі з ним таке?! Поводиться, як підліток. Викид пролактину – просто необхідний. Якщо він її не отримає, доведеться скористатись давно забутою практикою самопоміч. Він почав шукати на дивані омелу і коли знайшов, додав: — Наполягаю повторити… традицію. — Його дихання було таким самим глибоким, наче після бігу.

— Заспокойся… Казаново. — Вона усміхнулась широко і задоволено.

— Все ж таки, я не помилився, – ти називаєш мене Казановою. — Святослав засміявся. — Приємно це чути від Красуні з перчиком.

Емма намагалась підвестись якомога пристойніше, але як це могло вийти – коли її нога між його пахом. Вдаючи, що вона не звертає на це увагу, вона всілась на диван, червоніючи, як підліток, якого застукали батьки.

— Не помилився. — Усміхнулась вона і узяла зі столу два келихи. Один передала йому.

— Дякую. — Узявши келих, він запитав: — Може все ж таки запитаєш, що хотіла? — він зробив величезний ковток вина, у горлі геть пересохнуло.

Емма зніяковіла, ще більше.

— Я хотіла запитати… ні…

— Еммо, ти можеш запитувати все, що забажаєш. — Він сексуально усміхнувся і пройшовся великим пальцем по своїй нижній губі. — Ти вже доросла дівчинка.

Для Емми це прозвучало, як виклик:

— Я нормально цілуюсь? — рожева фарба розмалювала її щічки.

Святослав поперхнувся вином і задоволено усміхнувся.

— Еммо твої цілунки, – мрія кожного чоловіка. А якщо тобі щось колись сказали, – то це лише тому, що у твого кавалера була нульова самооцінка. Зрозуміла?

— Так. — Емма, зробила ковток вина, і подивившись у його блакитні очі, запитала: — Як ти здогадався, що це мій колишній дав мені зрозуміти, що я це не дуже вмію?

— Це зрозуміло, як «Божий день». — Хлопець знизив плечима. — Повторюся Еммо, – твої цілунки, – мрія кожного чоловіка. Казанови – це точно. — У його очах заплигали вогники. — Ти це вмієш. Повір, я знаю про, що говорю. Мене ще так ніхто не цілував.

— Дякую.

Зрозумівши, що вона повірила лише наполовину додав:

— Еммо, я завжди говорю правду. — Святослав згадав її губи на своїх – і це дійсно було правдою, його ще ніхто так солодко і з такою віддачою не цілував.

— Я вірю тобі, Казаново. — Її голос став впевненішим. Вона бачила в його очах правду і ще щось… – це був голод. Саме він її і запевнив.

— Еммо…

— Так?

— А тобі подобались його цілунки? — цікавість узяла верх.

Тепер була черга Емми закашлятись, надпиваючи вина.

— Я гадала, що так…

— А тепер, щось змінилось? — він дивився прямо їй у вічі, чекаючи на відповідь.

— Вже так. — Емма інстинктивно облизала вуста, згадуючи те, як цілується Святослав.

Це було більше, аніж натяк і Святослав задоволено усміхнувся.

— Чому так довго була з ним? — блакить його очей хотіла потрапити у її душу.

— Не знаю. Так завжди виходить. Закохуєшся. Довго разом… а потім…

— Ти запевнила себе, що бути інакше не може. Навіть з іншим, правильно?

— Гадаю що так. — Емма зітхнула. Святослав був правий. Вона гадала, що так буде з усіма чоловіками, тому навіть не хотіла будь що змінювати.

— Скільки разів на тиждень, ви займались коханням? — чесно кажучи, він боявся почути відповідь, але все ж таки запитав надіючись на те, що не так це було вже і багато.

— Святославе… ти змушуєш мене долити собі вина. — Засміялась Емма, хоча насправді було не смішно.

— Я б міг запитати скільки разів на день, але сумніваюсь…

— Правильно робиш.

Святослав долив їм вина.

— Я слухаю.

— Один раз на два тижні… іноді і довше. — Її щічки зробились, як стиглі яблука.

— Що?! Ти не любиш секс? Чи у нього якісь проблеми? — Святослав уважно вдивлявся у її очі.

— У нього не було проблем. Просто… просто йому цього було вдосталь. — Емма ковтнула вина і опустила очі, змовчуючи відповідь на перше питання.

— Еммо, а тобі було вдосталь? — його очі звузились, чекаючи на відповідь.

— Я так звикла. Звідки мені знати, як по інакшому. — Емма не підводила очей, роздивляючись рожеву рідину у келиху.

— Запитую у друге – ти любиш займатись коханням? Тобі до вподоби секс? — Святослав облизав губи і майже наполягав на відповіді.

Глава 11.

Скачано с сайта knigomania.org

— Це приємно. — Коротка відповідь.

— Це повинно бути кайфом для обох. А не – «це приємно». — Він похитав головою.

— Коли ти себе в останнє пестила? — нахабна та сексуальна усмішка осяяла його обличчя.

— Святославе! Ти що?! — зніяковінню не було меж.

— Еммо, ти хоч знаєш своє тіло? Чого воно бажає? Це нормально досліджувати, на що відгукується твоє тіло. — Він говорив вільно і спокусливо.

— Це було давно. — Зізналась Емма і ковтнула вина.

— Хоч давно,… але добре, що це взагалі було. — Схвально усміхнувшись, він продовжив атакувати провокативними запитаннями: — І яка ж частинка тебе найерогенна?

— Святославе, це здається не твоє діло. — Вона надпила вина і похитала головою. От нахаба,… але ж який сексуальний.

— Чому ж?... — вишкірився Святослав.

Емма округлила очі.

— Не зрозуміла?

— Якщо я хочу тебе спокусити… мені треба знати, що тобі до смаку. — Його погляд змовницьки мерехтів шаленими бісиками.

— Не вийде, Святославе… не вийде. Я ж казала… я тут не для цього… і після п’яти років…

— В’язниці суворого режиму…. — перебивши її, він примружився.

— Що ти верзеш?! — надувши пухкі губки, запитала Емма.

— Ну а як це ще назвати? Ти неймовірна красуня… яка жадає пристрасті, але… — він ледь видушив наступні слова, — коханий чоловік… не давав відчути. Як то кажуть «сам не гам і комусь не дам». Але ж Еммо… ти тепер вільна, і ти можеш відчути те, про що мрієш. — Його погляд упав на її вуста, які вона швидко облизала.

— Я мрію… мрію… пізнати себе. От і все. — Емма задерла носика.

— А якщо цим пізнаванням, – має бути саме сексуальність, пізнавання себе, як жінки, відчути, що таке пристрасть і бажання… можливо це саме те, що тобі потрібно пізнати?

Спокійна, впевнена усмішка, від якої Емма майже втратила здатність тверезо думати… хоча, можливо розум вона втратила після другого келиха вина.

— Це все лише заплутає… А я і так розгублена. — Чесно зізналась дівчина.

— Гаразд. — Святослав долив вина. — А чому ви розійшлись? Що стало тією крапкою?

— Це не важливо… і банально. — Її очі заблистіли.

— Якщо ти говориш це зі сльозами на очах, – тоді це важливо. Що сталося, Еммо? — він дивився у її сині очі, у яких була розгубленість, біль, жалість до самої себе і розчарування.

— Я запитала… чи він взагалі планує зі мною сім’ю… На що він відповів – «нам і так добре, навіщо щось ускладнювати».

— І це було тією крапкою? — запитав Святослав, ковтнувши вина.

— Так. Я п’ять років відала людині, яка не планувала зі мною спільного майбутнього. — Емма витерла сльозу, яка забриніла на щоці.

— Чому ти раніше не запитала його про це? Чому так довго тягла? — примруживши, він чекав на відповідь.

— Не хотіла поспішати… напосідати, як кожна жінка. — Емма знизила плечима.

— Тоді – винні обоє. Він не відповідав, бо не знав запитання. Ти чекала, хоча він цього не просив. Тож… завжди слід запитувати, якщо чогось хочеш. Люди втрачають час… роки, бо не вміють спілкуватись.

— Ти правий. Я не думала про це ось так. — Емма намагалась не плакати, але зрадницька сльоза знову обпекла її щоку.

— Не плач, Еммо. — Він забрав великим пальцем її сльози, а потім облизав його. — Цікаво, де ще ти солона…

Емма ошелешено подивилась в його очі, які блищали та спокушали.

— Не знаю. — Тихо відповіла вона.

— Сподіваюсь, що я тобі в скорому часі розповім, де саме… — хлопець охрипнув і голосно ковтнув.

Емма відчула, як її тіло занило, як найніжніша частина її – запалала від його слів.

— Святославе…

— Ти його і досі кохаєш? — він боявся почути відповідь, але наважився запитати. Краще зараз взнати.

— Я зрозуміла, що дуже давно його не кохала. Просто звикла і все. — Зітхнула вона і зробила знову ковток.

— Я радий це чути. — Зізнався Святослав.

— І я рада, що можу зізнатись. Я не звикла запитувати себе… і тим паче відповідати. Це важко. Заглиблюватись у

свою душу – занадто важко. Здається, що краще все залишити, як є – але це лише обман. Колись, я б зневажала себе за те, що залишила все як є. Я щаслива – що пішла від нього. Тепер у нас обох є шанс – на щасливе майбутнє. Я впевнена, що ми ніколи не були половинкою одне одного. Наше щастя – десь нас чекає. — Емма зрозуміла, що хильнула до тої міри – де розв'язується язик.

Святослав усміхнувся.

— Це правильно. Любов до себе – вчить нас любити інших. — Він подарував їй усмішку і теплий погляд. — Бажати чогось для себе –це нормально. Ні це правильно. Ти все правильно зробила. Краще пізно – ніж ніколи.

— З твоїх вуст – це звучить так просто… правильно. — Емма поклала голову на спинку дивана і її пишні коси розсипались по плечах. — Я ніколи не зважала, на себе. Я забулась про себе і про любов до себе.

— Це все можна виправити. — Усміхнувся він.

— Сподіваюсь. — Зітхнула Емма.

— Початок – вдалий. Ти усвідомила, що хочеш змін… тож, все вийде! — натхненно мовив Святослав, дивлячись на те, як її обличчя осяяла щира усмішка.

— Ммм гарно.

— Навчись любити себе, Еммо. Ти робила все, як хотів він, щоб отримати кохання. Проте ти і кохання не отримувала і собою не була. Я правий? Ти ж напевно була правильною і бездоганною у всьому?

— Так. У мене навіть секс був за графіком. Капець! Я дожилась! — Емма закліпала. Вино… розмова… і ці запитання Святослава – розслабили її і змусила багато про, що замислитись.

— У тебе секс був за графіком?! Ну такого я точно не очікував! — його щелепа просто «відпала». — Чесно?

— Я кажу правду. Я все робила за графіком. Гуляла, їла, ходила на роботу… і секс… секс був за графіком. — Емма лише зараз зрозуміла абсурдність усього цього. Як? Як вона

дожилась до такого?! — Я була такою, якою ти мене описав… правильною і намагалась бути бездоганною.

— Тобі треба навчитись бути собою, навчитись розслаблятись і робити щось для себе. Ти повинна зрозуміти, що тебе будуть любити навіть тоді, коли ти десь помилишся, не будеш бездоганною коротше лоханешся. — Він не хотів, щоб вона відчувала себе нещасною, але їй потрібно зрозуміти істину, – любити себе це правильно. — Немає необхідності завжди нехтувати своїми мріями, бажаннями в ім’я когось. — Святослав простягнув руку і забрав за її вушко прядку, яка впала на її рожеву щічку. — Ти не перестанеш менше когось любити, якщо іноді будеш зважати на себе.

— Ти неймовірний чоловік, Святославе… — промурликала вона. Вино геть її розслабило. — Ти дуже мудрий. Я таких ще не зустрічала. — Тепер Емма не відчувала ніякого збентеження. — Сподіваюсь, я не забуду твоїх слів.

— Я нагадаю, якщо забудеш. — Усміхнувся він.

— Можна я дещо запитаю?

— Так.

— Що то за дівчина тобі дзвонила у потягу? А потім тут? — вона зніяковіла, але жіноча цікавість узяла вверх.

— Тоді у потягу… дзвонила моя племінниця, а тоді коли ти передала мені телефон – це по роботі. — Святослав прокашлявся і осушив келих одним ковтком.

— Але ж тобі дзвонили двічі у потягу… племінниця і?

— Не важливо. — Святослав занервував.

— А біля альтанки?

— Яка різниця, Еммо? — хлопець облизав нервово губи.

— О, Господи! — Емма важко задихала, а у скроні вдарила кров.

— Що? Що таке, Еммо? — він перелякано дивився на неї.

— Ти одружений? — Емма просто злетіла з канапи і напружено дивилась у вічі Казанові.

Святослав підвівся за нею, і поставивши свій келих на стіл, забрав з її рук келих і зробив теж саме.

— Це я забрав, – що б ти мені не врізала. — Засміявся він, а потім серйозно мовив: — Я не одружений і ніколи не був. У мене все добре з пам’яттю.

— Чесно? — Емма важко дихала і хотіла почути лише слово – «так».

— Так, Еммо. Так. Я не одру-же-ний!

Емма зітхнула і в цьому пориві радості обійняла його. Святослав задоволено усміхнувся. Притиснувшись до нього, вона торкалась своїми пружними грудьми його стану – і він просто божеволів, щоб у цю саму мить – не підняти її і занести у спальню. Хоча яка різниця, де її пізнати… хай це буде на канапі… на підлозі – будь де… лише б заволодіти цією Красунею з перчиком.

Емма відсунулась і промовила:

— Я ж казала… вино на мене цікаво діє. — Усміхнулась вона і зашарілась від власних дій.

— Еммо… я хочу тебе. Дуже хочу… повільно займатись коханням, а в іншу мить швидко і ненаситно трахати тебе. — Святослав дивився у її широко розплющені очі від подиву.

— Святославе… що за слова?! — вона ніколи не чула їх по відношенню до себе. Вона ж не порно зірка!

— Було б дивно, якщо б я не захотів тебе ненаситно трахнути. — Він стиснув її так сильно, що відчув, як її соски затверділи. — Я шалено тебе хочу… Хочу заволодіти тобою… і вибач, — з його грудей вирвався смішок, — ні не вибач,… якщо ти не готова чути, що я тебе сильно бажаю. І я знаю Еммо, що тобі це сподобається, а головне, що ти вже цього бажаєш.

— Відпусти мене… — прошипіла вона. — Я не якась…

— Чому ти вирішила, що ти «якась»? — він знав відповідь, але хотів почути її зізнання.

— Ти знаєш.

— Скажи!

— Ти хочеш мене…

— Кажи…

— Ти хочеш мене… мене трахнути. Але ж я…

— Ні, Еммо… ти не «якась», – ти особлива. І я настільки тебе бажаю, що знаю точно… однією ніжністю – я тобі це не доведу. Ти і сама забажаєш більшого, коли я навчу тебе любити і відчувати своє тіло. — Святослав стискав її сідниці і звабливо дивився на неї. — Коли буде здаватись, що якщо – ми не переступимо через грань, – ми вибухнемо… і ти, Красуня, захочеш не ванілі, а перчику. Згодом ти сама візьмеш мене…. так, як я сказав.

Емма стояла, як вкопана… здатність тверезо думати – загубилась на дні пляшки… і в його обіймах. Ці очі – полонили її, а руки… руки відвели у забуття.

— Я хочу… піти…

— Прошу. — Він відпустив її. — До зустрічі Еммо… сьогодні уночі.

— Що? Ти хочеш прийти до мене? — її очі видавали шок.

— Ні… не я до тебе…

Його самовпевнена усмішка і така ж самовпевнена хода змусили Емму вийти із шоку. Він зник за дверима вітальні.

Глава 12.

“Спробуйте не чинити опір змінам, які приходять у ваше життя. Замість цього нехай життя живе через вас. І не хвилюйтеся, що воно перевертається догори дном. Звідки ви знаєте, що життя, до якого ви звикли, краще ніж те, яке настане?”

Джалаледдін Румі

Глава 12.

Думки не давали їй спокою… тіло нестримно чогось прагнуло. Чого? На це міг відповісти лише Святослав. Зарозумілий, самозакоханий Казанова…

Він, що гадає, – вона ось так просто заявиться до нього уночі… в його спальню і промовить – «я тебе бажаю». Ні такого не буде! Не бу-де!

То чому ж вона про це думає, якщо не збирається йти?! Святослав задурманив її розум та тіло. Його губи та міцні руки – вона і досі відчувала на собі. Та, що з нею? Звідки цьому Казанові, – взагалі відомо, що їй потрібно?! Він занадто високої думки про себе. О, Господи! Як же їй кортить дізнатись про ті речі, які він говорив.

Перша година ночі.

Сон загубився разом з розумом.

Цікаво, а що він мав на увазі, говорячи про такі речі, як «вона сама забажає не ванілі, а перчику»? Може у нього якісь дивні вподобання? Можливо Святослав полюбляє робити боляче? Емма зітхнула. Про, що вона взагалі думає?! Годі! Треба спати.

Святослав стояв біля вікна. Сон загубився, як і його надія на прихід Емми. Чомусь від цього у нього щемило у серці. Що ця дівчина з ним робить? Чому так заволоділа його думками, фантазіями і ним? Святослав зітхнув. Він знав відповідь – вона йому подобається… хоча він себе обманює… він закохується у неї. Це його лякає. Вона не хоче робити крок до нього, а змушувати її в його плани не входило. Змиритись… ось, що йому доведеться зробити.

Треба лягати спати… Емма не прийде. Не настільки він їй подобається. Нажаль.

Святослав відійшов від вікна і почимчикував до ліжка. Забравши ковдру, – він подивився на величезне ліжко, яке б вони могли сьогодні вночі ділити з Еммою,… але воно порожнє.

Треба спати.

Він нахилився, щоб забратись у ліжко, але в цей самий момент у його двері постукали… Це була Емма… вона

прийшла. Святослав відчув, як щось в середині нього зраділо… запалало… Він відчув хвилювання, яке з кожним його кроком до дверей робилось сильнішим. Жінка, яку він бажає – зараз стане його. Звичайно така мить – не може пройти без хвилювання.

Він відчинив двері і побачив, як Емма навшпиньках поверталась до своєї кімнати.

— Еммо… — прошепотів він і побачив, як вона зупинилась. — Чому ти йдеш?

Емма обернулась і зустрілась з його очима, у яких вона бачила запитання і хвилювання.

— Святославе… вибач… я гадала, що можу…

— Ти зробила перший крок, – за мною другий. — Промовивши це, він рушив до неї.

Емма стояла, як вкопана… лише дивилась, як Святослав в одних облягаючих боксерах, сексуальною ходою, скорочував між ними відстань. Він підійшов у притул і тепло усміхнувся… навіть вдячно.

— У мене дещо є. — Схвильовано, але з усмішкою промовила Емма.

— І що ж? — торкнувшись її волосся, запитав він.

Емма нічого не відповіла, вона лише підняла руку над їхніми головами. В її руках він побачив омелу і широко усміхнувся.

Святослав нахилився і торкнувся її ванільно-перцевих вуст. Емма застогнала, відчувши полегшення… їй так було потрібно відчути його тепло. Хлопець притиснув її до себе, обіймаючи так сильно, що здавалось вона перестала дихати. Він цілував Емму ніжно, лише торкаючись, – але бажав узяти її всю без залишку. Вона обхопила його шию руками, – її гаряче, м’яке тіло терлося об нього.

Емма захопилась поцілунком, її язичок дразнив, торкався та пестив його язик. Вона відчула сильний голод – усе її тіло бажало пізнати цього чоловіка. Емма сама не розуміла, як з кожним разом, торкаючись його язика, вона все голосніше починала стогнати.

Святослав підхопив її на руки і подивився у блакитно-сірі очі, які мерехтіли бажанням.

— Святославе, скажи…

— Що?

— Ти не зробиш мені боляче? — тихо запитала Емма.

— Звідки ти це узяла? — усміхнувся він.

— Ти сказав, що «однією ніжністю – ти мені це не доведеш». — Емма облизала пересохлі губи.

— То ти вирішила, що я тебе прив'яжу і відшмагаю? — засміявся хлопець. — Можливо, але не сьогодні. — Його очі сяяли від сміху. — Я мав на увазі, Еммо, що коли дуже сильно бажаєш партнера, то не можеш себе контролювати… швидкість… поштовхи…

Емма розчервонілась і це було видно навіть при тьмяному світлі ліхтарів, які зазирали у вікно з вулиці.

— Ммм… Святославе, я не знаю, як поводитись,… але я навчусь… — сором'язливо сказала вона.

— Я в цьому не сумніваюсь – я буду гарним вчителем. — Він ніжно поцілував її м'які вуста. — Я обіцяю… ти запам'ятаєш цю ніч назавжди. — Він казав правду, йому кортіло дати їй усе, щоб вона відчула і знала, наскільки особлива, та зваблива. — Я буду ніжно брати тебе і водночас ненаситно та грубо,… тобі сподобається Еммо… обіцяю.

— Я хвилююсь. — Зізналась Емма і сховала своє обличчя об його шию. Він так смачно пахнув… своїм неповторним ароматом.

— Знаю. І я хвилююсь.

— Ти? — здивувалась вона і подивилась на нього. — Не знала, що Казанови хвилюються.

Святослав засміявся.

— Хвилюються… якщо з ним та жінка, яка викликає бурю почуттів.

— Святославе… — видихнула вона і міцніше притиснулась до нього.

— Еммо, Красуне з перчиком.

Він увійшов до спальні і обережно поставив її на ноги, а потім увімкнув світло.

— Навіщо ти увімкнув світло? — занервувала вона. — Ти хочеш займатись коханням зі світлом?

— Взагалі-то так. — Він примружився і голосно ковтнув. Її тендітне тіло було одягнене у червону нічну сорочку з чорним мереживом унизу і на грудях. Це ще та спокусниця. Її характер проявлявся саме у цій одежі. Вдача Емми рвалася назовні, але вона її уміла добре ховати. Ну нічого, він допоможе їй прокинутись від сплячки. Він задивився на її пишне волосся, яке обрамляло миле і водночас спокусливе обличчя. Груди Емми здіймалися над мереживом, а стрункі ніжки змушували – фантазувати. — Я хочу тебе бачити і хочу, щоб бачила мене ти. Ти жодного разу не займалась коханням при світлі?

Емма похитала головою.

— Ні. — Емма відчувала, як все всередині стиснулось від хвилювання і так само від зніяковіння. — Я б і зараз була не проти вимкнути світло.

— Вибач, але грати ми будемо за моїми правилами. — Він підійшов до неї і тихо промовив біля самого вушка: — В цю ніч… я заберу твою цноту по-справжньому… Ти взнаєш, що може отримувати твоє тіло і, що воно може давати мені. Ти нарешті почуєш, що бажає твоє тіло…. Навчишся з ним бути на «ти».

— А якщо… якщо нічого не вийде? — її голос зірвався і вона відчула, що втрачає самоконтроль.

— Еммо, я тут. Займатись коханням, – ми будемо у двох. Все залежить від обох партнерів. Усе вийде краще, аніж ти думаєш… вір мені. — Він торкнувся її тендітного плечика і опустив брительку, – водночас цілуючи м’які губи, які ледь тремтіли. — Я дуже тебе хочу. Дуже…

— І я тебе хочу. — Тихо прошепотіла вона, майже йому у губи.

Святослав задоволено усміхнувся, почувши її зізнання. Доки губи дарували поцілунок її вустам, пальці обережно спустили обидві брительки – сорочка впала додолу. Емма затремтіла… засоромившись, власної оголеності. Її руки механічно прикрили перси і трикутничок. Їй здавалось, що вона стоїть на сцені, світло софітів направлено на неї і так… вона гола.

— Еммо розплющ очі… прошу. — Він усміхнувся, коли вона послухала його. — А тепер забери руки… не соромся свого прекрасного тіла. — Емма не послухала, а ще більше розчервонілась. — Еммо… я хочу бачити тебе.

Дівчині здавалось, що її дихання та тремтіння – десь викличе землетрус. Узявши хоч трохи себе під контроль, вона все ж таки опустила руки і подивилась на Святослава. Його очі виказували – більше аніж просто схвальність. Блиск його очей говорив, що він в захваті від побаченого.

— Я не звикла…

— Я знаю,… але я це дуже скоро виправлю. Твоє тіло ідеальне… воно зваблює і збуджує. — Святослав дивився на її підняті, пружні перси з рожевими сосочками, які дивились доверху. Плавні лінії, талія, м’який жіночний животик – потребували ласки і тепла, і Святослав із великим задоволенням усе це дасть. Він облизав губи, коли його погляд впав туди де сходяться ніжки – її темний трикутничок манив пізнати його, дослідити та запестити. А ці ніжки… неймовірно стрункі ніжки, – скоро захоплять його у полон, обвиваючи його талію. — Еммо… ти неймовірно сексуальна та апетитна. І ще…

— Що? — її голос був тихим і хриплуватим від збудження та хвилювання.

— Мені подобається, що ти не голенька… ось тут. — Його пальці торкнулись її розпаленої плоті і Емма зойкнула, не очікуючи на його дії. — О… Еммо… ти вже мокренька. — Він тихо утробно застогнав. Його пальці обережно пірнули у глиб її жіночності. Здавалось, що земля йде з під ніг. — Еммо, ти так швидко реагуєш… в тобі стільки бажання.

Емма схопилась за його плечі, щоб втриматись на своїх ватних ногах. Пальці Святослава блукали від клітора до

мокрого лона, розповсюджуючи жар і знемогу. Тіло нило і благало… вона не знала точно чого, але чогось незвіданого. Вона інстинктивно стиснула ніжки і його рука опинилась в полоні. Її очі були заплющеними, вона соромилась подивитись на Святослава і на його дії.

— О, Господи! — Емма вчепилась у його біцепси нігтиками.

— Розплющ очі і подивись на мене. Двічі повторювати не буду. — Наполягаючи на повній капітуляції дівчини, мовив він. Емма послухалась. Її великі сині очі дивились на нього. — Я хочу подарувати тобі насолоду,… а ти… ти будеш на все це дивитись.

— Я не…

— Ти можеш, Еммо. Просто довірся… насолоджуйся і викинь з голови, що секс це щось таке, що слід робити у повній темряві тихо і з заплющеними очима. Це величезний кайф, розкутість і поєднання у екстазі. Від чого ти отримуєш оргазм?

В неї відвалюється щелепа.

— Ну… колись давно… коли ще пестила себе… — зізналась вона і на цей раз більш рішучіше.

Святослав очманів! Виходить вона жодного разу не отримувала задоволення з чоловіком. Капець! Егоїст пихатий… або не далекий… це скоріш за все.

— О, Еммо… — Він обережно забрав пальці і почув незадоволене зітхання Емми. Святослав усміхнувся, і відступивши на крок від неї, почав знімати із себе боксери. Він дивився на Емму, яка вмирала від бажання дивитись на нього, але її сором’язливість не давала цього зробити. — Подивись на мій член… — Святослав підійшов і Емма подивилась у його очі, а не на те, що він хотів. — Еммо… подивись.

Емма опустила погляд і з захопленням, а головне з величезним бажанням почала розглядати його гордість. Широкий і великий… він її шокував.

— Ти такий… такий…

— Який? — він хотів почути… почути, що він міцний і великий.

— Великий… і я хвилююсь, що…

Святослав тішився від однієї думки, що його «гордість» її вразила. Це означало, що її попередній коханець… м'яко кажучи не був «гігантом». Чоловіче самолюбство – було на п'єдесталі і отримувало медаль.

— Ти для мене,… а я для тебе. Повір… ти будеш задоволена. — Лукава усмішка осяяла його обличчя. — Торкнись мене… і дивись, як я реагуватиму на твої пальчики.

Емма голосно ковтнула, облизала губи і обережно узяла його плоть у свою долоню. Міць… шовк… сталь – це все «він».

Коли вона торкнулась його ніжної плоті, своїми пальчиками – він глибоко зітхнув і глитнув. Це щось неймовірне! Він дивився на неї, а вона униз на його еретований член, який від кожного її погладжування – сіпався і підіймався вверх. Це було дивовижно – для них обох.

Святослав припав до її вуст, даруючи пристрасний поцілунок, від якого задихались обоє. Він усміхнувся, коли відчув, як її долонька сильніше стиснула його плоть. Кожного разу, коли його язик поглиблював поцілунок, її долоня стискалась.

Хлопець відірвався від перцевих вуст Емми і почав прокладати доріжку до грудей. Емма тихо стогнала, відчуваючи його гарячі губи на своєму тілі, а коли він схопив один з рожевих пуп'янків, – взагалі закричала. Її тіло відгукувалось на його дії… лоно горіло і вимагало… благало погасити пожежу. Зараз вона відчувала, як відходить від довгого сну,… як оживає кожна клітинка її тіла та душі. Емма відкинула голову і заплющила очі… вона вбирала усі відчуття, які гадала, що ніколи не пізнає. Але його губи, які дарують цілунки… руки, які обхопили її талію – казали, що вона помилялась…

Доки Емма трималась за його плечі, щоб не впасти і насолоджувалася м'якими, умілими губами… Святослав

божеволів від того, як вона відгукується на його дії. Емма стогнала і тремтіла… від збудження, а не від хвилювання… це гарний початок. Святослав прокладав доріжку до її м'якого животика, встаючи перед нею на коліна. Зараз… саме зараз він скуштує її… пізнає її смак та аромат… головне не збожеволіти… Святослав опустив руки на пружні, апетитні сідниці і уперся носом об її темні завитки.

Емма задихала швидше… губи розтулились в мовчазному крику… О, Господи, що він збирається зробити?! Невже?...

— Святослава… не…

— О, моя Красуне… як ти пахнеш… ваніль… — він підняв свої очі і подивився на неї. Її потемнілі від бажання очі – запитували. — Зараз я пізнаю, яка ти на смак.

— Ні… не…тре… — Емма закричала, відчувши його язик… такий гарячий… пружний… її захопили такі сильні відчуття, що голова запаморочилась. Вона відчула, як сильно зволожилась і те, що просто не може вже терпіти ці солодкі муки.

Святослав обережно торкався язиком її найчутєвішої точки… кінчик його язика збуджував і грався,… почергово змінюючи дії на цілунки. Він задоволено пізнавав її… Емма давала зрозуміти, коли і як їй добре – її стогони давали це зрозуміти. Святослав знахабнів і його язик прорвався у її лоно, яке палало і було готове до більшого.

— О, Еммо… ти така мокренька… така смачна… — він провів язиком від лона до маленької «перлинки» і відчув, як нігтики Емми вп'ялись в його плечі.

Емма захникала, не розуміючи, що з нею відбувається. Чи була вона при тямі… чи була вона і досі на землі… вона напевно не знала. Те, що вона відчувала, коли його язик безсоромно володів нею – здавалось чимось нереальним. Хіба це можна витерпіти і не збожеволіти від щастя?! Вона поринула у якийсь транс – емоційно Емма кінчила мабуть мільйони разів… якщо не більше. Знемога охопила її тіло і вона тихо промовила:

— Святославе… прошу… я більше не можу…

Святослав підвівся з колін, і піднявши Емму на руки, поклав на ліжко. Розставивши ніжки спокусниці, він миттю опинився між ними, щоб закінчити те, що розпочав. Його язик невтомно пестив її «перлинку», відчуваючи, як Емма напружується, як важко дихає, як усе її тіло хоче звільнитись від солодкої напруги, щоб знову і знову поринати у цей світ. Святослав стискав сідниці Емми, підіймаючи її на зустріч язику, ще трішки вона обдарує його своїм задоволенням. Він струснув головою, щоб хоч якось прийти до тями… він боявся, що заграється і зробить їй боляче. Її аромат… її сік… усе зводило його з розуми. Він хотів… бажав… і потребував увійти у неї… злитись з нею, але лише після того, як вона добряче кінчить.

Він звів її ніжки і почув, як Емма захникала, не отримавши бажаного, але Святослав добре знав, як довести її до солодкої питки. Її спазми будуть сильнішими, при зведених ніжках. Обережно, пальцями розсунувши пелюстки, він припав до неї з новою швидкістю і натиском.

Емма схопила його голову, і наче в дурмані, притиснула його губи та язик ще ближче. Вона геть не розуміла, що робить… інстинкт… і голод… Все зібралось в одній точці… там унизу: увесь жар, знемога, солодкий біль… Здавалось, що можна відключитись від тої солодкої агонії, яка захопила не лише її тіло, але і душу. Лише він, лише Святослав був її порятунком.

Святослав натиснув востаннє на клітор і почув солодкий крик Сирени і її солодкі спазми. Він зупинився, щоб Емма змогла відчути усю гамму почуттів.

— Так! Так, моя Красуне з перчиком… — він дивився на те, як її добре… як вона відкинулась на подушку і тихо задоволено засміялась. Це було дивовижне відчуття… її сміх – заполонив його душу.

Святослав ліг поряд з нею, і пригорнувши до себе, її оголене, ніжне персикове тіло палко поцілував. Емма з неймовірною жадібністю відповідала на цілунок – нібито кажучи, – «дякую».

— Святославе… — ледь дихаючи, промовила вона. — Я не думала, що може бути так добре. Я ніколи такого не

відчувала… — В її очах з’явились сльози… сльози безмежного щастя.

— Еммо, моя дівчинко… ти доводиш мене до божевілля… — він торкнувся її чола своїм і тихо промовив: — ти така смачна Еммо… така солоненька… Відчуваєш свій смак?

Емма похитала головою, і не соромлячись, відповіла:

— Так… відчуваю.

— Я ж казав, що дізнаюсь яка ти… і обов’язково розкажу тобі. — Усміхнувся Святослав, а потім обережно навис над Еммою,… вмостившись, між її струнками ніжками. — Готова прийняти мене?

Емма обхопила його шию і нахилила його для поцілунку.

— Я хочу тебе… і так… я готова. — Її очі заблищали в очікувані на Святослава.

Він обережно торкнувся її гарячого, вологого лона, яке бажало його і нетерпляче чекало. Святослав дражнив її… спокушав… і чекав… чекав, коли вона розсердиться. І ось результат – Емма притиснула його ніжками до себе, і скрикнувши, відкинула голову на подушку. Святослав завмер, насолоджуючись її теплотою, тіснотою і нею… в повному розумінні цього слова. Хлопець дивився на неї: очі томливо дивляться на нього, на обличчі мила задоволена усмішка і рожеві щічки. Він міг би дивитись на це цілу вічність. Що з ним робить ця дівчина? Він закохується… Ні… Вже закохався!

— Еммо… — він нахилився і ніжно поцілував її вуста. — Чекання… це не твоє… береш все і одразу. — Усміхнувся він. — Гаряча штучка… з характером.

— Я просто зрозуміла, про що ти говорив… бажання… палке бажання.

Святослав зависнув над нею, обпираючись на лікті, і повільно… повільно входив у неї. Він застогнав, коли відчув, як реагує його член на її солодкий полон. Здавалось, що він не витримає, але сконцентрувавшись,… почав знову рухатись… глибше, пізнаючи її.

Емма стогнала від неймовірного задоволення відчувати його в собі. Так його міць… шовк і ширина – давали зрозуміти, яка вона вузенька, але те, як він змусив її стати вологою… зробили ідеальним його занурення. Це був суцільний кайф, – саме про це і говорив Святослав… тепер вона його розуміла. Їй хотілось тієї швидкості, про яку він говорив… хотілось володіти ним і слухатись його… Він наче почув її думки і увійшов так глибоко, що її голос заполонив кімнату. Його удари стали швидкими і глибокими… Ця швидкість була непристойною, шаленою і змушувала Емму так само шалено стогнати. Її руки перемістились на сідниці Святослава, вона хотіла притискати його до себе… відчувати ще ближче… хоча відстані між ними взагалі не було.

— О, Еммо… Еммо… — він вийшов з неї, і перевернувши її на живіт, – знову глибоко увійшов. Накрутивши на свій кулак її волосся, він зробив свої рухи стегнами, ще сильнішими. Емма голосно закричала і це піддало жару. — Ну, що Перчику готова, щоб я тебе трахнув? — він стиснув її волосся, а вона в цю мить стиснула простирадла в своїх маленьких кулачках. — Я запитав… готова твоя «квіточка», щоб я її добряче трахнув?

— Так! Так! — закричала вона і вигнулась під ним, наполягаючи на тих діях, про які він запитував. — Т-а-к!

— Що так? Скажи, Еммо?! Скажи! — він смикнув її волосся і вона закинула голову. Він схопив її підборіддя, направив її губи до своїх і з жаром вп’явся поцілунком… швидким… глибоким, як і саме поєднання. Його член не рухався… він чекав… чекав на слова Емми. — Скажи!

— Трахни мене! Я благаю! — Емма важко дихала і не могла більше терпіти. Він не рухався – і це була мука. Вона не ласки хотіла – їй потрібен був дикий секс, який Святослав міг їй дати. І якщо потрібно благати… добре – вона це зробить. — Прошу…. Прошу…

Він усміхнувся і знову поринув у її шовк. Рухи були дикими, тіло палало… уся кімната була захоплена: стогонами… ароматом збуджених тіл… і ляпасів його стегон об її м’які сідниці. Вони божеволіли одне від одного… від дикого бажання і дикого, голодного прагнення заволодіти одне одним.

Здавалось, чим глибше він входив… тим більше вони ставали одним цілим.

Краплі поту з чола Святослава капнули Еммі на спину, – здавалось, що жар її тіла випарує їх у мить. Емма схопилась за простирадло, – стиснувши його так сильно, що кісточки пальців побіліли.

Дихання не вистачало… в обох… Вони були на піку… Екстаз… Нірвана… Рай… – ось, що на них чекало.

Лише він… лише вона… і ці дивовижні відчуття всередині і довкола.

Святослав востаннє глибоко увійшов у неї і швидко вийшовши, – обдав своїм задоволенням сідниці Емми. Його голосний стогін – заполонив усю кімнату… він здригався… тремтів і був десь у просторі – його душа наче парила над їхніми тілами.

Повернувшись до реального світу, Святослав перевернув Емму на спину і поцілував так жадібно, вдячно і водночас ніжно… так… так ніжно.

Між ними було задоволення в чистому вигляді.

— О, Господи! — видихнув він, і перевернувшись, захопив її в обійми і провів гарячою долонею по її грудях. — Еммо… ти неймовірна. Це було дивовижно.

— Ти казав правду… — глибоко дихаючи, мовила Емма.

— Про що саме? — він дивився у глиб її синіх очей. Вони знову змінили колір.

— Що, я запам’ятаю цю ніч назавжди. — Емма усміхнулась і наче кошеня позіхнула.

Святослав відчув у грудях неймовірне тепло до цієї неймовірної Красуні з перчиком. Усе було до-вподоби у ній. Усе.

Він вкрив їх ковдрою, і обійнявши її промовив:

— Я подарую тобі багато ночей… днів… відчуттів… і почуттів. — Дихання повільно приходило у норму.

— Обіцяєш? — її очі заблищали, чекаючи на підтвердження його слів.

— Обіцяю… Обіцяю. — Він усміхнувся, відчувши, як Емма закинула свою ніжку йому на стегно. — Поспи Еммо… поспи, моя Красуне з перчиком.

Глава 13.

Святослав прокинувся після солодкого сну, який був викликаний шаленим викидом пролактину. Емма зі «сплячої красуні» – перетворилась на чарівницю, яка з пристрастю відгукувалась на його дії. Вона особлива. Він дивився на неї… на її оголену спинку… на грайливо розсипане волосся, по-подушці… на ніжки, які виглядали з під ковдри... на вуста з перчиком, які він би куштував і куштував. Йому стало соромно, що він не розповів їй правду. Проте, зараз… коли вона зголосилась бути з ним… проводити дні і ночі,… він не міг і не хотів все псувати. Пізніше він все розповість,… але не зараз… Святослав згадав, що його телефон вимкнений. Він скривився, уявляючи скільки там пропущених. Треба увімкнути телефон… якби не хотілось. Але це буде через хвилину… він ще трішки хотів насолодитись Еммою і її красою. Ця ніч – подарувала йому щось нове. Проте, що так багато говорять і так важко знайти… Він добре розумів свої почуття і знав, що покохав її. Все ж таки, він вже не юнак… і добре знає, де справжні почуття, а де лише пристрасть. В цій жінці – він знайшов і те і інше. І це поєднання – було подарунком долі. Дякуючи тому, що сестра віддала йому квитки, а Емма вирішила знайти себе саме у Карпатах – вони зустрілись. І це доля. Цікаво, вона готова до другого раунду? Святослав широко і задоволено усміхнувся, – розмірковуючи, що вони можуть знову зробити. Але дивлячись на ніжний сон Емми, він вирішив дати їй відпочити, а сам обережно встав з ліжка, одягнув боксери і пішов до кухні, приготувати каву і взяти щось перекусити. Зійшовши до кухні, він увімкнув телефон. За вікном ще було темно, світати почне за хвилин сорок. Він хотів, як найшвидше усе зробити і повернутись до Красуні з перчиком. До його Красуні… його. Доки він вставляв хлібці у тостер і готував запашну каву, – один за одним приходили

сповіщання про пропущенні дзвінки. Потім… потім він всім перетелефонує… не зараз. Святослав вийняв грінки, намастив їх варенням із шишочок, – Карпатський делікатес. Він від нього просто в захваті і дуже сподівався, що і Еммі буде до смаку. Задзвенів телефон. — Хай йому грець! — він стиснув кулак. — Обов'язково зараз?! — бурмотів він до телефону. Видихнувши, він відповів на дзвінок: — Алло. — Алло. Привіт, Святославе! Чому вимкнув телефон? Я цілий вечір дзвонила і ось почула, що ти знову на зв'язку – одразу набрала. — Щебетання Тіни пролунало у слухавці. — Тіно… повільніше, я ще навіть не прокинувся. — Добре, добре… Ти просто казав, що будеш завжди на зв'язку,… а потім пропадаєш. — Зітхнула вона. — Вибач Тіно… у мене були справи. — Мовив він, наливаючи вільною рукою каву у чашки. — Привіт… — пруморкотіла Емма, стоячи у дверях, і мило усміхаючись. — Привіт… — Святослав голосно ковтнув і завмер. — Алло… Алло… Святославе ти тут? — Тіна підвищила тон і знову запитала: — Ти тут, Святославе? — Так. Вибач. — Промовив він до Тіни. — Я зараз зайнятий. Не можу говорити. — Дивлячись у вічі Емми, сам він говорив це до Тіни. — Ти що не один? — запитала дівчина на тому боці слухавки. — Так, саме так. Потім поговоримо. — Він дав відбій, а потім натиснув кнопку вимкнення. — З ким ти говорив? — запитала Емма. — З твоєю сестрою. — Усміхнувся він. — От жартівник! — Емма розреготалась і підійшла до столика, де стояли чашечки з кавою. — А з моєю мамою вже поговорив? — сміючись, Емма відломила шматочок грінки і кинула до ротика. — Ще не встиг. — Засміявся він. — Як тобі варення? — Смачне… — Емма облизала великий пальчик і помітила, як очі Святослава загорілись. — Що?! — Дивлюсь і гадаю, скільки в тобі прихованих талантів… — Святослав зробив лише один крок – і все, вона в його обіймах. Узявши її рученятко в свою жменю, він облизав той пальчик. Який ще мить назад був у її ротику. — Смачно… дуже смачно. — Його очі блищали, дивлячись у її сині очі. — Святославе… — видихнувши його ім'я, вона голосно ковтнула. — Я хочу кави. — Зніяковівши від його дій, та голодного погляду, який натякав на те, що було уночі, Емма забрала руку і сіла на стілець. Він усміхнувся і сів навпроти. — Ти соромишся того, що було між нами? — його очі

сміялись. — Як завжди питання ребром, пане Казанова?! — усміхнувшись, вона тікала від відповіді. — Я чекаю, Еммо… — Трішки. — Вона облизала губи і забрала погляд. — Мені сподобалась та Емма, яка була уночі… Яка знала, що хотіла і просила про це, – а я із великим задоволенням давав це своїй Еммі. Поверни мені її. — Він не відводив погляду від її чуттєвих губ. Емма слухала його голос, який був ще трохи сонним. Хриплий і до болю сексуальний… Його вуста кривить ледь помітна, чуттєва усмішка… так би і вп'ятись в ці губи. — Трішки… — зніяковіло відповіла Емма. — Чому? Тобі ж сподобалось. — Примруживши, він подивився на її шию і усміхнувся. Він трішки перестарався з поцілунком. — Бо я так ніколи не поводилась… для мене це незвично. — Емма подивилась у його блакитні сяючі очі і додала: — Це було неймовірно. — Це було приголомшливо. — Додав він, а потім раптом запитав: — Ти на лижах коли небуть каталась? Емма очманіла, як швидко він змінив тему, – від сексу… до лиж… Вау! Ну і маневри! — Колись… давно… з бабусею. Ми ходили на озеро і там була гірка. — Емма розпливлася в усмішці, згадуючи дитинство. Ностальгія… така солодка… — У мене були салатові лижі… довгі, не для дітей. — Гордо мовила дівчина. — Ну тепер у тебе є друга «довга» іграшка. — Він лукаво усміхнувся, а її щічки тим часом почервоніли. — Сьогодні обов'язково ще з нею пограєш. — Святославе! — начебто обурено скрикнула Емма. — Ти проти? — його підступне, провокаційне запитання, – зробило Емму ще червонішою. — Не чую відповіді?! — наполіг він. — Ні… не проти. — Вона часто задихала і, згадавши солодку ніч, облизала швидко пересохлі губи. — Правильна відповідь, Еммо… правильна. — Він поїдав її очима… Прозорий чорний халатик на червоній сорочці – збудив його фантазії… Але все потім… потім. Хай Емма – зголодніє до знемоги. — Слухняні дівчата – отримують значно більше. — Піддражнюючи її, він полюбляв дивитись, як вона злиться. — Я можу і передумати. — Заявила Емма. — Ні, не можеш. — Він встав, схопив руку Емми і змусив її встати. Вона ошелешено дивилась на нього. — Знаєш чому? — Чому?... — від його гарячого дихання на своїй шиї, Емма вже втрачала голову. Про яке протистояння взагалі може йти мова?! Вона біля нього, як морозиво на сонці. — Ось чому… — Він підхопив Емму і посадив на стіл.

Розвівши їй ніжки, і вставши між ними, він стиснув шовкові стегна, а губами вп’явся у її вуста в довгому шаленому поцілунку. Емма обхопила його шию, хапаючись наче за рятівний жилет. Святослав повів рукою по внутрішній стороні її стегна і почув, як вона задоволено зітхнула. Його пальці торкнулись «пелюстків» і він задоволено промовив у її губи: — Ммм… не така ти вже і хороша дівчинко Еммо… цікаво, де ти загубила своє мереживо? — Це ти мені скажи, де воно? — задихаючись від його моторних пальців, які жваво хазяйнували на її «квітці», запитала вона. — Вони в кишені моїх штанів… — продовжуючи свою гру, щоб розпалити Емму, він сам ледь стримувався. Узявся за непосильну місію… він сам себе зводить з розуму. З яких пір – він садомазохіст?! — хочеш забери їх… Емма опустила руку з його шиї, і провівши нею по його грудях та торсу, змусила Святослава застогнати і зупинитись його пальці. — Що? Що таке Святославе? — піддражнила вона, і опустивши руку до його кишені, намацала не лише мереживо, але і свою «іграшку». Стиснувши «його» в кулаці, Емма запитала вдруге: — Щось не так?... — його очі спалахнули, а вже через мить вона скрикнула, відчувши його пальці глибоко у собі. — Красуне з перчиком… що?... Що таке?... Щось не так?... — нахабно з сексуально відвертою усмішкою, процитував він Емму. Емма дивилась у його очі, доки її рука пестила через штани його плоть, а він дарував їй насолоду, поглиблюючи свої пальці у неї. — Святославе… — її губи трішки розтулились, закликаючи до дій,… але… він усе припинив і забрав свої пальці. — Що таке? — перелякано запитала вона. Шок прочитувався на її обличчі. — Нас чекають лижі. — Задоволено сказавши це, Святослав провів пальцями, які щойно були у її розпаленому лоні по своїх губах. — Яка ж ти смачна, Еммо. — Смачного! Нахаба! — вона забрала руку з його кишені, не забувши забрати своє мереживо. Зістрибнувши зі стола, додала: — Шкода під рукою немає ковбаси! Він розреготався щосили. Неймовірна жінка!

Глава 14.

Емма не розуміла, як взагалі вона погодилася на цю авантюру, але зараз вона стояла на лижах в повному шоці і страху за своє життя, і за життя інших лижників. Скрізь сніг…

повно снігу. Звичайно, було б дивно, якщо б усе скрізь зеленіло, а вона на лижах стояла…. Емма потрусила головою, що за думки?! — Ну, що Красуне з перчиком – готова? — Святослав вишкірився на усі тридцять два. — Ні… — Емма стиснула палиці і знову повторила: — Ні. — Я бачу в тобі потенціал. — Засміявся хлопець, дивлячись, як Емма зігнулась у тричі. — Будеш знущатись, я взагалі їх зніму! — насупившись, Емма зробила грізний погляд. — Добре, добре. — Він обережно підійшов до неї. — Нумо, я тебе трішки підштовхну. — Святослав поперхнувся холодним повітрям, коли отримав по потилиці рукавицею від Емми. — Я тобі зараз «підштовхну»! Ти хочеш, щоб мене потім шукали рятівники з собаками? — запитала Емма, з блискавичним поглядом. Святослав розреготався. — Еммо, люба моя… — Святослав голосно ковтнув, почувши власні слова і побачивши, як Емма, запитуючи підняла брову. — Е-е-е… я буду поруч. Не хвилюйся, ми знайдемо гірку зовсім невисоку. І взагалі, нумо – от туди. — Він вказав палицею від лиж в бік гірки, де нікого нема. — Он туди… — Емма подивилась туди, куди вказав Казанова. Там не було жодної душі, це означало лише одне, – вона нікого не травмує і можливо сама виживе. — Гаразд. Але давай повільно туди доберемся… добре? — Звичайно. — Святослав встав праворуч від неї і вони повільно, не-поспішаючи,, рушили до безпечної гірки. Подорож до «Евересту» була не такою важкою, як Еммі на початку здалося. Вже через хвилин сім вони стояли на невеличкому схилі і Емма з виском спускалась з нього, а Святослав за нею. Дівчина їхала і попри свої крики, встигала усміхатись. Відчуваючи вітерець від власної швидкості, морозне повітря, чисте та прозоре, а ще… ще підтримку Святослава, який майже пліч о пліч їхав поряд з нею, – вона дійсно насолоджувалася цією миттю… цією нерозважливістю… та хлоп’яцтвом. Попри дикий страх – їй це вдалося! Зараз на цих лижах, на цьому схилі, разом з чарівним чоловіком, – вона пізнає якісь нові якості свого характеру. Хто б міг подумати, що вона зголоситься на лижі?! Ніхто! І навіть вона! Дівчина, яка останнього разу каталась на лижах у дитинстві в років десять – зараз летить з гірки і отримує чистий кайф! Емма пишалась собою… пишалась тим, що вона тут і що вона трансформується. Зміни яких вона

потребувала – нарешті перевертають її життя. Хоча, що там говорити?! З нею відбуваються зміни, про які вона навіть не думала… вона навіть не знала, що так буває, – до минулої ночі… разом з Казановою. Святослав дивився на Емму і усміхався її усмішці. Він щиро радів, дивлячись, як її переповнюють емоції… емоції гордості за себе. Хлопець радів, що саме він зміг подарувати їй щось гарне, щось дійсно захоплююче – нові емоції. Ця дівчина… ні, – ця дивовижна жінка – має так багато чого в собі відкрити… і стати щасливою. Він би дуже хотів, щоб це саме щастя – їй подарував він. О, Господи! Він зачарований нею… закоханий до нестями в жінку, яку знає «день і трохи». Але яка різниця, скільки він її знає?! Можна пізнавати одне одного пів життя, і не пізнати, а можна закохатись за ліченні хвилини, і назавжди. Тепер він розуміє вислів «кохання з першого погляду». Доки він блукав у своїх думках і відвернувся, щоб подивитись прямо, Емма з криком полетіла униз. Він піддав «газу» і миттю опинився біля неї, скидаючи із себе все зайве. — Ай! Ай! Ай! — Емма крехтіла, але водночас заливалась сміхом, як дитина. — Де болить? Куди вдарилась? — Святослав схопив її обличчя у свої долоні. — Ніде… Ніде… Все добре. — Не припиняючи сміятись, мовила вона. — Це був кайф! Дякую тобі! Дякую! — Емма притягнула Святослава до себе за комір куртки, і цілуючи його, впала з ним на сніг. Її язичок знайшов його язик і це було – неймовірно солодко. Вона відчула його руки, які стискали її в обіймах, попри те, що вона в пухкій куртці – вона відчувала міць цих сильних біцепсів та міцних пальців. Його гаряче дихання злилось воєдино з її – і це ванільно-перцеве дійство затяглось на хвилин п’ять. Коли Святослав відірвав свої губи від її припухлих вуст, він задивився на її рожеві щічки від морозу… на її вії, на яких поблискував іній, та на усмішку, яка була наче промені сонечка. — Еммо, ти мені дякуєш за те, що гепнулась? — він і досі переводив дихання після цілунку, але у туж мить усміхався, запитуючи Емму. Емма знову засміялась. Якісь емоційні гойдалки. Вона не могла припинити ні сміятись, не усміхатись. Але все ж таки трішки, зупинивши своє невгамовне хихотіння, промовила: — Дякую тобі за те, що я опинилась у дитинстві… я давно так не почувалась. — Вона знову засміялась. — Ну, от коли я востаннє їла сніг? Двадцять років назад! — І я так зрозумів,

що зараз ти все надолужала?! — широка усмішка з'явилась на обличчі Казанови. — Так! — задоволено промовила Емма. — Коли летіла з гірки, – поїла трішки снігу. Вони голосно засміялись, а вже через хвилину знову цілувались. Це скоріше були легкі, невагомі, ніжні та веселі цілунки… такі приємні та солодкі… Доки одна рука Емми обіймала його за шию, інша підступно загарбала снігу і впхнула йому за комірець. — Ой! Ой! Ой! — він стиснув щелепу від холоду, який пройшовся по його спині. — Ну Еммо постривай! Ти зараз у мене отримаєш! — він всівся зверху на неї і обома руками, з обох боків почав сипати на неї сніг. Емма сміялась і водночас відбивалась від замаху бути закопаною під «лавиною». — Досить… благаю-ю-ю… до-си-ть…. — сміючись, вона намацала сніг і жбурнула йому в обличчя. Він нахилився до неї для поцілунку, але знову отримав сніжкою в обличчя. Емма зіштовхнула його з себе, і швидко встаючи, почала знімати лижі… бо точно знала, що далеко вона на них не втече. Святослав не міг встати через те, що невгамовно сміявся. Здавалось, що через його сміх – піде лавина. Доки він «вмирав» через коліки, викликанні сміхом, Емма зняла лижі і поклала їх на плече. — Стій! Стій! Куди тікаєш?! — крикнув він, коли побачив, як Емма закрокувала подалі від нього. Він почав підводитись, але знову гепнувся. — Ой! Еммо! Боляче! — він тримався за голову, а на обличчі була гримаса болю. — Що? Що таке? Я тебе вдарила? — Емма покрутилась і зрозуміла, що її лижі маневрують, як коромисло. — Очманіти! Я не хотіла… вибач. — Вона нахилилась, а він знову намагався встати… але марно. Її лижі знову тріснули його по «макітрі». — Еммо! Ну як так?! — він дивився на неї знизу вверх. — Я не хотіла… ну чесно! Вибач. Вибач. Давай допоможу?! — Емма почала нахилятись, щоб виконати «погрозу». — Стій! Стій! — він простягнув руки уперед – зупинивши її. — Я сам! Сам! — Добре! Добре! — Емма насупилась, образившись на нього за те, що він відмовився від її допомоги, але потім важко видихнула. — Я тобі знову розбила чоло. Пішли додому, я все оброблю. — Емма посумнішала. — Ем… ти чого? Подумаєш подряпина. — Приснув він. — Ми так гарно провели цей час. — Підвівшись, він опустив її лижі і обійняв. — Ми зараз підемо додому,… вип'ємо гарячого шоколаду… поспілкуємося… Емма дивилась у його очі і просто тонула у їхній блакиті. Цей

чоловік викликав у ній стільки емоцій… відчутів… Їй кортіло його обдарувати палкими цілунками, піти з ним у спальню і дозволити йому робити з нею все, що заманеться, а вже у наступну мить, – ніжно торкатись його обличчя… говорити ніжні слова… і тулитись до його міцних грудей. Що з нею? Чому їй хочеться плакати, коли так добре? Їй сумно від того, що вона щаслива?! Маячня якась… Що з нею? — Я назавжди запам'ятаю цей день… ці лижі і все… все… — пруморкотіла Емма, відчуваючи пальці Святослава на своїй щоці. — Красуне з перчиком… ти так дивно говориш… нібито – продовження цих прекрасних речей більше не буде. Що таке? — він поцілував її червоний носик. — Сама не знаю. — Чесно промовила вона. — Мені добре і водночас… — Сумно. — Додав Святослав. — Так. — Їй стало соромно за її слова. — Вибач. — За що? Коли нам дуже добре, так зазвичай буває… ми так сильно бажаємо схопити і зупинити цю мить, що нам стає сумно від неможливості здійснити це. — Святославе, — видихнула дівчина. — Ти все так просто пояснюєш… все так правильно… ти ідеальний. — Вона притулилась, ще сильніше і поклала на його груди голову. — Я не ідеальний Еммо… зовсім не ідеальний. — Згадка про таємницю, – накотила на нього, як холодний душ. — Ну що пішли? — Так. — Лижі – несу я! — засміявся хлопець. — Не буду сперечатись. — Усміхнулась Емма і поцілувала його у щічку. Святослав голосно ковтнув, – її ніжність заполонила його душу.

— Не смикайся! Я обережно… — мовила Емма, підносячи ватку з антисептиком, до нової гулі Святослава. — Еммо, я не маленький… давай вже припікай! — з високо піднятою головою мовляв він. Емма стояла між його розведеними ногами, а він тим часом бавився з її блискавкою на джинсах. Цим самим зводячи їх обох з розуму. — Ну… вперед! — притиснувши до його чола ватний диск, вона почула невдоволене ричання. — Ой! Еммо! — він сіпнувся. — І ти кажеш мені, що не маленький?! — засміялась дівчина, дмухаючи на подряпину. — Дуже смішно. — Насупився він. — Уяви собі… смішно. — Очі Емми блистіли від сміху. — Нічого… нічого… коли ти будеш прив'язана або прикута до ліжка в наручниках… — він вигнув сексуально брову. — Ти така хитра не будеш. Емма голосно ковтнула і знову

задоволено притиснула антисептик. — Цікаво… де ти візьмеш наручники? Ти їх із собою возиш? — Неподалік є магазин… дуже цікавий. Маленький асортимент… але… — Казанова, що тут скажеш. — Емма почала складати до аптечки медикаменти, промовляючи: — Зараз я все поскладаю і приготую шоколад. — Я сам. — Він підвівся, і притягнувши її до себе, швидко поцілував у губи. — Дякую за першу допомогу. — З такими темпами, я гадаю вона тобі буде часто потрібна. — Її сміх залоскотав губи Святослава.

Сидячи у вітальні, вони сиділи на канапі і зігрівались гарячим шоколадом. — Я хочу вибачитись Ем… — почав Святослав, дивлячись їй у вічі. — За що? — здивованість його словами можна було бачити на її рожевому від холоду обличчі. — Сьогодні вночі… Емма злякалась цього вступу. — Тобі щось не сподобалось? — налякано і зніяковіло запитала вона. — Еммо, що ти таке говориш?! Ця ніч була дивовижна! — Святослав засяяв, згадуючи те, що було у ночі. Емма усміхнулась з полегшенням. — Тоді, що не так? — Я не подумав про захист. Я був неправий… — він з ніжністю дивився на неї. Емма бачила, як важко йому дається це зізнання. — Але ж і я тебе не зупинила. Відповідальність на нас обох. — Усміхнулась вона. — Тим паче… ти… ти… — Не кінчив у тебе. — Договорив він за неї. — Так. — Вона подивилась у чашку з шоколадом. — Я нещодавно проходила обстеження. Тому… зі здоров'ям у мене все гаразд. — І я тебе можу запевнити, що повністю здоровий. Два рази на рік – обстеження. — Він надпив шоколаду і додав: — Еммо, я сподіваюсь ти не п'єш таблетки? — Які? — Протизаплідні. — Ні! — Емма похитала головою. — Я радий це чути. — Хлопець усміхнувся. — Чому ти так проти них? — поцікавившись, вона чекала на відповідь. — Не хочу, щоб ти псувала таку фігурку… дуже часто жінок – змінюють ці таблетки. Гормональні збої не рідкість. А ще… — Що ще? — Емма широко дивилась на нього своїми синіми очима. — Ти ж хочеш мати дітей в майбутньому? — він дивився у її очі і нібито вишукував відповідь. — Звичайно! — Емма зітхнула і додала: — Але… — знову зітхнула і в очах забриніли сльози. — Нічого… забуть. — Скажи. — Він узяв її долоньку у свою руку. — Мені вже запізно мати первістка. — Вона знизила плечима. — Що ти таке говориш?! Ти ще зовсім молода! У

тебе попереду щасливе життя… з чоловіком, який буде тебе кохати понад усе на світі. Який захоче від тебе дітей. Який буде поспішати додому – бо на нього чекатимеш ти. — В цю мить, він думав про них. Емма завмерла… Що вона могла сказати на його слова?! Що вона мріє про це? Що все це є на її листку «Бажань»?! Який до того ж вона написала багато років тому… Його слова – це те, що заховано глибоко у її душі. Вона б мріяла про такого чоловіка, як він… який подарує їй все це: дім, дітей і безмежне кохання. Але ж він Казанова… Хіба такі змінюються? — Дякую. — Еммо, я тебе не втішаю. Так буде. — Святослав, примруживши, запитав: — Скільки тобі Еммо? — Незабаром буде тридцять один. — Вона розвела руки і ледь не вилила на себе шоколад. — Ой! Він засміявся з її незграбних дій. — Лише тридцять один. Еммо у тебе все ще попереду. Моя сестра вийшла заміж в тридцять три, а через рік мала первістка. Тож… Все попереду! — він переможно посміхнувся, – знаючи, що правий. — Дякую. — Тихо промовила дівчина. — За що? — За те, що подарував надію, – розповівши про свою сестру. — Емма радісно і мило усміхнулась. — Все буде! Ти будеш чудовою мамою! — він був в цьому впевнений. Емма розреготалась. — Головне, щоб діти не підходили коли я несу лижі, валізу та не тримаю в руках ковбасу. Святослав підтримав її сміх. — До речі… коли твій День народження? Емма усміхнулась і зніяковіла: — Через два дні. — Ти народилась на Новий рік? — широка усмішка осяяла усе його обличчя. — Так. — Обіцяю – ми гарно його відсвяткуємо! — він потер долоні в очікуванні на її свято. — Не треба… я не хочу… — Емма похитала головою. — Хто тебе запитує, Еммо?! — засміявся Святослав. — Але… — Ніяких але! — він швидко затулив їй ротика смачним поцілунком. Емма облизала губи після смачного, шоколадного цілунку. — До речі… — Що? — Звідки така обізнаність про протизаплідні пігулки? — Емма вигнула у запиті брову. — Ну… у мене є друзі лікарі. Мені було цікаво і я запитав. — Просто відповів він. — А-а-а… — А ти вже навигадувала? Ну так… так, я ж Казанова. — Сміх заполонив усю кімнату. — Так воно і є! — засміялась дівчина. — Ну… якщо так… — Святослав встав і простягнув до Емми руку. Відчувши її долоньку в своїй, він додав: — Тоді на нас чекає… — Що? — Емма облизала вуста в передчутті

чогось солодкого. — Ти змерзла? Емма невдоволено зітхнула. При чому тут – «ти змерзла?». Вона бажала його… хотіла, щоб вони пішли до спальні і кохались… щоб він відводив її у світ чогось шаленого, а він питає – «ти змерзла?». — Трішки. Я все таки, «плавала» у снігу, а потім мене ще й закопували у нього. — Вона зробила серйозним обличчя, нагадуючи йому, як він завалював її снігом. — Тепер моя місія зігріти тебе… — від одної лише думки про неї і про її дивовижне, піддатливе тіло – він охрипнув. Емма частіше задихала… її хвилювання було приємним і вона очікувала на те, що він запропонує… і на те, як він збирається її зігрівати. — Так… це твій обов'язок… — у її роті пересохло. Як вона взагалі вимовила ці слова. — Ммм… Еммо… Красуне з перчиком. — Святослав ніжно поцілував її за вушком. — Правильні слова… дуже правильні. — Його дихання збивалось, а пульс вибивав шалений ритм. Святослав закинув її на плече, і ляснувши по сідничкам, почув її голос. — Ой! Куди ти мене несеш? — не дивлячись на цікаве положення свого тіла, все ж таки запитала вона. — Ми з тобою… так і не випробували за тим призначенням, яке нам потрібно – джакузі. — Його «друг», – пришвидшив темп ходи. — Що?! Джакузі?! — Емма втратила на мить здатність говорити. — Святослава… я не готова до таких рішучих експериментів. — Тобі ж сподобалось уночі… — Так. — Тож просто довірся мені… Тобі сподобається. Обіцяю. — В цьому я не сумніваюсь. — Все так само, будучи вниз головою, мовила вона. Він вловив її хвилювання. — Тоді в чому сумніваєшся? Емма не розуміла, як він завжди вловлює її сум'яття… її настрій та хвилювання. — Я… я… хвилююсь, що щось не так зроблю. — Викинь дурість з голови. Ти Красуня з перчиком, – пам'ятай про це. І не соромся своїх бажань поруч зі мною. Якщо я не буду знати чого ти хочеш, як я дам тобі це?! Якщо ти будеш приховувати свої сексуальні бажання – вони так ними і залишаться. Тому обирай… Ти не розповідаєш – і нічого не отримуєш… або… розповідаєш і отримуєш чистий кайф. Що обираєш? — його рука стиснула її сідницю. — Другий… другий варіант. — Тихо промовила вона. — Я не чую. — Він знову ляснув її по пружній півкулі. — Ой! — Емма на секунду закусила губу. — Другий варіант! — майже крикнула дівчина. — Розумашка! — він провів рукою

по сідничці. — Я обов’язково поцілую туди, – куди ляснув. Емма вже втрачала голову і здатність тверезо мислити.

Глава 15.

Увійшовши до кімнати, де знаходилось джакузі, Святослав повільно опустив Емму. Усміхаючись, наче «Чеширській кіт», він узявся за низ її светра і одним ривком звільнив її з нього. Вона залишилась в одному прозорому, червоному бюстгальтері і джинсах. — У тебе гарний смак… знаєш, як звести з розуму… — його шовковий голос опустився по її тілу, коли він повільно присів навпочіпки. — Про що ти? — важко дихаючи, запитала Емма. — Про твою сексуальну червону білизну. — Він облизав швидко губи. — Бачу це твій улюблений колір… Колір пристрасті та сексу… Твоя півсвідомість – знає чого хоче тіло… чого саме воно бажає… — Я розтринькала майже усі свої заощадження на поїздку і на білизну… мені приємно, що ти її оцінив та помітив. — Зніяковіло Емма поклала праву руку на ліве плече, – нібито прикриваючись, від його пронизливого погляду. — А на що збирала гроші спочатку? — поцікавився він, зупинивши свої руки на її блискавці. — Не важливо… — сумно видихнувши, Емма зніяковіла. — Кажи! — На весільну сукню. — Її щічки ще більш почервоніли. — Проте… це вже неважливо. — Еммо… важливо все, що хочеться, про що бажаєш та мрієш ти. Все важливо. І я впевнений – ти отримаєш все це. На сукню – ти ще назбираєш, — його очі запалали яскравим вогнем, — а зараз… зараз я дуже тобі вдячний за те, що ти витратила свої кошти на те, щоб звести мене з розуму. — Його руки розстібнули блискавку, а її м’який животик сіпнувся від його доторку. Святослав обережно допоміг зняти їй черевички, шкарпетки і узявся за джинси. Тепер Емма стояла у повній своїй красі – в його очах вона була бездоганною. Святослав все так само, стоячи навколішках, поцілував її м’який, солодкий животик. Емма затремтіла і схопилась за його плечі. Усе тіло наче пронизувала яскрава блискавка, усе її тіло у мить реагувала на Святослава. Ще ніколи жоден чоловік не викликав стільки фантастичних хвилювань, відчуттів… жоден цілунок – не був таким досконалим і бажаним, як цілунки та доторки Святослава. Вона зустрілась з ним поглядом і

провела долонею по його щоці. Їй здалось, що він на мить перестав дихати… так само, як вона. — Я теж хочу тебе роздягнути… — нерішуче, та занадто тихо сказала дівчина. Святослав широко усміхнувся її словам, і підвівшись, підняв руки до гори, щоб вона могла звільнити його від одежі. Емма узялась за низ синього светра і підняла його вверх, – оголюючи, його бездоганне міцне тіло. Емма стягнула через його голову светр і кинула його на свою одежу. Їй кортіло обдарувати кожен сантиметр його торсу… грудей… повільно-гарячими цілунками. Цей порив – одразу знайшов себе у діях. Вона встала навшпиньки і поцілувала його у шию… потім вилиці… опустившись на груди… Емма відчувала своїми губами, як калатає його серце,… як він переривчасто дихає. Це вона… вона на нього так діє. О, Боже! Це дивне, незвідане почуття – перемоги… Перемоги богині кохання – над цнотливою дівчинкою. Їй хотілось дарувати цьому чоловікові – себе без залишку… забуватись своє ім’я у його обіймах… задихатись під його тілом… і бажати… бажати усього разом з ним – і отримувати це. Святослав наче Фенікс – оживав з кожним її цілунком. Раніше лише тіло отримувало той розряд… вірніше просте звільнення від напруги під час сексу, … а тепер… тепер – разом з цією жінкою, від її доторків – він відчуває, як тіло і душа воєдино отримують – незвідану насолоду. Ця насолода – кохання. Коли вона його торкається… все перестає існувати… окрім них… окрім їхньої миті. Він би так хотів зізнатись їй у почуттях… сказати їй, що закохався,… але так він може її налякати. Емма може навіть не повірити йому… — Еммо… — він видихнув її ім’я. Емма, опускаючись перед ним на коліна, проклала доріжку з поцілунків від грудей до блискавки на чорних джинсах. Розстібнувши ґудзик, а потім і блискавку… Емма завмерла… для неї це уперше, вона ніколи сама не роздягала чоловіка, а тим паче так рідко робила те, чого так бажала дати Святославу. А якщо йому не сподобається? Якщо вона не така вправна, як він очікує? Байдуже! Вона хоче йому це дати! Доки він нога об ногу знімав черевики, Емма опускала його джинси. Дійшовши до литок, вона почекала, щоб він підняв одну, а потім другу ногу – все, він був звільнений від джинсів і шкарпеток. Тепер вони на рівних. Дивлячись йому у вічі, Емма зі збентеженням, але з повною рішучістю потяглась до

його боксерів. Святослав очманів – він був шокованим. Маленькі рученята Емми – торкнулись його сталі, яка огорнута шовком. Провівши долонею по його гордості, Емма почула, як Святослав хрипко застогнав. Перемога… маленька поки що, – але перемога! — Який ти, Святославе? — запитала вона. Він подивився у її очі, які дивились на нього знизу вверх, а потім подивився на її рученята і ледь вимовив: — Що ти маєш на увазі? — Який ти на смак… — це було риторичне запитання, так як вже за мить – вона торкнулась його плоті язичком. — О, Боже! — Святослав ледь втримався на ногах. — Еммо… Красуне з перчиком… Ти вирішила мене довести до божевілля?! — А виходить? — поцікавилась підступно вона. Його член сіпнувся доверху від її пальчика на його голівці – цим самим, даючи відповідь на її запитання. Він вишкірився. — Здається «він» тобі відповів… — Святослав голосно ковтнув. Емма уся тремтіла і він це відчував через її пальчики. Для нього багато означало те, що вона попри своє хвилювання та невпевненість, – захотіла подарувати йому це дійство. Дивлячись, як темнішають очі Емми від бажання та збудження, він не втримався і схопив її за коси. Дівчина голосно застогнала і це ще дужче запалило його. Емма торкнулася губами його плоті… обережно… ніжно… даючи змогу, звикнути собі дарувати йому задоволення таким чином, … а йому звикнути до її тепла… Вона чула, як він важко дихає і як бажає нахилити її голову, щоб заволодіти повністю її ротиком,… але він був дуже уважний до її почуттів і не давав собі проявити нестриманість. Емма стиснула його міцну плоть у своїй жменці і провівши язичком від низу доверху – узяла його в ротик. Святослав скрикнув від захвату і просто не втримався, щоб не притягнути її голову, ще ближче. Він уважно дивився на бездоганне дійство, яке виробляла з ним Красуня з перчиком… вона вправно володіла його гордістю… сама не розуміючи, що з ним робить. — Ммм… — Емма замуркотіла. Відсторонившись на мить, вона подивилась йому у вічі і з новою силою та швидкістю, узялась задовольняти його і себе. — О, Еммо… Ще… ще… крихітко… прошу. — Він тримав її за волосся, і не поспішаючи, рухав стегнами на зустріч її ротику і гарячому язичку. — Ти неймовірна… — він задихався від бажання і боявся, що от-от вибухне, а це їм зараз ні до чого… на них чекає джакузі. Емма була в повному

захваті від себе… від реакції Святослава… від того, що його велика, міцна гордість – так відгукується на її язичок. Вона володіє ним… вона контролює ситуацію… він під її чарами. Їй здавалось, що вона Богиня кохання, що все їй під силу. — Ммм… — Емма застогнала і трішки надавила на його член зубками. Тепер була його черга задоволено застогнати. Що він і зробив. Емма усміхнулась. — О, Красуне… прошу зупинись, бо я не витримаю… — Святослав ледь мовляв ці слова… свідомість плуталася від неймовірного кайфу… Думки… думки були лише про одне… як витримати і як оволодіти нею. Перед очима неймовірна красуня… її ротик робить дива з його плоттю,… але цього буде замало для них двох. Їм потрібно поєднатись в повній мірі цього слова. Емма відпустила його плоть і подивилась на нього, заливаючись рум'янцем. Щічки пашіли, тіло стало гарячим, а лоно палало вогнем. Дівчина швидко облизнула вуста і запитала: — Я хочу, щоб ти не витримав… — промовити це їй було трішки соромно… але попри її сором'язливість… вона бажала цього чоловіка і хотіла, щоб він від неї божеволів… втрачав голову, – як вона від нього. — Повір… мені важко даються ці слова… я б бажав володіти твоїм ротиком до останньої моєї краплі,… — він застогнав, відчувши її нігтики на ніжній плоті, — але я хочу увійти у тебе… кохатись з тобою… а для цього мені треба зараз зупинитись хоч на хвилинку… це титанічні зусилля, – повір. Біля тебе мені важко взагалі думати і зосереджуватись, а тим паче зупиняти те, що ти мені даруєш… — Святославе… — видихнувши його ім'я, Емма чарівно усміхнулась. Її усмішка ніжна та чарівна, а очі темні та спокусливі від дикого бажання… Це зводило його з розуму і це була остання крапля для Святослава. Він трішки сильніше стиснув її волосся у своїй жмені і таким чином обережно наполіг, щоб вона підвелась. Емма слухняно зробила те, що він хотів, – тепер вони стояли упритул одне до одного… погляди поїдали одне одного… гаряче дихання змішувалось воєдино. Він обережно звільнив її від білизни, і притиснувши до себе, палко поцілував. Вони загубились один в одному. Їхні тіла віддавали одне одному жар… демонструючи, як сильно вони бажають цього поєднання. Ніжного, лагідного… і швидкого та ненаситного. «Дах» – просто їхав… Святослав відірвався від її вуст. Нахилившись, він дістав із джинсів

фольгову пачечку і розкривши її, надягнув захист. Він бачив, як Емма почервоніла, дивлячись на те, що він робив. Він знову поцілував її, а потім, пустившись до джакузі, подав їй руку. Вона спустилась до нього і знову опинилась в полоні його обіймів. Обережно всівшись, Святослав опустив Емму на себе… але поки що не в повному розумінні цього слова. — О, Еммо… ти така красуня… твоє волосся… очі… ніжні і палкі вуста… твоє тіло, яке зводить мене з розуму. — Забираючи коси з її плеча, він поцілував її за вушком і почув тихе зітхання. — Обожнюю твої груди… ці солодкі вишеньки, які підіймаються вверх, щоб отримати ласку. — Святослав нахилився і припав гарячими губами до її рожевого пуп'янка. Емма скрикнула від задоволення, а він ще більше захопив його у свій рот. Його язик грався з її твердим від збудження пуп'янком, доки руки пестили її сіднички. Еммі здавалось, що вона губиться у паралельному світі… грань реальності і чогось незвіданого. Так і є… це для неї все нове… незвідане та дивовижне. Відчуваючи його язик то на одній персі, то на іншій, вона не могла контролювати свої стогони і не хотіла. Проте вже через мить, Емма взагалі закричала… він увійшов у неї, – не швидко, але його розміри здавалось стали ще більшими аніж були вночі. — О, Боже! — Емма вчепилася об його біцепси і голосно викрикнула: — Святославе! — аж раптом її голос загубився у його цілунку. Він входив у неї повільно, нібито дражнячи, при цьому, не припиняючи її цілувати. Святослав давав їй змогу звикнути до вторгнення у її вузенький простір, а сам він хотів насолодитись шовковими стінками, які наче палкий цілунок захоплювали його плоть у солодкі тенета. Навіть захист не зміг – зупинити відчувати її шовк, те наскільки вона мокренька… навіть у воді. Довкола них бурлила вода, але це нічого в порівнянні з тим, як ця вода виходила за край басейну від їхнього поєднання. Здавалось, що ця вода закипає від них… від того, як сильно вони бажають одне одного. — Обійми мене за шию Еммо і притиснись… я увійду ще глибше. — Важко дихаючи, він притиснув її до себе. Емма послухалась. Обійнявши його, вона відчула шалений поштовх і крикнула. — Святославе… це неймовірно… не зупиняйся… — її голос губився у його шиї. Її руки блукали від спини до голови… проводячи по короткій зачісці. — Хочеш швидше? — між її і своїми стогонами,

запитав хлопець. — Так! Так! Прошу… тільки не зупиняйся. — Емма не впізнавала свого голосу… він був таким благальним… хриплим… Святослав пришвидшив темп, тримаючи у своїх руках, пружні сідниці Емми. Лукаво усміхнувшись, він великим пальцем натиснув на вузенький отвір між сідничками. — Святославе… Святославе… — Емма викрикувала його ім'я, навіть не розуміючи, в якому стані і в якій паралельності світів, вона знаходиться. Він ошелешив її своїми діями. Надавивши ще раз, його палець трішки глибше увійшов до цнотливого та такого спокусливого, забороненого плоду. — Подобається? — він не зупинявся ні на мить. — Так! Так! — дівчина хникала від неймовірного кайфу. — Прошу… прошу… — Що ти просиш, Еммо? Що? — він наполягав на відповіді. — Ще… не зупиняйся… — Емма закричала, коли відчула усю міць його єства глибоко у собі… аж до солодкого болю. — О, Господи! — Еммо… Еммо… Яка ж ти свята. — Засміявся він. Емма, відсунувшись, подивилась у його очі, які сяяли від задоволення. — Навіть свята… з тобою стане розпусницею. — Мовивши це, вона вп'ялась в його губи і почала підійматись на його плоті. — О, Господи! Еммо… — він потрапив у Рай. — Святославе… Святославе… Який же ти, святий. — Вона усміхнулась і знову підвелася на його плоті, а потім повільно опустилась… дражнячи його. Він схопив правицею її за талію наче ліана, а іншою рукою все продовжував пестити її між сідничками, змушуючи її кричати від задоволення. Пришвидшивши темп, він узяв у полон її вуста і гублячись у екстазі, голосно застогнав їй у губи. Святославу здалось, що він помер, а потім воскрес. У вухах він почув хор Янголів. Це кохання. Справжнє кохання. Він кохає Емму. Кохає. — Еммо… Красуне моя… Ти неймовірна… Ти моя… — він подивився у її очі і з останнім поштовхом повторив: — Ти моя. — Твоя… — видихнувши це, вона впала в його обійми. Тут – знаходився її Рай. Емма вдихала аромат його шкіри… і це її заспокоювало, хоча ще хвилину тому – збуджувало до знемоги. Його аромат – для неї рідний. Такий… свій… так, так – саме свій. Емма чула, як калатає серце… її… чи його? Їхнє – на двох. Вона зарилась обличчям в його шию і насолоджувалася цією миттю. — Еммо… ти неймовірна. Мій перчик і ваніль… — він провів по її спинці долонею, виказуючи цим, свою ніжність і тепло. Емма

відсторонившись, подивилась у глиб його блакитних очей. Його очі усміхались, як і його губи. Вона закохалась у нього. Вона покохала цього неймовірно чуттєвого, пристрасного і розумного чоловіка. А чи є у них майбутнє? — Це було дивовижно… ти дивовижний. — Емма ніжно поцілувала його повіки, ніс, щічки і нарешті дісталась до вуст. Її ніжність – полонила його. Її пристрасть – звела з розуму. Вона – суцільна насолода, без якої він не уявляє майбутнього. Він у її полоні. Лежачі на дивані, Святослав обіймав Емму, погладжуючи її спинку. В глибині душі, він усміхався, як мале дитя, яке нарешті отримало такий бажаний подарунок на Новий рік. — Святославе… — Що? — А скільки тобі років? — поцікавилась Емма, пестячи на його грудях поодинокі волосинки. — Двадцять вісім. Емма підвела на нього очі і важко зітхнула. — Капець! Я старша за тебе! — безпосередньо, як дитина надулась вона. — На якихось три роки. — Засміявся він. — Це для тебе проблема? — Для мене то ні,… а для тебе… — Емма знову зітхнула. — Це ж я старша… Святослав не витримав і розреготався: — Еммо, мене не турбує це. Яка ж це різниця?! Ти ж мене не на двадцять років старша. Хоча, якщо людям добре разом – то начхати, що і хто думає про них. Головне, що вони одне одного знайшли. Не всім щастить знайти половинку. Тож… якщо людям добре, вони закохані – байдуже до упереджень інших. — Жваво мовив Святослав. — Мені подобається твоя думка. Я теж її розділяю. — Емма провела пальчиком по його губах: — І взагалі… мені подобається, як ти все правильно і логічно підносиш. — Еммо… Ти неймовірна… Я ніколи таких не зустрічав. — Зізнався він і усміхнувся. — Ти забувся… я ж «», — вона засміялась, — а ще «». — Ні, Еммо… ні… ти – … моя. Емма усміхнулась його словам. — Ммм… — промуркотіла вона. — Мені приємно… Я ж казала, – мені подобається, яка у тебе правильна логіка. Святослав ніжно усміхнувся і поцілував її волосся. — Ти чудова, Еммо… чудова. — Навзаєм. — Вона солодко видихнула. — Поцілуй мене, Ем. — Йому так закортіло відчути її ніжність. Він відчув те, про, що вони говорили сьогодні – «сумно – коли добре». Він боявся, що це не назавжди. Її обійми… її цілунки… Він знав, що не дарма цього боїться, але вона повинна пробачити його секрет. Коли вона покохає його – все буде добре… він

сподівався на це. Емма терпіти не могла, коли її називають Ем,… але коли це говорить Святослав… це ніжно і по-домашньому лагідно… особливо. Вона торкнулась його обличчя, обіймаючи його вилицю, своєю долонею і трішки підвівшись – закарбувала на його вустах, смачний, ніжний і такий бажаний для обох цілунок. — Святославе… — відірвавшись від його губ, тихо промовила вона. — Так? — Я… я… — її серце наказувало зізнатись у коханні, але… розум казав – зупинись! Вона боялась… боялась, що це не назавжди,… і вона розуміла, що так воно і є. — Так? — він завмер… він бажав почути, що вона кохає його. Хоча з його боку, – це було нахабністю. Він хотів так багато, – він хотів, щоб його кохала ця дивовижна, ніжна та пристрасна жінка. А чи заслужив він на неї? Чи заслужив на її кохання? Зараз він відчував, що Емма хоче сказати саме це… саме слова кохання… він хотів їх почути. — Я слухаю, Еммо. — Я… я… Мені дуже добре з тобою. — Усміхнувшись, вона знову поклала на його груди свою голову, розсипаючи і досі трішки вологе волосся після джакузі. — І мені з тобою дуже-дуже добре, моя Красуне з перчиком. — За цими словами, він перевернув Емму на спину і почав обдаровувати її смачне тіло цілунками… починаючи з шийки…

Емма розплющила очі… ранок, ще загубився між місяцем та зорями, але от-от дасть про себе знати. Вона відчувала, як сильні руки Святослава обіймають її голе тіло,… а він… його плоть і досі була в ній. Вони заснули ось так… після палкого поєднання, яке тривало майже годину. Пестощі… зітхання… непристойні слова – стали чимось бажаним… Вона не думала, що буде благати нею ось так володіти… до криків… до хрипоти… Це було дивовижно, – як завжди. Дівчина посунулась ще ближче,… щоб не порушити те, що було таким неймовірно бажаним. Він у ній – хай так і буде… до наступного поєднання. Емма заплющила очі і з усмішкою на вустах заснула, поруч з чоловіком мрій.

Глава 16.

Скачано с сайта knigomania.org

“Сексуальним відхиленням можна вважати тільки повну

відсутність сексу, все інше – діло смаку.”

Зигмунд Фрейд.

Глава 16.

— Доброго ранку, Красуне з перчиком. — Святослав торкнувся її скроні своїми теплими губами. — Як спалось? Зручно?

— Добре, як ніколи… і зручно… — промурликала Емма, обережно повівши стегнами, – все так само, відчуваючи його в собі. Дивлячись через плече на красеня, який наче з обкладинки журналу, вона усміхнулась і додала: — Доброго ранку.

— І мені. — Він обережно порухав стегнами, даючи їй зрозуміти, що він прокинувся остаточно.

Емма застогнала і притягнула його для поцілунку. Губи злились воєдино, як і усе інше.

Ранок почався, як найсолодший сон.

Настрій був дивовижним. Відчуття свободи та повного щастя. Емма крутилась на кухні і наспівувала, пісню Адама Ламберта, – «cuckoo4»:

Iwann alose my mind like a maniac

And cross the line

Never looking back

We’re on the loose

Getting crazy and we’ve gone cuckoo

Gonna party till they take us away…

Святослав сперся об одвірок, і усміхаючись, споглядав на дивовижну жінку, яка дивом з’явилась у його житті. Її милий

голосок і правильне почуття ритму – заворожили його… він тихо стояв і слухав. З англійською він на ти – тому зрозуміти про, що йде мова у пісні – це на раз – два. «Я хочу втратити розум, подібно божевільному і переступити межу. Ніколи не озираючись. Ми – на свободі. Стали божевільними і шаленими. Будемо тусити, доки вони нас не проженуть». Він усміхнувся, здається Емма співає пісню, яку обрала сама підсвідомість.

Емма плавно рухала стегнами, – доводячи до божевілля Святослава. Її попка – на щось напроситься… це точно!

— Привіт. — Звабливо усміхнувшись, він схрестив руки на грудях.

— Привіт… — вона примружилась і запитала: — Давно тут стоїш?

— Ти запитуєш, чи я був присутній на концерті? — його брова грайливо злетіла.

— Саме так. — Тримаючи тарілку, і продовжуючи вилкою перемішувати інгредієнти, Емма схилила голову на бік.

— Так. Був. — Широко усміхнувшись, він дивився їй у вічі. — Вибач… я без букета. — Знизивши плечима, він засміявся.

Емма зашарілась.

— Я ніколи не співаю і не танцюю на людях. — Зізналась вона і побачила якийсь дивний та азартний блиск в очах Святослава. — Що?

— Треба це виправляти. Треба піти у клуб. — Його очі палали в очікуванні побачити, як Емма рухається під музику,… як відривається і забуває про комплекси.

— Ні за що! Ти здурів?! Я не піду! — Емма нервово захихотіла і відвернулась, щоб не дивитись в очі, які змусять її зробити те, що вони хочуть.

Емма відчула руки Святослава довкола своєї талії… вони такі чуттєві… теплі… хвилюючі… О, Боже!... Як? Як йому відмовити, якщо вона вже розтанула?!

— Давай хоча б посидим в якомусь барі… трішки змінимо стіни… Я хочу з тобою потанцювати. — Шепотів він мило на

вушко і відчував, як Емма в його руках швидше дихає.

— Я подумаю… — намагалась вона вистояти своє право голосу… Хоча кого вона обманює, – він все вже за неї вирішив.

— Ти гарно рухалась щойно… сексуально. — Він торкнувся її шийки своїми губами. — Пісня класна. Хто співає?

— Адам Ламберт. — Широко усміхнулась вона, згадуючи, як сексуально рухається цей співак біля мікрофона. Ммм… особливо, спускаючись обома руками по ньому, як по… хм… Емма розчервонілась.

— Це той, що співає «Whataya want from me5»?

Емма повернулась в його руках і з радісним блиском в очах промовила:

— Так! Саме він! — вона так зраділа, що він знає про кого вона говорить, що ще б трохи і миску впустила.

— Тобі так до вподоби його музика? Чи він сам? — його брова видавала запитання, а очі блиснули ревністю.

— І музика… і… він. — Емма усміхнулась. — А ти ревнуєш?

— Що моє… то моє. — Святослав міцніше стиснув її.

— Не хвилюйся… він сексуальний… дуже-е-е...

— Заспокоїла. Дякую. — Приснув він і відпустив її.

Емма розсміялась і поставивши миску, обійняла Святослава за шию.

— Він гей. — Вона нахилила на бік голову і широка усмішка осяяла її обличчя. — А ще… якщо є той хто говорить, що я його… він може не хвилюватись, що до інших чоловіків. — Емма натякнула Святославу, що йому не варто хвилюватись. — Зі мною не легко… — Цмокнувши його у губи, вона знову узялась за приготування їжі.

— Є хороша фраза, – «З жінкою легко тільки в одному випадку, якщо це не ваша жінка». То ж…

Вона обернулась, і подивившись у його блакитні очі, які ваблять та притягують, запитала:

— А зі мною як?

— Не легко…

— Тож?...

— Саме так! — він підійшов у притул і накрив її губи своїми. Його язик одразу пішов у наступ, проникаючи і ваблячи її язичок до дій. Емма одразу відповіла… і це було щось.

Забринів телефон.

Вони невдоволено зітхнули, коли довелось припинити солодке дійство.

— Це не мій… — знизила плечима Емма — Мій на столі… — вона вказала головою у бік свого мобільного.

— А де ж мій телефон? — він покрутив головою.

— Мабуть в кишені… мелодія йде саме звідти. — Засмілась Емма.

Святослав розвів руки і широко усміхнувся, дивуючись сам собі. Діставши телефон із джинсів, він зітхнув і швидко вимовив:

— Це… це по роботі. — Він голосно ковтнув. — Я вийду на дві хвилини…

— На мороз? — Емма округлила очі.

— Так… Е-е-е… я швидко. — Він вийшов у коридор і миттю зняв з гачка куртку.

Емма почула, як вхідні двері гучно хлопнули. Її тілом пробіг холодок… ну і ну, – на вулиці просто «Антарктида».

Дівчина ображено подивилась у віконце, – на дворі туди-сюди ходив Святослав. Розмовляючи по телефону, він усміхався, а потім побачивши Емму, – припинив.

Бовдур!

Напевно дівка якась дзвонить?! Казанова!

Святослав важко зітхнув.

— Що, що таке? — запитав жіночій голос у слухавці.

— Нічого, Тіно… Нічого. — Йому серце краялось від думки про те, що думає зараз про нього Емма. — Тіно… мені треба йти.

— Ти ж знаєш, як мені тебе бракує…

— Знаю… Знаю… — Святослав вдарив по дереву ногою і його у ту ж саму мить завалило снігом. Він почав струшувати із себе холодний, білосніжний сніг.

— Мені тебе так бракує… — Мовила Тіна, ледь стримуючись.

— Тіно… я скоро приїду і ми про все поговоримо. Ок? — він хотів, як найскоріше піти до Емми і захопити її в обійми.

— Добре.

— Тоді…

— Я тебе ще наберу. — Радісно промовила Тіна у слухавку.

Святослав не хотів псувати її настрій, тому промовив:

— Добре… Добре. Па-па, Тіно.

— Па-па.

Він сховав мобільний у кишеню джинсів.

Повернувшись у дім, він зняв куртку і пішов до кухні. Помивши в умивальнику руки, він виключив кран і витер їх рушником.

Він важко зітхнув. Емма демонстративно не хотіла його помічати, а тим паче говорити.

— Еммо…

— Що? — не обертаючись до нього, запитала Емма.

— За що ти ображаєшся? Що я вийшов на вулицю говорити? — він наблизився до неї, а вона зробила вигляд, що їй треба до холодильника… і пройшла повз нього.

— Святославе… яке я право маю ображатись? — хмикнула вона.

— Ти маєш повне право ображатись. — Мовивши це, він сперся спиною на дверцята холодильника і таким чином

зачинив їх перед носиком Емми. Схопивши її в обійми, він дивився на неї.

— Я не маю такого права. — Вона подивилась у його блакитні очі, які примружено дивились на неї. — Хто я тобі, щоб мати на щось право? Я тобі не дівчина… ні дружина… Ми спимо разом… — вона знала, що образила його, але чомусь продовжила… Вірніше, продовжила її зачеплена гордість. — Ти нічого мені не обіцяв. І я знала, що ти Казанова.

— Ух ти… — він засміявся. — Хотіла мене образити? Тобі це не вдалося, Красуне з перчиком. Не на того натрапила. — Лукава усмішка прочитувалась в його примружених очах. — Ми не просто спимо разом… і ти це знаєш. А ще… ти маєш право: ображатись, злитись… можна навіть ковбасою за якусь провину – мене тріснути. Ти маєш право: сміятись і плакати, радіти і бути не в настрої, почуватись щасливою та потрібною. Ем… ти маєш право на всі свої почуття, які вирують у тебе в душі. Ти маєш право мені сказати будь що – якщо тебе щось турбує. Я казав тобі – зважай на себе і свої потреби. А головне… ти маєш право кохати і бути коханою. — Хлопець провів по її щоці пальцями і ніжно повторив: — Ем… ми не просто спимо разом… і ти це знаєш… і я це знаю.

Емма стояла і майже не дихала в його обіймах… все слухала і слухала. Її колишній ніколи не казав таких речей і не запитував чого хоче вона, чи потребує… Святослав знову і знову її дивує. Він говорить ті речі, які пронизують наскрізь і ти не можеш їм опиратись… І не треба – бо це все правда.

Вона голосно ковтнула. На очі набігли сльози.

— Чому? Чому ти такий? — вона уперлася об його груди долонями.

— Який?

— Казанова з душею Янгола. Що ти зі мною робиш?! — Емма нахилилась і притиснулась чолом об його груди.

— Я не Янгол… і ти це знаєш. — Він поцілував її у волосся, і вдихнувши їхній божественний аромат, додав: — І не Казанова… ну майже. — Засміявся він. — Ем… що я з тобою роблю?

Емма підняла на нього свої сині очі у яких було глибоке почуття.

— Ти знаєш… знаєш. — З її очей закрапали сльози.

— Знаю. Вірніше… відчуваю. — Святослав огорнув її своїми руками і поцілував найсмачніші вуста… найдорожчі вуста… найсолодші вуста… вуста – коханої жінки… вуста – жінки, яка покохала його. Це Різдвяне ДИВО!

Емма з радістю відповіла на цілунок.

4Пісня «cuckoo» з альбому: Trespassing 2012 рік. Виконавець Адам Ламберт.

5 Whataya Want from Me (укр. Що ти хочеш від мене) – другий головний сингл американського Музиканта Адама Ламберта, який посів друге місце у восьмому сезоні American Idol. Це другий радіо сингл з його дебютного альбому For Your Entertainment і його перший сингл, який потрапив в топ-10 в Billboard Hot 100.

Глава 17.

Поснідавши млинцями з сиром та зеленю, та випивши гарячої кави, Емма та Святослав вирішили прогулятись. Хоча б трішки… так, як Емма дуже швидко замерзає. Прогулянка видалась дійсно не довгою. Дівчина вже через двадцять хвилин цокала зубами і Святослав вирішив, що з неї досить – червоного носика та холодних пальчиків. Будучи вже вдома, вони домовились, що поїдуть у магазин, а вже потім повернуться і заплануют щось на вечір. Святослав вже знав, що сьогодні він побачить, як Емма рухається десь у клубі. Наївна ж Емма гадала, що у них все таки буде спокійний вечір. Треба було подзвонити другу Павла на ім’я Мар’ян і попрохати відвести їх у сусідню місцинку, де є магазин… і не один. Мар’ян виявився високим, худорлявим хлопцем, який без зупину тараторив: йому двадцять три, вчився на тракториста, хоча хоче піти у депутати і зробити так, щоб не вирубували гарний карпатський ліс – гарна мрія. Емма дивилась на нього і все думала, – чому такі милі, добрі та люблячі Україну люди – дійсно не в Раді?! Потім її думки перейшли на його зовнішність: усмішка по-дитячому наївна, гарні губи, неймовірно милі ямочки на щічках, чорнявий чуб, який файно та майстерно причесаний назад, темні очі, довгі вії, чорні густі брови, носик баробулькою – мило. Гарний хлопець, який хоче на краще змінювати світ. Емма вже

вболівала за нього. Дорога молодим! Щось Емма так задумалась, що не помітила, як вони прибули до магазинів в неймовірно загадково-казкове місце. Невеличкі будиночки, прикрашені вогниками, довкола чудова атмосфера свят та справжньої зими. Домовившись з Мар'яном зустрітись через годинку біля автівки, Святослав та Емма почимчикували до першого магазину. Дівчина тішилась тим, що Святослав жодного разу не відпустив її руки. Це було приємно, та якось по-особливому чуттєво. Перший відділ був з якимось сувенірами – і звичайно Емма не пройшла повз. Треба було щось цікаве привезти батькам та сестрі в якості подарунку. Святослав лише радів тому, як Емма не по-жіночому швидко скупилась і з щасливою усмішкою виконала місію «купи сувенір». Наступний відділ – товари для дому. Тут потрібна була корзинка: сіль для ванни на основі шишок; крем для тіла з медом та вершками; мило з гілочками лаванди; сушені пелюстки квітів – усе це вже лежало на дні кошика. — Еммо… візьми олію для тіла… — підморгнувши Еммі, Святослав усміхнувся. Емма підняла одну брову, не розуміючи навіщо йому олійка. — І що ми з нею будемо робити? — Я знаю деякі використання її призначення… Ти будеш мурликати від задоволення… обіцяю. Багатослівний погляд і блиск в очах запевнив Емму взяти з полички персикову олійку. — Узяла. — Розумашка. — Ще, щось? — Емма важче задихала. Вона вже міркувала, що він буде з нею робити за допомогою олійки. — Все інше не тут. — А де? — Давай розрахуємось… і підемо на пошуки того, що я хотів би купити. — Добре. — Емма встала на касу і дістала гаманець, але Святослав опустив її руку. — Я сам. — Ні. — Еммо… ти, що сперечаєшся? — він звів брови. — Просто… Я звикла… Сама. — Тоді звикай до іншого. — Він дістав гаманець і розрахувався. — Дякую. — Еммо, — він узяв її долоньку у свою жменю, а у іншу пакети з покупками. — А давай… ти будеш дякувати по іншому. — Як? — Емма частіше закліпала. — Смачним поцілунком. — Святослав широко усміхнувся. Емма встала навшпиньки і цмокнула його у м'які губи. Святославу не сподобалась ця швидкість і взагалі цього виявилось замало. Він притягнув її до себе і палко поцілував. Його язик вирвав її тихий стогін. Її зітхання зробило своє діло і тепер його «друг» – був готовий до кохання. —

Святославе… — ледь дихаючи, мовила вона, — ми ж на людях… і ще твій… твій «друг» впирається мені в стегно. — Ну ніхто ж не бачить… А ти відчуваєш… і мені приємно про це думати. — Тихим, охриплим голосом говорить він. — А цілунок? Його всі бачать. — Почервоніла вона,… але ж хай йому грець! Їй це було до вподоби. Яблуко в Едемі. Святослав нічого не відповів, а просто знову притиснув її перцеві губки до своїх наполегливих. Одна… Дві… Три… хвилини палкого, нестримного сплетіння губ. — Скажи, у тебе є що одягнути у клуб? — важко дихаючи після цілунку, запитав Святослав. — Я ж казала… не пі-ду! — вона похитала головою і її волосся розсипалося по плечах. Святослав заворожено дивився на неї. Узяти б це волосся і закрутити на руку і… Він важко зітхнув і закотив очі… ледь стримуючи себе, щоб десь не притиснути Емму до стіни і… — Підеш! А якщо і ні… все одно треба, щоб у тебе була якась сукня на вихід. Я запитав – така в тебе є? — він нахилив голову на бік і дивився у її сині очі, які вже за хвилину були сіро-блакитні. — Я нічого такого сюди не брала. Я ж не їхала до Карпат, щоб запалювати у клубах. — Емма закусила губу. Святослав усміхнувся і вже уявляв, як у ночі він буде кусати цю губку сам… і не тільки губки… — Тоді пішли на пошуки чогось сексуального. — Щоб на мене заглядали, якісь… якісь чоловіки? — здивувалась вона. — Ні. — Спокійно мовив Святослав. — Тоді для чого? — Для мене. Я хочу, щоб ти одяглась сексуально для мене. — У його очах запалали вогники. — І я не проти, щоб на тебе задивлялись… — Він підвів її до дзеркала і вони зустрілись в ньому поглядами. — Я ж знаю, що ця красуня моя. Емма усміхнулась і притулилась до нього. Її голова покоїлась на його грудях, а він тим часом обіймав її талію. — Умієш зробити так, щоб я відчувала себе особливою. — Прошепотіла дівчина, все так само, дивлячись на них у відображенні. — Ти і є особлива… для мене. Повір і сама в це. — Він провів по її стегну гарячою долонею. — Святославе… — Що? — Якщо ти ще раз проведеш ось так долонею… я почну зітхати… — зізнавшись, вона усміхнулась і тихо застогнала, коли відчула його пальці, які навмисно стиснули її сідничку. — Солодка моя… але з перчиком. — Святослав поцілував її у скроню і одразу мовив: — Ну що пішли по сукню?! — риторично мовив він і потягнув її за руку

до сусіднього відділу. Емма не хотіла сперечатись… їй було добре. Навіть, якщо вона не піде у клуб… то чому просто не зробити приємне собі і Святославу?! — Пішли. Минуло десять хвилин… три сукні були відхиленні – строгим «суддею». — Ем… ну, що виходь. — Мовив він. — Я вгадав з розміром? — Зараз… хвилинку. Зачекай. — Пролунав її голос з примірочної. Святослав сидів на маленькому диванчику і чекав на Емму, яка міряла сукню, яку підібрав він. Емма вийшла з примірочної і почала зав'язувати високий хвіст, на швидку руку. — Еммо… ти просто відпад! Суцільний секс! — він дивився на неї, таку грайливу та неймовірно гарячу. Коротка сукня синьо-чорного кольору, яка облягала її жіночну фігурку та підкреслювала усі її принади. Сукня сексуальна, але не вульгарна. Усе в міру. На ній де-не-де блиск… маленькі пайєтки переливались наче потрапляли на сонце. Вирізу на грудях не було, але увесь секс був у тому, що цей виріз був на спинці, увесь образ доповнювали довгі рукава. А її жвавий хвостик, який вона хаотично зробила, рухався в такт її ході. Він голосно ковтнув. Фантазії… фантазії… Емма закусила губку, а через секунду усміхалась і червоніла. Його погляд – багато про, що говорив. Особливо про ніч, яка на них чекає. — Дякую… Вона дуже гарна… — Це ти – ти дуже гарна! Прикрасиш собою будь яку сукню. — Святослав підійшов до неї і припав до її вуст,… а вона відповіла. — Дякую. — Усміхнулась вона і швидко облизала губи, відчувши його смак. — Ну, що беремо її? — Так. — Тоді переодягайся і я тебе чекаю. — Усміхнувшись, він підморгнув їй. Емма зайшла до примірочної, подивилась на цінник і зрозуміла, що сукню вона перехотіла… Ну, як перехотіла… Вона її хоче – дуже! Але ж вона коштує – як меблі! Тому… ні…ні…ні! Дівчина переодягнулась, вийшла до Святослава, і усміхнувшись мовила: — Я передумала. — Пробубоніла Емма собі під ніс. — Чому? Тобі ж вона сподобалась. — Сказав він, а потім до нього дійшло. Хлопець забрав з її рук сукню і поклав біля каси. — Святославе… я не хочу її. — Вона вчепилась в його руку і благально подивилась на нього. — Ем… Заспокойся. — Він розрахувався за сукню і вони вийшли з магазину. — Поверни її. Прошу. — Тихий голос Емми і незручність – були наче на долоні. — Ем… це через її вартість? — серйозно запитав Святослав. — Я просто

передумала… Такого, що бути не може? — захвилювалась вона. — Кажи правду. — Він змусив її подивитись йому у вічі, піднявши її підборіддя пальцями. — Так! Так! Вартість цієї сукні – коштує, як мій диванчик. — Емоції узяли вверх і вона зізналась. — Еммо… Не хвилюйся. — Він узяв її за руку і хотів відійти від магазину, але Емма уперлась. — Я не знаю, що ти можеш собі дозволити, а що ні. Ти просто обрав… і все… А вже потім, куди діватись… ти ж мені її пообіцяв. — Вона тараторила і не розуміла, чому він усміхається. Він, що знущається?! — Тобі варто знати лише одне, – я купую і роблю тобі подарунок – бо хочу! А те чи можу я собі дозволити, чи ні взагалі хай не турбує твою голівку. Чоловік повинен робити… хоча б намагатись робити так, щоб дозволити порадувати жінку, яка біля нього. — Він лагідно усміхнувся. Йому було приємно, що Емма хвилювалась за його кошти і не хотіла, щоб він витратив більше аніж має. Вона могла б купити усе, що їй подобається, а натомість вона хоче повернути сукню у магазин. Уміє цінувати. — Еммо, навчись приймати – бо ти на це заслужила. В першу чергу через те, що ти жінка. А по-друге, що ти моя жінка. Все. Розмова закінчена. — Він швидко поцілував її у вуста. — Куди далі? Емма встала навшпиньки і ніжно з вдячністю поцілувала його теплі губи. Дівчина відчула, як Святослав перестав дихати, а серце швидко закалатало під її долонькою. — А куди нам ще було потрібно? — відірвавшись від нього, запитала Емма. — Не знаю… давай просто походимо по магазинам. — Добре. Зупинившись біля вітрини з парфумами, Святослав запитав: — Які твої улюблені? — він примружився і мовив. — Ти пахнеш ваніллю, а на смак гостренький та солодкий перчик. Що ж в тебе за парфуми? Емма усміхнулась. — Я сама виготовляю парфуми і косметику. У мене є маленька крамничка, я там працюю. — Зашарівшись, вона мило усміхнулась. — Ух ти! Нічого собі! Це просто супер! — він здивувався і широко усміхнувся. — Дякую. Люблю свою роботу. — А для мене зробиш одеколон? За тим ароматом, яким ти мене уявляєш… От щоб прямо… відображав мене у твоїх парфумах. — Святослав загорівся цією ідеєю. — Звичайно! З радістю! — Емма знову цмокнула його у губи. — Клас! — хлопець усміхався широко і задоволено. Стиснувши долоньку Емми,

він підніс її до своїх губ і ніжно поцілував пальчики. Тримаючись за руки, вони пішли далі по магазину. — Ти не образишся, якщо я відійду на хвилин десять? — в очах Емми забігали вогники. — Ні… я теж хотів відійти… е-е-е… у справах. — Він зам'явся не знаючи, як пояснити куди він йде. — І я… Тож… через десять хвили – зустрінемось тут?! — Так. — Поцілувавши смачні вуста Емми, Святослав усміхнувся та пішов у правий бік, а вона почимчикувала у лівий бік. П'ять хвилин… Десять хвилин… Святослав вже на місці. — Привіт. — Усміхнулась Емма. — Привіт. Ну, що треба на вихід. — Він знову схопив її долоньку у свою жменю. — На нас вже чекає Мар'ян. — Звичайно. Пішли. — Усміхнувшись, Емма міцно стиснула його руку.

Глава 18.

Минула година, від тоді, як вони приїхали додому. За цей час вони встигли приготувати обід, з'їсти його, помити посуд і почати розмову стосовно поход у до клубу. — Ну, що сьогодні у клуб. — Широко усміхнувся Святослав. — Я не хочу. — Похитала головою Емма. — Я не питав, хочеш чи ні. Ми ідемо. — Наголосив він і встав зі стільця. — Не командуй! — фиркнувши, дівчина хотіла вийти з кухні, але Святослав її зупинив. — Не тікай! — притиснувши її до стінки, він голосно ковтнув. Ну все… вона попалась… чи то він попався?! Його очі заблистіли і у них з'явився вогник, який попереджав про щось хиже. — Святославе я не піду. — Ледь вимовила вона. Коли цей чоловік настільки близько, вона втрачає голову… думки лише про одне. — Відстрочка… — біля самого її вушка прошепотів хлопець. — Дякую. — До вечора… Зараз є важливіші справи. — Він посміхається хитро і вальяжно. — Що? — Емма не почула відповіді, вона її відчула. Він схопив її за талію власно та хижо, даруючи при цьому гарячий поцілунок. Його руки почали задирати її сукню, шукаючи шовкову «квіточку». Емма застогнала у його губи, коли відчула його умілі пальці, які повільно і опустились їй у трусики. На цьому ніжність закінчилась… Він відірвався від її соковитих вуст і нестримно мовив: — О, Господи! Вони тільки заважають… — важко дихаючи, він у шаленому поспіху, розірвав її мереживо і кинув його кудись навмання. Емма задихалась від бажання… Тіло пекло вогнем від його

доторків… від несамовитої пристрасті… такої пристрасті, що дах зносить. В такі хвилини забуваєш про сором'язливість, про якісь табу… Існує лише бажання, покора… та розкутість у всьому. Усім править пристрасть… і вона охоче піддається. Дівчина усміхнулась, коли почула довгоочікуваний звук блискавки. Вона гадала, що він одразу нею оволодіє,… але… Він підхопив її на руки, і посадивши на стіл, розвів шовкові ніжки і вмостився між ними… вірніше… його голова. — О-о-о… Святославе… — Вона часто задихала, коли його губи почали цілувати внутрішню частину її стегна. Її сукня була задерта, ніжки на його плечах… а він… він між ними… і робить дива. Емма зітхала від кожного його доторку… і просто божеволіла від цієї картини, яка перед нею відкривалась. До божевілля сексуально… непристойно… Це її збуджувало та розпалювало… і вона хотіла… хотіла його. — Ем… — Що? — ледь дихаючи, запитала вона. — Ти вже мокренька? — дивлячись їй у вічі, запитав він. Йому кортіло, щоб вона сказала щось таке, що зведе його з розуму. — Опусти голову нижче і взнаєш… — її щічки ураз залились рожевою фарбою, але очей вона не забрала. — О, Еммо… — він думав, що вибухне лише від її слів… О, Господи! Що ж… що ж вона з ним робить?! Емма закричала… голосно… нестримно,… хапаючись за стіл руками. Відчувши його гарячий язик,… вона злетіла у небеса. Голова відкинулась, тіло стало ватним, очі примружились від задоволення… Проте… ватне тіло у раз стало напружуватись… напружуватись… Цей кайф у низу – не порівняти ні з чим… Ці його дії – не порівняти ні з чим. Відчуваючи далекі хвилі, які з кожним доторком його язика на маленькій горошинці наближають її до забуття – ні з чим не порівняти. Він цілував… проводив язиком туди-сюди… туди-сюди… Але в одну мить зосередив усю увагу на одних і тих же діях… по колу… по колу, з шаленим натиском на клітор… Емма почала стогнати, чим завела його ще більше. В цей момент, він бажав лише одне – щоб вона вибухнула… щоб він відчув її задоволення. Ця ніжна плоть… і те яка вона волога… – змусили його голосно застогнати. І в цю саму мить Емма і вибухнула… схопившись за його голову, притискаючи його гарячий язик до своєї розпаленої «квіточки». Він відчув її пульсації… її гарячі руки… її ніжки, які стискали його голову… і дивовижні зітхання… і задоволений смішок… Він поцілував її

у «квіточку» і облизавши губи, промовив: — О, Еммо… яка ж ти волога… смачна… — він важко дихав і здавалось, що мозок в якомусь тумані… з веселки… — Я хочу тебе… неймовірно… хочу. — Емма вчепилася за його плечі і таким чином призивала підвестись. — Прошу… — Ем… Я тебе зараз трахну так, що ти не згадаєш, як тебе звати. — Він встав між її ніжками, і опустивши джинси, вивільнив свого нестримного «друга», який дуже рвався у бій. — Я і досі пам'ятаю своє ім'я… — дивлячись йому у вічі, мовила вона. — Я це виправлю… зараз же… — З цими словами, він увійшов глибоко і швидко... — О-о-о… Ем… — він хрипло промовив її ім'я і в ту ж саму мить знову глибоко увійшов. — Прошу… Прошу… — вона притягнула його до себе і її язичок умить розтулив його вуста. Зітхання… важке дихання – сплітались в поцілунку, а іноді обпікало губи… шию,… коли все нові і нові ривки не давали змоги поцілуватись. Вони дивились одне одному у вічі і нестримно… до божевілля володіли одне одним. Емма притискала свої ніжки все сильніше до його сідниць, надавлюючи п'яточками, коли він майже з неї виходив… вона просто не дозволяла покинути свої лоно його нестримному, шовково-сталевому члену. Він закусив губу… він був майже на піку… Однією рукою, обхопивши її талію, іншою він просунув руку їй у волосся на потилиці і стискаючи його, все швидше і швидше… глибше і глибше входив у шовкові тенета. — О, Еммо… Еммо… — голосно вимовивши її ім'я, він вибухнув… не в силах себе зупинити… Емма, відчувши його задоволення,… його постріл за пострілом… відчула, як її наздоганяє кульмінація… Уперше у житті… вона кінчила ось так… Це були легкі… майже невагомі спазми… але вона відчула себе – на сьомому небі від щастя. Святослав, відчувши хвилі її оргазму, – задоволено застогнав. — Святославе… це було неймовірно… — вона хотіла на його вуста і вони не змусили довго на себе чекати. — Ем… я не витримав… — А я забулась своє ім'я… Він усміхнувся, провівши по її розпаленій щічці кісточками пальців. — Ти зводиш мене з розуму… Я не можу зупинитись, коли ти поруч… і коли я в тобі. — Він ніжно поцілував її вуста. — Вибач… Ем… — Святославе… Ти… ти… жалку… — Ну, що ти Еммо… я не жалкую, але я не мав права ось так… — Не хвилюйся… У

мене такі дні, коли ймовірність завагітніти дорівнює нулю. Тож… — Емма усміхнулась, щоб заспокоїти його. — Я дорослий чоловік Ем… і я не дуже хвилююсь навіть, якщо б ти і завагітніла. Ти ідеальна жінка – від якої хочеться мати дітей. — Його лагідний погляд говорив про те, що це правда. Емма широко відкрила очі. Вона не думала, що може почути такі слова… ці слова проникли у душу… серце… у кожну клітинку її тіла. Він хотів би від неї дітей?! — Ми знайомі з тобою кілька днів… — І що? — Не знаю… просто… Я так давно хотіла дітей… — А зараз? — І зараз. — То, що тебе так здивувало, коли я сказав, що не хвилююсь за можливість мати дитину? — Ти ще погано мене знаєш… ми лише почали пізнавати одне одного… — Можна пізнати людину за кілька днів і все для себе вирішити. — Можна… — Я не той кому потрібні п’ять років, щоб все вирішити. — Він притиснув її знову до себе і палко поцілував, відчуваючи солоний присмак. Відсторонившись він подивився на Емму. — Не плач… Красуне з перчиком. — Святославе… чому ти не зустрівся мені раніше… — Усьому є свій час… і для нашої зустрічі теж. — Пестячи її волосся, ніжно усміхнувся Святослав. — Так… ти маєш рацію. — Вона обійняла його, притулившись до його грудей щічкою. — Святославе… — Так? — проводячи пальцями по її спинці, він тішився від думки мати з такою жінкою сім’ю. — Я тебе… — Емма підскочила від звуку мобільного. От дідько! Чому зараз?! — Що Ем? — в його очах вона бачила очікування… прохання сказати, те що вона почала. — Я тебе… тебе зараз поцілую! — припавши до його губ, вона просунула свій солодкий язичок йому у ротик. Святослав солодко зітхнув… він почує… почує те, що вона хотіла сказати. На все свій час. Знову задзвонив телефон. — Чому завжди так «вчасно»?! — засміявся він. Ще раз поцілувавши Емму, він вийшов з неї і почув незадоволене зітхання. — Це точно! — підтвердила вона. — Не хвилюйся… вся ніч попереду… — Застібнувши блискавку, він опустив її сукню. — Подивись хто дзвонить. Емма потягнулась за телефоном. Увімкнувши його, вона побачила два пропущених від Тіни. — Це моя сестра. Святослав відвернувся від Емми, і не дивлячись їй у вічі, сказав: — Набери її, а я поки що, у душ. — З цими словами, він поцілував Емму у скроню, і вийшов… але не далеко…

встаючи за дверима. Емма набрала сестру. — Привіт, сестричко! — весело привіталась Емма. — Ти де взагалі пропадаєш?! — напосіла невдоволено Тіна. — Ну, вибач… я взагалі то на відпочинку. — Зітхнула, дівчина і усміхнулась згадуючи те, що щойно відбувалось на цьому столі. — Я так зрозуміла, «зануди» Емми вже нема. — Засміялась вона. — Нема. — Емма широко усміхнулась. — Як ти сестричко? Як там твій коханий, дзвонить тобі? — Так. От сьогодні вранці… говорили. Правда не довго, він спішив. Ми спілкуємось, але він якийсь дивний. Поводиться, ніби щось приховує… — Це ти себе накручуєш! Перестань… він приїде і все у вас буде добре! — радісно усміхаючись, Емма провела долонею по столі. — Еммо, я тебе не впізнаю… Ти така весела… навіть голос змінився. Розповідай, що сталося? — Тіна притиснула слухавку ще ближче. — Ну, я… — Ем… — Святослав влетів до кухні. — Так? — Емма різко обернулась. — Що таке, сестричко? — запитала Тіна. — Нічого… хвилинку, Тіно. — Емма затиснула долонею мобільний. — Ем… я… я, не можу знайти своє мило… можеш мені дати те, що купила. — Скоромовкою мовив Святослав. — Так, звичайно. — Зараз, … добре? — Так, так. — Емма усміхнулась. — Зараз тільки з сестрою договорю. — Ем… пішли зі мною. — Він хитро усміхнувся. — Помилиш мені спинку. — Святослав… відпочинь трішки… — засміялась дівчина. — Хвилинку. — Емма забрала долоню з мобільного і прокашлявшись, мовила: — Тіно, люба… я зараз зайнята, наберу пізніше. Цьом-цьом. — Еммо… Емма поклала слухавку і пішла на допомогу Казанові. Піднявшись з ним на другий поверх, Емма дістала з пакетика лавандове мило. — Ось, тримай. — Емма простягнула руку з милом. — Що значить – «ось тримай?!». Пішли до ванної…. — він усміхнувся. — Святославе… передихни… — засміялась дівчина і підморгнувши, збиралась вийти з кімнати, але рука Святослава її зупинила. — Ти просто мене намилиш… ну… чи не просто… — Він потягнув її до ванної і зачинивши двері, почав роздягатись. Емма спостерігала за його діями, і все думала… скільки б він перед нею не роздягався, – вона завжди буде затамовувати подих. Цей чоловік – найкращий. Він увімкнув воду і цим змусив Емму повернутись у реальний світ. Емма намилила руки і торкнулась спини Святослава, він замурликав від

задоволення. Так приємно його торкатись… відчувати його шкіру під своїми пальцями… Емма примружилась, не знаючи, як запитати. — Звідки це у тебе? — вона подивилась на величезний шрам на стегні. — Це ще з дитинства. Окріп пролився. — О, Господи! — вона торкнулася пальцями величезного шраму. На цій ділянці ноги не було волосся, – лише одна величезна світла пляма. Емма ніжно почала вкривати шрам поцілунками. Святослав заплющив очі, проганяючи клубок в горлі. Такої ніжності він ніколи не отримував… ці миті він закарбовував у серці. — Як це сталося? — Грався на кухні… каструля,… а далі зрозуміло. Батькам навіть казали, щоб не дуже надіялись, але є дива. — Усміхнувся він, щоб стерти з обличчя Емма сум. — Ем… все ж гаразд. Я зараз тут і з тобою. Не зважаючи на те, що вона була в одязі, а він мокрий, – вона міцно притулилась до нього. — Ти моє, Диво. Моє. — Емма обвила його шию руками і тихо промовила: — Лише моє. Святослав обійняв її ніжно та лагідно і погладжуючи її спинку, промовив: — Лише твій. — Його губи опинились на її волоссі. — Еммо… я… я тебе… — Що? — Емма так сподівалась почути те, що бажає серце. — Я… я… тебе зараз поцілую. — Нахилившись, і знайшовши вуста Красуні, він пристрасно і водночас ніжно поцілував її. Нічого… хай не зараз,… але вона почує те, що він хотів сказати.

Глава 19.

Емма стояла і дивилась у дзеркало: високий хвіст, червоні вуста, сині очі підкреслювали стрілочки та туш,… а тіло підкреслювала нова сукня, яку їй купив Святослав, чорні чобітки і чорні чулочки. Образ –секс бомба! Так вона ще жодного разу не виглядала… Чому? Тому що по клубах не ходила. Це пріоритети Тіни, а їй лише мріяти, хоча б на половину стати такою розкутою, як її сестра. Проте зараз… зараз вона почувалась впевненою – бо біля неї чоловік, на якого можна покластися, з яким добре і в якого вона до безтями закохалась. — Ти готова? — увійшовши до її кімнати, Святослав в прямому сенсі відкрив рота. Її фігура – це спокуса… її обличчя манить покрити кожен міліметр поцілунком… а тендітне тіло – загорнути у обійми. — Ти розкішна, моя Красуне з перчиком. Емма усміхнулась,

дивлячись на красеня в чорних черевиках, чорних джинсах і чорній сорочці – суцільний секс. — Дякую. — Її усмішка і сяйво в очах говорили, що вона тої ж самої думки про нього. — Ти теж дуже гарний. — Дякую. — Широко усміхнувся хлопець і запитав: — Готова підкорювати танцювальний майданчик? Емма похитала головою. — Ні. Але з тобою потанцюю… — Приємно чути, – це для мене честь. — Він подав руку і вона схопилася за неї, наче вона рятівний жилет. — Бонд… Джеймс Бонд6. — Засміявся Святослав і почув смішок Емми. Сидячи за невеличким столиком, Емма роздивлялась все довкола. Багато… багато людей і всі вони чимось зайняті, наче мурахи в мурашнику: хтось танцює, хтось фліртує, в більш темних місцях цілуються, на барі випивають, за столиками сміються… жваво… голосно та людно. — Ем… ти впорядку? — кутики губ ледь піднялись в на півусмішці. — Так… просто дуже не звично. — Трішки голосніше відповіла вона, щоб перекричати музику. Святослав іноді обертався і невдоволено зціплював зуби, коли бачив, як Емму поїдають очима якісь голодні чоловіки. Він гадав, що знає свій характер і знає, що не ревнивий, але лише зараз усвідомив, що це не так. Його нервували усі довкола, він вже й сам був незадоволений, що привів її сюди. Емму просто їдять очима – це його бісило. — Хочеш підемо додому? — Ти серйозно?! Ти ж хотів, як найдовше побути тут. — Емма зробила ковток мартіні. — Щось перехотілося. — Чому? — Втомився. — Давай дочекаємось повільного танцю. Я хочу з тобою потанцювати. — Усміхнулась Емма такою чарівною усмішкою, що відмовити шансів не було. — Звичайно. — Святослав узяв свої ревнощі під контроль. Це його жінка.Вона з ним. Що йому до тих накачаних, здоровенних красенів… чи до тих мачо?! Нічого… — Дякую. У цю мить заграла повільна мелодія і Емма усміхнулась. Святослав встав зі стільця, і подаючи руку Еммі, усміхнувся. — Буду мати за честь, якщо ти зі мною потанцюєш. — З радістю. — Емма засяяла і поклавши свою долоню до його долоні, радісно усміхнулась. Вийшовши на майданчик, він притулив Емму до себе і вони повільно рушили у танок. Музика виявилась бездоганною, романтичною і особливо чуттєвою. — Дякую, що заради мене зголосилась піти сюди. Я знаю, тобі було важко. — Облизавши губи, які пересохли через знервованість, він

додав: — Я більше не буду наполягати, якщо це не твоє. Обіцяю. — Ну, що ти Святослав. Я навпаки вдячна тобі. Я зараз тут із тобою, танцюю під неймовірну музику в твоїх обіймах. — Емма поцілувала його ледь-ледь, щоб не залишити свою червону помаду на його губах. — Мені приємно це чути. — Він прокашлявся і мовив: — Знаєш, я зараз лукавлю. Я напевно більше хвилююсь не за тебе,… а за себе. Я ревную тебе до усіх цих голодних поглядів, які майже роздягають тебе. — Святослав тихо загарчав. Емма ніжно усміхнулась на його зізнання. — Я їх не помічаю. — Торкнувшись пальчиками його обличчя, вона додала: — Мені потрібен лише один голодний погляд… і лише його я помічаю… і сподіваюсь, що коли ми прийдемо додому… саме цей погляд мене роздягне. — Ем… — він притулив її ще дужче і це був більше не танок… це були обійми під чарівну музику «Unchained Melody7». Ні Святослав, ні Емма не зрозуміли, як закінчилась музика. Вони продовжували обійматись, доки музика геть не змінилась на повну протележність попередній. Тримаючись за руки, вони пішли до свого столика. Всівшись, Емма піднесла до губ келих з Мартіні, а Святослав тим часом дивився на неї і не міг повірити у те, що зустрів таку жінку. Все, як завжди порушив дзвінок. Усмішка Емми зникла, коли вона побачила на екрані його телефону дзвінок від «Леді у червоному». В цей момент – Емма розуміла наскільки вона дурна… наскільки наївна… — Капець… — Ем… вибач мені треба відповісти. — Святослав узяв телефон і підвівшись, пішов до бару. Еммі було боляче… від того, як він вчиняє, а ще більше їй було боляче від того, що вона дозволяє так із собою вчиняти. Зробивши величезний ковток Мартіні, вона витерла сльози, які вже обпікали щічки і попрямувала у середину майданчика. Людей було повно… і вона хотіла загубитись у них… Сама для себе вона відкрила, що не погано рухається. Тут віталось все – від танців, до обнімань, а хтось взагалі просто пригав під музику. Тож… вона не осоромиться це точно! Емма хотіла забути те, що вона побачила у телефоні Святослава – «Леді у червоному». Танці… танці… рух за рухом… і сльози, які вона не могла спинити. Святослав підійшов до столика, але Емми не було. Він обернувся у різні боки, але її ніде не було. Все в середині стиснулось. Через свою поведінку, він може її

втратити і тоді жодні слова не допоможуть її повернути. Де вона? Де? Святослав видихнув, коли побачив апетитні сіднички, які рухались у такт музики, серед натовпу людей. Як він і думав Емма уміє гарно рухатись… сексуально рухатись… її попка… Ей! Це його попка! Святослав швидко встав і так само швидко пішов туди, де Емма танцювала, а якийсь козел схватив її за сідничку. Хлопець побачив, як Емма розвернулась до незнайомця, сповнена обуренням. Святослав смикнув кавалера невдаху і коли той розвернувся, він заїхав йому у пику. Аж раптом Святослав відчув, як хтось поклав йому руку на плече міцно стиснувши, і той не довго думаючи, розвернувся і наніс удар невідомому. — Святославе! Не треба! О, Боже! — Емма схопила його за руку, яка була розбита на кісточках. — Відійди Еммо… — Святослав зі слістю подивився на неї і побачив, як вона затремтіла. В її очах були сльози. — Ем… — Ти, що здурів?! Святославе! Це ж я! — тримаючись за око, мовив хлопець, який хапав його за плече. — Ден?! — Святослав очманів. Він вдарив того, з ким ділив шкільну парту приблизно п’ять років. — Капець! Ден?! Що ти тут робиш? — Танцюю… і вмиваюсь юшкою… — Ден примружився. — Ти чого? Здурів? — Ну «вибач», мою дівчину схопили за… за… коротше… — очі Святослава жбурляли блискавки. — І як я розумію, це зробив твій друг… — Святославе… Я ж Артем… з вами навчався… — Тримаючи носа, бурмотів хлопець, який щойно ще валявся на підлозі. — Артем? Що за Артем? — Святослав злився… і кулаки знову були на поготові. Що це за невпізнаний друг-нахаба? — Той якому ви колись з Деном – велосипеда погнули. — Фиркнув той і зойкнув… ніс дав про себе знати. — Артем?! — Згадав? — хлопець стиснув ніс ще раз. — Згадав, то згадав! — Святослав насупився. — Ти чого чіпляєшся до моєї дівчини? — Вибач на ній не було написано, що вона твоя. Я випив… бачу гарна попка… ну… і… — промимрив той. — Все. Забуть! — видихнув Святослав. — Народ… танцюйте… чого заклякли? Шоу закінчилось. — З широкою усмішкою, він мовив до натовпу зівак. Люди почали приходити до тями і потроху займатись тими справами, що і декілька хвилин тому назад. Емма стояла і хлопала очима. Очманіти! Що взагалі відбувається?! Як? Чому? Що це за люди? — Може відійдемо? Де ви сидете? — запитав Ден у якого вже

проявлявся синець. Святослав вказав на столик, і міцно тримаючи Емму за руку, пішов у тому напрямку. Уся братія за ним. Всівшись за стіл, Святослав представив одне одному усіх присутніх. Коли усі привітались, почались вибачення і прощення. Емма відчувала, як Святослав злився на неї… Але чому на неї? Чому не на себе? Зрадник він, а не вона! Яке він взагалі має право на неї гніватись?! Сидячи у компанії побитих чоловіків і одного злюки, Емма мріяла лише про одне – піти звідси… і бажанно одній. В думках був план втечі: – подзвонити Мар'яну, вийти начеб-то у вбиральню,… а звідти і на вулицю… і па-па Казанова. Але він так міцно тримав її руку, наче знав її думки і коли вона натякнула на похід у жіночу кімнату, Святослав похитав головою. Еммі залишалось лише одне – сидіти і дивитись, як два чоловіки заглушають біль від побиття – коньяком. У того, що розбитий ніс – дуже привабливі риси обличчя: Очі зелені – добрі, які ховались під густими віями і темними бровами, чорна борідка, прямий ніс і усмішка… чарівна усмішка. Ніс,… а що ніс… ніс розбитий, але прямий… тоб-то без перелома. Стосовно іншого чоловіка зі синцем під оком – теж красунчик: здоровий, міцний чоловік, зріст, як у баскетболіста. Брови, вії і коси – темно русявого кольору, карі очі з вогником, ніс з горбинкою, наче попадали кулаком у нього, а не в око,… але це навіть якась родзинка. Коли він усміхався і жартував, – усмішка була, щира не підробна, як і ямочки на щоках. Гарні хлопці… що тут скажеш. Емма усміхнулась в душі. Найгарніший… але і найдурніший… сидів поруч і тримав її за руку. Вона хотіла, щоб так було завжди… проте… Він Казанова. Чоловіки згадували смішні історії зі школи і час йшов непомітно для них, … але не для Емми. Вона хотіла додому, – хоча компанія виявилась гарною. Просто її душу роздирав біль… біль від того, що на їхніх зі Святославом відносинах, – можна ставити крапку. Їй треба було виплакатись… поміркувати – про, що вона геть забулась, хоча приїхала саме за цим… по-мір-ку-вати.

_____6 Сер Джеймс Бонд (англ. James Bond), командер ВМФ Великої Британії, також відомий як «агент 007» — головний персонаж романів британського письменника Яна Флемінга про вигаданого агента MI-6. Здобув широку популярність після початку екранізації романів

Флемінга. Серія фільмів про Джеймса Бонда іменується «бондіаною» і є однією з найбільш тривалих серій фільмів в історії. З 1962 по 2015 роки вийшли 24 фільми. Серія принесла її творцям понад 7 млрд доларів США, ставши третім за успішністю кіносеріалом в історії. _____7Unchained Melody («Звільнена мелодія») — пісня, написана 1955 року Алекс Норт на слова Хая Зарета. Одна з найчастіше записуваних пісень XX століття. Початково була написана до фільму «Зірвані з ланцюга» Unchained. Широко популярною стала в 1965-му, коли її записав гурт The Righteous Brothers. Пісня посіла п'яту сходинку в Billboard Hot 100, а через 25 років — знову повернулася до хіт-параду завдяки фільму Привид, де вона використовується як основна тема.

Глава 20.

— Як ви познайомились? — запитав Ден. — Її валіза впала на мене… — Вона не впала на тебе, ти її зловив. — Мовила Емма, дивлячись на Святослава. — Що правда… трішки чоло постраждало. — Трішки? — усміхнувся Святослав. — Я б навіть сказала замало. — З суворим поглядом, Емма намагалась дати йому зрозуміти, що він заслуговує не одного, а декілька ударів ковбасою по голові. — Закохались з першого погляду, напевно?! — усміхнувся друг з переламаним носом. Емма та Святослав зустрілись поглядами. — Ай! Око! — Ден торкнувся холодною склянкою до свого ока, яке ще більше набрякло. Цим самим, прикувавши увагу усієї компанії. Для Емми та Святослав, – це було лише на руку. Він був злим, – вона ображена… романтика якось тут не зав'язується рожевим бантиком. Хоча насправді їхні серця палали від тих слів, які ще не були сказаними. — Вибач друже… — промовив Святослав і подивився на Дена. — Я тебе розумію. Тому не вибачайся. Усе нормально. — Він підморгнув здоровим оком. Емма зніяковіла. Святослав, ще сильніше стиснув її пальчики і переклав їхні руки на своє стегно. Емма запротестувала, смикнувши руку,… але все було марно. Він вчепився за ню, як краб клишнею. Пройшла ще майже година… і от нарешті, було домовлено розійтись по домівках, але бути на зв'язку. Додому їх відвозило таксі. Все таки була вже глибока ніч і було не зручно просити Мар'яна

приїхати за ними. Емма демонструвала свою образу – відвернувшись до вікна, а Святослав злився та споглядав на неї хмуро та з докорами. Увійшовши до будинку, Емма нічого не промовивши, рушила до сходів, але… її ніхто ще не збирався відпускати. Святослав схопив її за лікоть і промовив: — Куди тікаєш? Я хочу поговорити! — зла інтонація і суворий погляд мали налякати Емму, а натомість він побачив, як вона насупилась і розізлилась. — Можливо ти і хочеш, а я ні! Нема про що говорити. Передавай привіт «Леді у червоному». — Емма смикнула рукою, але його «мертва» хватка не дала звільнитись. — Пусти! — у її очах забреніли зраднецькі сльози. Святослав голосно ковтнув, коли побачив її біль в очах,… але… він теж ображений. — А те, що ти на майданчику поводилась, як «дівчина у пошуку» – нічого?! Це нормальна поведінка?! — все так само хмуро та з докорами цікавиться він. — Що? — Емма засміялась крізь сльози. — Хочеш сказати – це все не так?! — Я не буду розвіювати твої безглузді докори чи захищати свою репутацію… Ти мене образив… хоча ти знаєш, ти в дечому правий. — Сумно мовила Емма. — От бачиш, я правий! — фиркнув Святослав. — Так, правий… Моя репутація – розвіялась у твоєму ліжку… Бо я зв’язалась з Казановою… — крісь сльози мовила Емма, але все так само гордо, задираючи носика. — Ем… ти жалкуєш? — він відчув нестерпний біль… десь у грудях. Там, де ще ніколи не боліло. — Ні… і ти це знаєш. — Вона зітхнула. — Але нам треба зупинитись. — Клас! А ти не хотіла зупинитись на танцмайданчику? — фиркнув він. — Знову почав?! — Емма майже заричала, її невдоволенню не було меж. — Якщо ти забув, то це твої друзі руки розпускали… У вас напевно банда «Казанов». Вони чіплялись, а я винна! Клас! — Те, як ти там крутила своєю попкою… те, як ти рухалась… Ти, що дійсно вважала, що на тебе не звернуть уваги? — його бісило те, що він не може бути з нею відвертим… його бісило, що хтось торкався її… його бісило все, що він не міг виправити,… а отримувала за все це Емма. За його дурість – вона розплачувалась безглуздим скандалом. Та щей це спертне, яке не давало тверезо думати, а лише поглиблювало припадки ревнощів. — Супер! Просто відпад! Ти ж сам потягнув мене у клуб! — від злості закипіла вона. — Я зробив помилку. — Ти… ти… — Емма забрала все ж таки

руку і стиснула кулаки від злості. — Я козел! Знаю… — Ні… ти – осел! Бо бачиш не те, що потрібно… Емма розвернулась і попрямувала до сходів, які вели до її кімнати. Святослав усміхнувся, здогадуючись, що мова йде про її почуття до нього. — Ем… зачекай! — крикнув він у слід і швидко піднявся за нею сходами. — Пробач. — Святославе… я втомилась… хочу спати. — Не обертаючись, сказала вона. — Добре. Я в себе прийму душ і прийду до тебе. — Жадібно торкаючись її плечей, Святослав голосно ковтнув. — Я хочу спати одна. — Тихо сказала Емма і важко видихнула. — Тим паче… тобі теж треба виспатись… і протверезіти. — Ем… прошу, не відштовхуй мене. Коли ми повернемось додому, я обіцяю… все тобі пояснити. Я все виправлю… Є таємниця, яку я зараз не можу розкрити… — Добраніч, Святославе. — Вона не хотіла чути виправдань чи пояснень. У нього є ще «підпільне» життя і він не хоче у неї його посвячувати. — Ем… — він стиснув її плечі, а потім міцно обійняв. — Прошу. — Я хочу… спати. — Емма вивільнилась з його рук і попрямувала до своєї кімнати. Святослав важко зітхнув і з болем у грудях поплентався до своєї кімнати… яка вже не була його… його місце біля Емми. Емма вляглась у ліжко після гарячого душу, у якому вона пролила «літр» сліз. Їй було боляче, що вона так довірилась йому… Що він став для неї тим, ким вона собі його уявила,… Принц – який, врятував її,… а він інакший… Сама винна. Сама. Але ж закохуються не за бажанням,… і не за бажанням відрікаються від нього. Вона його покохала… сильно до безтями покохала. Дівчина почула, як рипнули двері і обернулась, зумтрівшись з поглядом Святослава. У кімнаті було світло від снігу, який спав на дворі і від тмяного ліхтаря. Святослав мовчки пройшов до ліжка і влігся на іншій стороні. — Ем… — Святославе… я ж казала, що хочу побути сама. — Мовила вона крізь сльози. — Еммо, я… я не хочу бути один. — Святослав посунувся до неї і захопив її в обійми. — Прошу… не треба. — Говорячи це, бо так треба, вона у душі благала, щоб він не полишав її обіймати. — Мені це потрібно. — Він зарився обличчям між її шийкою і волоссям, і наповнив легені найдивовижнішим, найріднішим ароматом… ароматом її тіла. Емма танула біля нього… не могла упиратись його обіймам… і не хотіла. Лежачі до нього спиною, вона

відчувала, як стукає його серце, як розміренно він дихає… як його губи торкаються її шиї… вона була у тому світі, де все гаразд. Він знову принц… вона знову принцеса… і знову врятована. — Святославе… — Ем… я хочу тобі дещо розповісти… — Що? — Моя таємниця… ті дзвінки… — Я слухаю… — Я… Ем… я… — він ледь мовляв слова. — Я і твоя… я знаю твою… Емма відчула важке дихання у себе на шкірі і тихе сопіння… Вона обернулась і побачила, як Святослав тихо, смеренно спить. Розпите з друзями… вирубило його. Що ж він хотів розповісти? Що за таємниця? Минула година… Емма не могла заснути… думи кружляли і не давали спокою. Хоча за її планом, їй і не треба було спати… Добре, що Святослав спить непробудним сном. Вона встала з ліжка підійшла до шафки, дістала все необхідне для свого плану і вийшла з кімнати.

Глава 21.

Скачано с сайта knigomania.org

“Справжня любов не може говорити,

тому що справжнє почуття висловлюються,

скоріше, справою, ніж словами.”

Вільям Шекспір

Глава 21.

Ранок заляв своїм сяйвом усю кімнату, цим самим, розбудив втомлену Емму. Потягнувшись і солодко зітхнувши, дівчина сонно подивилась через плече. Святослава у ліжку не було, а на подушці була записка «Я поїхав у справах на декілька годин».

Емма надула губки. Він забувся про її День народження.

Встаючи з ліжка, вона почимчикувала до ванної прийняти душ, вмитись і трішки підфарбуватись. Все ж таки у неї

сьогодні свято… про яке забули…

Через пів години усі «СПА» справи були завершенні.

Задзвонив телефон.

Емма усміхнулась. Дзвонили батьки.

— Алло… — Емма всередині уся засяяла в очікувані на привітання.

— ВІ-ТА-Є-МО! — у телефоні почулися голоса тата, мамтусі та сестрички, які гуртом кричали у слухавку. — З Днем народження! — все так само, життєрадісно голосили вони.

— Еммо, доню – кохання тобі ВЕЛИЧЕЗНОГО! — промовила мама.

— Доню, щастя тобі та здоров'я! — додав тато.

— Гарного коханця тобі, Ем! — зі сміхом побажала Тіна.

— Дякую! ДЯ-КУ-Ю! — вигукнула Емма щаслива та усміхнена. — Як же я рада вас чути!

— Подарунки на тебе чекають вдома! — засміялась матуся.

— Через тиждень я їх вже отримаю! — Емма весело додала: — До речі, з наступаючим Новим роком! Відсвяткуйте гарненько!

— Обіцяємо! — загомоніла Тіна. — І ти теж!

— Обіцяю! — засміялась Емма.

— А з ким ти будеш святкувати? — поцікавилась матуся.

— Тут є відпочиваючі, дуже гарні люди… ми… тісно подружились… — Емма закащлялась на власних словах.

— Це мене заспокоїло. — Зізналась мама. — Бо я вже хвилювалась, як ти там.

— Все добре! Просто чудово! — Емма говорила життєрадісно, але серце її щемило від згадки, що Святослав її не поздоровив, а просто кудись зник.

Хвилин десять розповідей про те, які страви будуть сьогодні на святковому столі, що одягне сексуального Тіна, як тато буде боротись за право дивитись улюблене «Fine Living8», а

не Новорічні концерти. Наприкінці розмови, Емма знову отримала вітання з Днем народження від усієї родини і подякувавши їм, усміхнулась та поклала слухавку.

Дякуючи сім'ї, вона усміхалась та раділа своєму святу… Хоча її свято – став вже СВЯТОслав!

Дві години минуло від тоді, як вона прокинулась. За цей час, Емма встигла спекти кексик і поляти його шоколадом. На торт – нічого такого не було, тому і кекс підійде. Їй тридцять один – доросла дівчинка! Емма зітхнула… Цікаво,… а чи може вона бути вагітна? Ні… не може… Напевно… Емма зловила себе на думці, що хотіла б мати сім'ю з таким чоловіком, як Святослав… якщо б у нього не було тих таємниць, які усе псують. І там щось серйозне… це не просто маленьки недомовки. А ці дівчата… їх повно… Він Казанова! Що вона очікувала? Що очікувала від цього знайомства… від цього шаленого поєднання… і кохання? Сама винна… сама.

Треба було переодягнутись в своє святкове плаття… хоча б для себе бути гарною…

Емма сиділа майже годину у кріслі качалці, все роздумуючи, де Святослав? Що він робить? І взагалі… чи повернеться він? Можливо він захотів піти «по-англійськи» – навіть не попрощавшись? Ні! Ні! Не міг він так вчинити. Їм добре разом і вона це відчувала… Вона знала навіть більше, ніж він їй казав.

Ще пів години у кріслі і вона сама себе загойдала.

Солодкий сон.

Святослав увійшов до кімнати Емми. Він усміхнувся, гадаючи, що ця кімната стала вже давно їхньою. Хлопець замилувався красою Емми. Спляча Красуня… Красуня з перчиком… Золота довга сукня… червоні губи… а з розрізу, виглядає ніжка у панчіжці – спокусниця. Він обов'язково звільнить сьогодні її від усього зайвого… Але трішки пізніше… Зараз у нього є план, який треба було швидко втілювати в життя.

Добре, що Мар’ян зголосився допомогти. Поки, що у майбутнього депутата є час… тому…

— Ем… мила моя, прокидайся. Бо проспиш Новий рік. — Усміхнувся він, схиляючись над нею.

Емма потягнулась і повільно розплющила повіки.

— Ти прийшов… — видихнула вона і потяглась обіймати його.

— Звичайно прийшов… Я ж написав тобі, що буду через кілька годин… трішки запізнився… — Святослав винно усміхнувся. — Невже ти подумала, що я пішов?

— Я не знала, що думати спочатку,… але потім… зрозуміла, що ти так не вчиниш. Ти не такий. — Емма шепотіла йому на вухо і міцно притулялась.

— Ем… Я ввалився до тебе п’яний у ліжко, – бо не міг спати без тебе. Я спішив додому, як тільки міг, – бо скучив за твоїми очима… Я не можу думати нормально, – бо… бо… — Він підвівся, неохоче звільнившись з її обіймів. Узявши її долоньки він допоміг їй підвестись. — Ти нейморно гарна!

— Дякую. — Вона приховала той сум, ту порожнечу, яку відчула, коли він не договорив ті слова, які вона вже давно відчувала. Усміхнувшись, вона оцінила чорні брюки та білу сорочку – гарячий і спокусливий, як завжди. — Ти теж… дуже гарний.

— Дякую. Пішли донизу.

— Добре.

Емма широко усміхнулась, побачивши на поручнях – вогники. Все так гарно мерехтіло. Уміє робити приємні дрібнички. І це вже в друге, коли вона спить.

Спустившись сходами і увійшовши до вітальні, Емма була в шоці… в повному захваті і шоці!

Накритий столик з різними смаколиками і з її кексом. Величезний букет квітів і коробочки з подарунками.

— Вітаю, Еммо! З Днем народження! — усміхнувшись, він стиснув її долоньку.

— Ти не забувся! Святославе… мені так приємно… Дякую! Дякую! — вона широко усміхалась, а в очах бриніли сльози радості.

Святослав узяв її обличчя у свої долоні і ніжно поцілував найсмачніші вуста.

— Як я міг забути?! Ем… я запам’ятовую усе: твою сонну усмішку; твій веселий сміх; твої зітхання, коли ми одне ціле; твій ніжний погляд – який говорить так багато, що навіть «осел» може зрозуміти. — Він усміхнувся, побачивши її червоні щічки. — Я чекав на такий погляд усе своє життя.

— Святославе… — В середині Емми усе заспівало.

— Ну, що почнемо святкувати твій День народження?! — Святослав не міг більше терпіти, йому дуже кортіло подарувати подарунки. Ті десять хвилин у магазині, він замовив дещо особливе, а сьогодні забрав замовлення і докупив ще дещо.

— І Новий рік! — Емма усміхнулась, згадуючи ті десять хвилин у магазині, де вона швидко скупила те, що їй бракувало. Добре, що у Карпатах – є крамнички з усім необхідним. Не дарма вона пів ночі не спала, а готувала подарунок. — Де ти набрав таких смаколиків?

— В одному із ресторанів. — Допомагаючи сісти Еммі на канапу, він продовжив: — А коли ти встигла спекти кекс?

— Ну… ти дав мені час, щоб я його спекла. — Усмішка не сходила з її обличчя.

Відкоркувавши пляшку з вином, він розлив його по келиках, і усміхаючись проголосив:

— Красуне з перчиком, вітаю тебе з Днем твого народження! Прийшовши у цей світ – ти зробила його гарнішим, добрішим та чистішим. Ти зробила моє життя – важливим та відкрила у ньому те, заради чого і живуть на цьому світі. Ти неймовірна Еммо! Ти заслуговоєш на щастя, яке я сподіваюсь тобі дати. Я кохаю тебе, Еммо… кохаю, так сильно, що подих перехоплює. — Його серце вистрибувало з грудей, а в горлі пересохло. Вперше у житті, він промовив ці слова. Його переповнювали

емоції… його переповнювало кохання та щастя, від того, що він це міг сказати саме Еммі.

Емма закліпала… Сльози повного щастя струмком обпікали її щічки… душа співала… серце відчувало кохання – велике… справжннє кохання.

Він сказав їй це… сказав.

— Святославе… — вона ледь промовляла слова, дихання збивалось… вона тремтіла від емоцій, від почуттів, які переповнювали її душу, серце та тіло. — Я теж кохаю тебе, Святославе… Кохаю… дуже-дуже кохаю.

Святослав сів поруч з нею і припав до її вуст. Цей поцілунок – однієї душі на двох. Смачно – коли цілуються душі… коли переплітаються дві людини, – створюючи одне ціле. Те, що вони зараз відчували – було уперше для обох.

Язики сплітались… дихання було божевільним… мурашки покрили усе тіло і душу… все кричало про кохання. Щастя… Щастя одним словом! Коли серце переповнює солодкими вібраціями… У душі сонце, весна, метелики та квітучі сади – навіть, якщо за вікном зима.

Відсторонившись на відстанні подиху, вони важко дихали, іноді лунали задоволенні смішки – полегшення. Полегшення від того, – що тепер вони знають, що їхні почуття взаємні. Це найдивовижніше відчуття – знати, що тебе так само кохають, що ти потрібен комусь, як він тобі і, що все це навзаєм.

— Ем… я дуже щасливий поруч із тобою… — видихнув він і знову ніжно торкнувся її вуст своїми.

— І я… і я дуже щаслива поруч із тобою, Святославе. — Вона поцілувала його ніжно, але з натиском.

— Вип’ємо за День твого народження! За здійснення бажань! — Святослав торкнувся її келиха і тихе дзинчання пролунало кімнатою.

— Дякую. — Емма усміхнулась, згадуючи свої побажання на папірці, десятирічної давнини. Мрії починають втілюватись у життя. Вона зробила ковток вина. — Дякую за все! — Вона роздивилась стіл, букет червоних троянд, подаруночки і ще дещо… гарно розкладенне саморобне ліжко… пледи…

подушки… Все це диво було біля каміну… У Святослава грандіозні плани… Емма засвітилась уся з середини і зовні.

— Я отримував купу задоволення, доки готувався до цього дня… тому це тобі дякую, що я мав змогу все – це влаштувати. — Широка усмішка і блакитні очі – виблискували щастям.

— Ммм… Святославе… для мене ніколи нічого такого не робили… Це… це просто казка.

— Вони багато втратили. Хоча я дякую усім бовдурам за те, що не скористувались шансом… і я тут… з тобою. — Святослав усміхнувся. — Я скоро забалакаю сонетами та віршами. Що ти зі мною робиш, Ем?

— А, що я роблю?

— Робиш мене настільки щасливим, що я забуваю про все на світі… Я зовсім не хочу повертатись додому. Я б залишився тут із тобою – назавжди. — Він дивився їй у вічі і бачив у них розуміння того, про що він говорить. Вона відчувала теж саме.

— Я тебе розумію… Проте… думаю в дома, – все буде так само… У мене є своя невеличка квартира. І я завжди сама…

— У мене теж є своя трикімнатна квартира. Прямісінько біля озера… там гарно гуляти… — Святослав усміхнувся і додав: — І я живу один.

— Тож… залишається ходити один до одного у гості… — вона закусила грайливо губку.

— Це до тих пір, доки ти не станеш…

— Що? — Емма нахилила голову і зацікавлено дивилась Святославу у вічі.

— Мамою моїх дітей… — широко усміхнувся він і підморгнув Еммі.

— А чи не занадто швидко? — Емма тріумфувала у середині.

— Не хвилюйся… ми повільно з повним розумінням будемо робити нове життя. — Широка білосніжна усмішка і сяючі очі – говорили про те, що він планував цієї Новорічної ночі.

— Ммм в це я вірю. — Засміялась Емма.

— Про дітей до речі… я говорю серйозно. — Похитавши головою, він зробив ковток вина.

Емма голосно ковтнула. Він дійсно хоче від неї дітей? Ось так… за тиждень знайомства?! Таке буває?

— Я хочу дітей лише в шлюбі… тож…

— Іншого я і не планував… просто завагітніти ти можеш трішки раніше...

— Святославе… — Емма засміялась і накинулась до нього з поцілунком. Він одразу відповів.

Смачно… ванільно… перцево.

8Fine Living (іноді звана Fine Living Network або FLN) – це європейський телевізійний канал, що належить і керований американською медіа-компанією Discovery Inc. Канал був запущений 1 квітня 2010 року і замінив Zone Club. Fine Living HD був запущений в Європі 1 вересня 2015 року. У ньому представлені документальні фільми, реаліті – шоу і інструкції, пов'язані з будинком, готуванням, подорожами, способом життя і здоров'ям.

P.S. Обіймаю кожного і щиро дякую за увагу, коментарі, зірочки та щирі враження під книгою!!! Ця книга швидко пишеться, бо Ви надихаєте мене!!!

Глава 22.

Декілька годин поспіль, вони насолоджувались усім, що відбувалось: розмовами, жартами – від яких, сміх лунав по всій кімнаті, від смачної їжі та вина, від неймовірно гарячих поцілунків. За вікном вже було темно. Ліхтарі замерехкотіли, осяюючи Новорічну ніч. У середині будинку було тепло і затишно, два закоханих серця – зігрівали одне одного доторками, цілунками та усмішками. — Відкриєш подарунки… — усміхнувся Святослав. Емма засяяла в очікувані приємних подій, таких як розгортання подарунків… наче у дитинстві… цікавіть, що там у середині… тріпотіння серця… — Так! — Емма широко усміхнулась, коли Святослав простягнув їй перший подарунок. Емма оборежно відкрила його і побачила червону нічну сорочку… легку немов хмаринка… Ммм натяк – зрозуміла! Святослав подивився їй у вічі і промовив: — Хочу сьогодні тебе побачити у ній. — Неодміно! Дякую! — Емма поцілувала його швидко у губи. — От, ще один… — віддаючи ще одну коробочку, він облизав губи. Емма знову провела туж саму маніпуляцію. — Ммм… — Емма дістала з коробочки чорні панчішки і усміхнулась. Казанова! Вона широко усміхнулась, виявивши під ними – гілочку омели. Романтичний Казанова! Оце суміш! Емма піднесла над їхніми головами гілочку і палко поцілувала Святослава. Смачний… довгий поцілунок обпікав вуста… — Дякую, Святославе. Я зрозуміла,… що і це сьогодні

одягнути… — Саме так! Я егоїст – ці подарунки, скоріш за все… для мене… Хочу тебе сьогодні розгортати… — його усмішка говорила про те, що ідей у нього повнісінько. — Ні… не егоїст. Це чудові подарунки, – закоханого чоловіка… — Який сповна хоче тобою насолодитись… — додав він. — Ммм… так і буде. — Щічки Емми почервоніли. — А що там? — вона подивилась на пакуночок. — Цей пакуночок, ми розгорнемо на вулиці. — Приховуючи, що там, він усміхався наче знав якусь глобальну таємницю… і звичайно відповідь на неї. — Ти мене заінтригував… — Емма була в повному очікуванні на сюрприз. — Ти хочеш вийти на вулицю? — раптом до неї дійшла, суть його слів. — Так. — Коли? — Біля дванадцятої… там ми і зустрінемо Новий рік. Згодна? — він чекав на позитивну відповідь. — Звичайно! — радісно усмінулась Емма. Святослав з полегшенням усміхнувся. — А тепер я хочу скуштувати твого кекса! — хлопець підсунув тарілку до Емми. Емма трішки хвилювалась, а чи сподобається йому цей шоколадно-ванільний кекс? Їй так кортіло, щоб він побачив у ній гарну господиню, щоб оцінив її кухарські здібності. Емма обережно врізала кексик, при цьому загадавши про себе бажання, – все таки це іменинний «торт». Бажання було одне – «Хай Святослав будетим вірним мені». Поклавши на його тарілку шматочок шоколаднованільної смакоти, Емма затамувала подих, передаючи йому тарілку. Вона хвилювалась і була вся в очікувані на вердикт. Дивлячись, як він прицмокнув і заплющів очі від насолоди, Емма запитала: — Смачно? — Ти ще питаєш?! — його очі розширились, нече п’ять копійок. — Дуже! Дуже смачно! Емма радісно зітхнула. Догодила! — Дякую. — Загадала бажання? Дівчина усміхнулась. — Звідки ти знаєш? — Ну… ти завмерла, – коли різала кекс. Гадаю ти про щось думала… або загадувала… — він нахилив голову, чекаючи, що вона скаже. — Ти правий, як завжди! — Що загадала? — йому було цікаво і він надзвичайно хотів взнати – її мрії. — Не скажу… бо не здійсниться. — Широка усмішка говорила про те, що і вона має право на секретик. — Нічого… потім дізнаюсь. Тим паче, я повинен знати і крапка. — Він поклав другий шматочок кекса собі до рота. — І чому це? — Емма дивилась на нього у притул, очікуючи відповіді. — Щоб бажання здійснились потрібно щоб про них хтось знав… щоб

міг втілити їх у життя. — Просто сказав він. — З такого ракурсу, я на це не дивилась… — Емма навіть замислилась. — От скажи, – багато твоїх бажань здійснилось? — Святослав пильно дивився у її сині очі, які стали трішки сумними. — Ні. — Емма усміхнулась, приховавши сум. — Але я всеодно щаслива. Не все має здійснюватись. — Вона знову згадала свій список бажань. — Розкажи… — Що? — Про, що ти згадала… — Звідки ти знаєш? — Твої очі… у них я бачу все. — Ніжно усміхнувшись, він поклав тарілку на столик, і у туж мить взяв у свої долоні її долоньки. — Я колись написала список бажань. Ще в вісімнадцять. — Почала вона. — Перед тим, як сюди приїхати, я якраз на нього натрапила… прочитавши все, що у ньому було – я зрозуміла… що мрії залишаються мріями. Проте… — Що? — він зацікавлено нахилився, щоб краще чути її голос, який став тихим з нотками тремтіння. — Дещо, все таки здійснилось. — У її очах заблищали іскорки радості. — І що ж? І взагалі, розкажи про цей список бажань? Що там у ньому було? — Святослав стиснув її долоньки, нібито кажучи – «ти можеш мені розповісти будь що». — Ну… Бажання: перше – Потрапити у Різдвяну казку. Друге – Закохатись і щоб мене покохали. — Вона засяяла. — Третє бажання – Отримати пропозицію. Четверте – Народити дитинку. І п’яте – Святкувати Різдво у колі великої родини. — Закінчивши, Емма зашарілась. — Тож деякі бажання здійснились… Перше… Друге… Над усіма іншими ми попрацюємо… Обіцяю! — його впевнений голос випромінював віру у те, про що він говорить. — Приємно це чути… — Але? — він побачив, що вона чомусь не повірила. — Але… не обіцяй… того, що можливо не зможеш виконати. — Її голос затремтів. — Ем… я щойно зізнався тобі у коханні. — Знаю… — Ніяких «але»! Сьогодні Новорічна ніч – все, що я сказав – здійсниться! — він підморгнув їй і вона усміхнулась. Емма глянула на годинник. Майже дванадцята. — Я намагатимусь вірити у дива! Обіцяю! — усмішка осяяла її обличчя. — Це те, що я хотів почути! А тепер одягайся – і пішли святкувати прийдешній Новий рік!

Через декілька хвилин, Святослав відчинив перед Еммою двері. Тримаючись за руки, він усміхнувся. Вийшовши на доріжку, Емма заклякла, дивлячись уперед. — О, Господи! Святославе! Яка краса! Святослав усміхнувся, – все

спрацювало! Її реакція – його винагорода! — Пішли… — Святославе, – ця альтанка немов Янгольський будиночок… — Емма дивилась на мерехкотіння вогників, які прикрашали усю невеличку будову. Маленьки, жовті вогники – запрошували увійти. — Тоді зроби крок у свій будиночок… — він радів, що зміг подарувати їй казку. Все всередині нього – співало Різдвяним щастям. Вони піднялись до альтанки і Емма в ту ж саму мить міцно обійняла його за талію, притиснувшись щосили. — Дякую… Дякую тобі за всі дива, які ти робиш для мене. — Емма відчула, як її очі наповнились сльозами радості та повної благодаті. — Щастя в тому, що є це для кого робити… Дива, що я тебе зустрів… диво – це наші з тобою дні… Я тішусь, що можу зробити для тебе щось гарне… До речі… — він подивився на неї зверху вниз і промовив: — покажи рученята. Вона послухалась. — Що? — Знову голі… — він розстібнув куртку і дістав той самий пакетик, ще з одним подарунком. Святослав відкрив пакунок. — Діставай… Емма усміхненно, зацікавлено і з цікавістю опустила свою долоню до пакетика. Діставши з нього рукавички, – Емма широко усміхнулась. Він такий чуйний… такій ніжний… Емма заплакала від щастя. — Ти найкращий… — вона встала навшпиньки і поцілувала його… ніжно… ніжно. — Ем… не плач. Прошу. — Святослав поцілував її повіки, трішки розмастивши туш. — Ем… одягни їх. Вона усміхнулась і одразу почала одягати: милі, тепленьки, білосніжні рукавички. — Ой! — Емма на щось у середині натрапила. І зрозумівши, що це – висунула рученятко, а разом з цим і каблучку, яка вже була одягнена на один з її пальчиків. Святослав зустрівся з її поглядом… декілька довгих секунд вони нічого не говорили, – просто дивились… дивились… А навіщо слова, коли довкола диво?! — Я хотів, щоб ця каблучка завжди була з тобою… Щоб ти знала, що я тебе кохаю… і щоб вона дещо тобі говорила… — його очі усміхнулись. — Що? — Подивись на надпис… — . — Емму переповнювали такі сильні емоції, що дихання перехоплювало, а здатність говорити загубилась у глибинах серця та душі. — Ти для мене особлива, Ем… Ти – особлива. Ніколи про це не забувай! — він нахилився, щоб поцілувати її, але вона випередила його, накинувшись з гарячим, ванільно-перцевим поцілунком. Він відчував смак її солодких вуст та

сліз щастя… Або… їхніх сліз… так-так… саме їх сліз. Святослав навіть не зрозумів, що його сильні почуття – знайшли вихід через сльози… Він взагалі не пам'ятав, коли плакав… а тим паче від щастя. Емма відчула його сльози… і невтримавшись, ще дужче припала до нього… наче хотіла заховати його в своєму коханні… такому чистому і водночас шаленому. В цю саму мить, десь у височині – взірвались перші феєрверки, оголосивши про прихід Нового року. — Вітаю, Святославе… — прошепотіла вона, йому у губи. — Вітаю, Еммо… — його гаряче дихання обпікало її вуста. — Зачекай хвилинку. — Що? Що таке? — Зараз побачиш. Святослав спустився з ганку, і дістаючи з кишені сірники, запалив феєрверк. Доки гніт потихеньку іскрився, доходячи до пороху, Святослав піднявся до Емми. Обійнявши її позаду, він усміхнувся. Ніжність його доторків та тепло обіймів, робили її найщасливішою жінкою у світі. Зараз є лише він і вона… ця альтанка… каблучка… і феєрвер. Зелені… сині… золоті… червоні… феєрверки освітлювали нічне небо… Новорічне небо… захопили усю тереторію над альтанкою. Емма виказувала захват, плескаючи в долоні, зойкаючи і обертаючись, подивитись у вічі Святославу, щоб запевнитись, що він бачить цю красу. Він бачить… бачить… неймовірну красу – під назвою Емма.

Увійшовши до теплого будинку, вони одразу кинулись мити руку під гарячою водою… Пальці наче голочками пощіпує... ніс почервонів у обох… і взагалі холод нічної прогулянки – дав про себе знати у тремтінні тіл. — Я чекаю… — Що? — Емма здогадувалась про що він, але почути було б приємніше… і це б збудило ще більше… — Я хочу побачити подарунки на тобі… — Зараз? — вона його дражнила. — Ні! На наступний Новий рік! — засміявся він, і ляцнувши Емму по сідниці, направив її до пакунків. — Ой! — Емма потерла долонею місце, яке щойно покарали. — Біжу… біжу. Дівчина забрала свої подарунки і пішла одягати їх у своїй кімнаті. Ніч буде гарячою… Емма уся тремтіла, доки одягалась… Встаючи перед дзеркалом, – вона задоволено усміхнулась. Секс. Вона випромінює бажання… голод… і спокусу… ммм… гаряча суміш. Святослав увесь тремтів в очікуванні… Він так сильно бажав її, що це очікування – зробило з нього голодного… хижого… та неймовірно збудженого чоловіка.

Святослав встав з канапи і підійшов до каміну… саме там він візьме її… і візьме так, як вона не очікує… Він стояв з розтібнутою сорочкою, випромінюючи силу та сексуальність… Емма вже кілька довгих секунд дивиться на нього і милується його чоловічою красою… Вона так сильно його бажає… Святослав озернувся і побачив жінку, яка була створена за подобою Янгола, але яка мала вдачу Богині кохання… суміш, яка зводила його з розуму. Це тіло, манило торкнутись… ці вуста поцілувати,… а ніжки… ніжки у цих панчішках бачити на своїй талії… плечах… — О, Ем… ти неймовірна… — він видихнув і облизав пересохлі губи. — Це подарунок коханого… — усміхнулась грайливо вона, повівши ніжкою, оголяючи стегно. — Ти прекрасиш будь, що… — він облизав у друге губи і промовив: — Обожнюю бачити тебе… такою… — Якою? — Готовою прийняти будь що… Все, що я запропоную… Емма затремтіла від його слів… ці слова так збуджували… так розпалювали її… Це була правда, – вона прийме все, що він запропонує...

Глава 23.

— Спочатку… прийми те, що я тобі хочу подарувати. — Емма спокусливо підняла брову і підняла вверх пакетик, який ховала за спиною. Дівчина підійшла до нього спокусливою ходою. Стегна плавно та граційно рухались і разом з ними повільно в такт рухались її шовкові перси, під легкою тканиною. Святослав не міг і не хотів відривати від неї погляду… усе манило роздивитись та торкнутись… Він голосно ковтнув, коли вона у притул підійшла до нього, минаючи усю кімнату. Емма простягнула пакуночок. — Це мені? — його погляд спалахнув цікавістю. — Так. Це мій тобі подарунок на Новий рік. — Емма закарбувала його погляд у своїй душі. Він дивився на неї і вона бачила у його очах кохання та захват. — Відкривай! — вона віддала йому пакунок. Святослав обережно дістав гарну темну скляночку і усе одразу зрозумів: — Ем… коли ти встигла? — здивовано запитав хлопець і в туж мить відчув, як його серце наповнюється теплотою. — Минулої ночі… коли… ти відрубився. — Засміялась вона. Святослав трішки прокашлявся, погано приховуючи сентиментальність цієї миті. Він підніс пляшечку до носа і втягнувши ним, потрапив у

дивовижний світ: роскоші, стриманості, класики… Аромат з нотками свіжого бризу, мускусу, чуттєвості і водночас спокуси. — Ем… у мене немає слів… — Ось так… я уявляю твій аромат… — Я не очікував… мені неймовірно приємно, що ти створила мій аромат… — Святослав підніс їх до шиї і декілька разів приснув ними на свою шкіру. Кімнату заполонила димка невагомих ноток чоловічої енергетики… — Ммм… коли вони змішались з ароматом твого тіла, – це взагалі екстаз… — Емма майже замурликала, заплющивши очі. Не встигла вона їх заплющити, як Святослав припав до її м'яких, солодких перцевих вуст. Його язик митю оволодів глибинами її ротика, – вириваючи тихі стогони. — Дякую, Красуне з перчиком… — він ледь промовляв слова, важко дихаючи. — Це безцінний подарунок. — Святослав ніжно торкнувся її вуст. — Я рада, що тобі сподобався подарунок. — Емма сяяла та була сповнена щирими емоціями. Він обережно поставив пляшечку з пакетиком на стіл і промовив: — Готова прийняти усе, що я запропоную… — його очі блиснули хижістю і зацікавленістю. — Дивлячись на скільки мені буде від цього добре… — Емма не пасувала, але і не поспішала давати йому повний карт-бланш… навіть, якщо все для себе вирішила. Святославу поки що не варто про це знати. — Гарна відповідь. — Він вишкірився на усі тридцять два і схопив руки Емми у свої. — Роздягни мене… Емма відчула гул свого серця у скронях… ледь трималась на ногах, стримуючи власне тремтіння… її зітхання наче казали – «прошу, дай мені себе». Дівчина обережно узялась за рукави сорочки, розстібаючи гудзики, закінчивши з цим, вона почала її спускати з його плечей, оголюючи міцне, красиве чоловіче тіло. Сорочка впала на підлогу. Черга штанів. Емма узялась за ремінь. Занадто швидко справившись із ним, вона усміхнулась власній перемозі. Ґудзик… блискавка… і все… Емма звільнила його декількома рухами від штанів і білизни… шкарпеток не було… Він стояв босоніж і це було сексуально. Емма задивилась на його плоть, яка бажала її так само, як її лоно бажало його прийняти. Унизу розлилось тепло і вона відчула, якою вологою стає… до непристойності вологою. Їй кортіло узяти його «друга» і запестити до безтями, але… але він підхопив її на руки і відніс до власноруч зробленого ложе. Коли вона його роздягала і її пальчики торкалися його тіла, він

гадав, що тільки зараз він пізнає життя… Її погляд у якому було стільки бажання… її тихі стогони, коли вона торкалась його… усе пробуджувало у ньому щось нове не звідане… кохання у кожній клітинці його тіла. Поклавши Емму на м'які пледи, він ліг біля неї, і нахилившись припав у смачному поцілунку до її вуст. Доки він цілував її, його рука поповзла досліджувати свої завойовані володіння… О, Господи! Він здається у Нірвані… Емма така волога, гаряча,… а її зітхання від його доторків, – це заохочення до дій. Його пальці повільно рухались на її «квіточці», доводячи і її, і себе до божевілля… Він на мить розплющів очі і усміхнувся їй у губи, коли ця Красуня з перчиком схопила його за руку і надавила на свою шовкову «квіточку»… крихітка захотіла жорсткіше… Емма була у повному дурмані… вона навіть не розуміла, як поводить себе… Схопивши його руку, вона доводила себе до неймовірних відчуттів… це не був екстаз від оргазму, – це було щось інше… не менш захоплююче. Це було непристойно… збуджуюче… і просто шалено… Їй не було соромно, вона бажала його так, як нікого у житті… І їй хотілось усього-усього разом з ним… без сорому і табу. Святослав стогнав кожного разу, коли його пальці пірнали у її складочки… коли Емма все сильніше надавлювала ними на свою «квіточку»… Він заховався у її волосся, – приводячи себе до тями, але вже через мить знову дивився то на її привідкритий ротик… то униз, – де вона пестила себе, його долонею… Не жінка, – а мрія… Мрія, яка здійснилась. Святослав відчув її легке тремтіння і застогнав від цього відчуття. Це неймовірно… приголомшливо і так відверто. Емма зітхнула… застогнала і хриплувато крикнула, сховавшись об його груди… Це її місце… її… вона тут назавжди. Казанови для інших більше немає… Казанова – тепер її. — Святославе… — вона втомлено промуркотіла його ім'я. — Ем… ти неймовірна… — він поцілував її у мокре чоло. — Я хочу тебе… я наче порожня… прошу… — Емма підняла на нього свої сині очі. — Ем… — він почав знімати з неї сорочку так швидко, як тільки міг. Справившись з нею, він кинув її туди де були його речі… тобто навмання. — Хочеш я одягну… — Ні… я ж казала… зараз не ті дні…. Прошу… — Емма була повернута до нього спиною, тулячись сідничками до його міцної, набряклої плоті... Відчувати його своїм тілом і

не мати змогу насолодитись величчю його єства – це солодка мука… Ну хіба так можна? Він знущається?! — Святославе… — Емма повернула свою руку за спину і задоволено застогнала, намацавши його член. Направивши його у своє розпалене лоно, Емма зітхнула так, наче отримала кисень у відкритому космосі. Промовляв – «я живу». — Ем… — він застогнав, коли її ручки – направили у потрібне річище його член. — Ем… яка ж ти волога… гаряча… втриматись неможливо… О, ти така волога… — повторився він і застогнав, відчувши, як Емма зарухалась назустріч його члену. — О, Боже! Емма повільно рухалась… хоча їй було замало цієї швидкості. Тіло благало неймовірного, ненаситного поєднання… одним словом, вона бажала, щоб він її трахнув і не раз. Святослав притиснув її м'яке, піддатливе та таке спокусливе тіло до себе і глибоко увійшов, – вирвавши у них обох голосні стогони. Той феєрверк у небі у порівняні з цим феєрверком в охах – то… «пил для моряка»… Уся енергія всесвіту – зараз у цій кімнаті… в сплетінні їхніх тіл, які дарують одне одному – щось цільне… щось назавжди... кохання. — Святославе… швидше прошу… — Емма вигнула спину, роблячи його входи і виходи, ще глибшими. — Ооо… прошу… ще… Святослав вчепився в її стегно і добряче увійшов у її вологу щелинку, але… зупинився… — Ем… — Святославе! Що ти робиш? Чому ти вийшов з мене?! — Емма подивилась через плече в повній розгубленості і подиві. Він дістав з під подушки презерватив і душе швидко його вдів. Емма дивилась на це дійство і в цей момент згадала його слова про дітей, – виявилось він до них не такий вже і готовий. Це її засмутило… вона ж йому казала, що у неї безпечні дні,… але… Через секунду він узяв олійку, яку вони купили в магазині і приснувши собі на долоню, провів неї по члену, а потім торкнувся пальцями її попки. — Якщо ти не проти… спробуємо? — він дивився їй у вічі, чекаючи на її відповідь. Емма похитала нерішуче головою. — У мене такого ще ніколи не було… — мовила Емма, хвилюючись, що їй не сподобається, а головне, що вона може цим образити Святослава. — Я буду лагідним… і наповну входити не буду… Якщо тобі не сподобається, – ми не будемо цього робити. Секс для двох – тож задоволення повинні отримувати двоє. Говори мені, якщо щось буде не так… і я припиню. По-

перше, Емма зітхнула, що все ж таки – захист не для того, щоб немати дітей… А по-друге, – він розвіяв її страх, що до того, що вона може його образити відмовою. По-третє – з ним вона хоче це спробувати… зараз. — Добре… — Емма підсунулась до нього і відчула, як його плоть надавила на маленькій отвір, який уперто не хотів піддаватись. — Вибач… — Ем… не вибачайся ніколи, якщо щось не хочеш у ліжку. Ніколи. — Він почав цілувати її плечі… ніжно-ніжно… — Розслабся… довірся мені… Емма лягла на його руку, випроставши свою, вона схопила його долоню, переплітаючи свої і його пальці. Вона видихнула і розслабилась на стільки наскільки це було можливим. Вона відчула, як його плоть у друге спробувала увійти між сідничками, але їй стало боляче і вона відсунулась. — Святославе… — Я не буду більше, Ем… — Навпаки… я хочу… — Емма закусила губу і обережно за спиною, рукою знайшла його член, і направила у потрібному напрямку. Святослав застогнав, відчуваючи, як його член туго обхоплює маленький цнотливий отвір. Вона йому довіряє… довіряє на всі сто… Святослав божеволів від цієї думки. Емма стиснула губи… заплющила очі… Так, було боляче і неприємно… спочатку… А потім… потім відчуття чогось недозволеного, збуджуючого – задурманило розум… Це було до непристойності гаряче… Вона відчула себе, немов якась куртизанка, яку беруть… так-так, саме беруть… і це її збудило ні на жарт. Вона обережно піддалась його напору, скрикнувши від солодкої болі. Святослав цілував її плечі, спину і пальчиками пестив її клітор, повільно рухаючись, не входячи на повну… Йому здавалось, що він збожеволіє від того, що вона ось так віддається йому, що довіряє і, що захотіла доставити йому ось таке задоволення… Він дуже сподівався, що їй подобається це не менше, ніж йому. Святослав був обережний і повільний, але стримувати себе було все важче і важче. Емма відчула, що йому не вистачає швидкості і обернувшись до нього, міцно поцілувала, сплітаючи язики, почала насаджуватись на його міць. І їй це сподобалось… дуже… — Ем… — він застогнав голосно, і вчепившись за її стегно, залишив на ньому вм’ятини. — Давай… прошу… Я хочу… швидше… — Емма шепотіла йому у губи… зітхаючи… а ж раптом вона почала безсоромно кричати… солодка біль відгукувалась у її тілі. Святославу

довго часу не потрібно було… Його член обхоплювала її попка, яка стискала його і доводила до піку неймовірної насолоди… Він взірвався… Голосно заричав… застогнав і об'мяк… захоплюючи її в обійми. — Ем… я помер,… а тепер у Раю. — Святослав обережно вийшов з неї… так повільно, як тільки міг… Він обожнював її… обожнював те, що відчуває біля неї. — Ем… — Що? — солодко зітхнувши, Емма усміхнулась, відчуваючи його губи на своїй спинці. — Тобі сподобалось? Тільки чесно… — він дуже хвилювався чи не заподіяв їй болю. — Ти відчував мене… чув мої крики… зітхання… прохання – як ти думаєш?! — О, Ем… я хвилювався чи не зробив тобі боляче… Я хотів, щоб тобі було добре… — Мені було дуже добре… І я точно знаю, що ми це повторимо ще не раз… — Вона усміхнулась і подивилась через плече. Святослав широко усміхнувся… задоволено усміхнувся. Його усмішка говорила, що він повністю задоволений життям… Так само, як і Емма. — Ти неймовірна жінка, Ем… Ти моя жінка. Тільки моя. — Він обійняв її так міцно, що Емма засміялась. — Твоя. — Вона позіхнула. — Святославе… ти чудовий… І ти мій. — Твій. Твій. Тільки твій. — Він вкрив їх пледом і промовив: — Ем... поцілуй мене. Емма повернулась наспину, відчуваючи трішки дискомфорт… але і тут вона зловила себе на думці, що вона поводилась, як пристрасна куртизанка. Їй хотілось, щоб він її називав ось так… саме так… Колись, вона про це йому розповість… колись… Емма притягнула його за шию і почала пристрасно цілувати… зітхаючи… та пестячі його плечі. Їхні язики сплелись… повний екстаз… дурман… Нірвана… В каміні потріскував хмиз… за вікном повільно падав сніг,… а вони тут… цілуються, після неймовірного пізнавання одне одного… після пізнавання забороненого плоду… І це кайф! Чистий кайф! — Мені надзвичайно добре. — Прошепотіла, важко дихаючи Емма. — І мені, моя Ем. — Він усміхнувся. — Хочеш вина? — Так… — вона засміялась. — У горлі пересохло. — І у мене. — Широка усмішка з'явилась на його обличчі. Потягнувшись за келихами, він простягнув один із них Еммі. — За нас. — За нас. — Повторила вона, і цокнувшись своїм келихоб об його, зробила декілька ковтків. Святослав висушив свій келих одним махом. Поставивши порожні келихи поруч, він знову присунув Емму у свої обійми, погладжуючи її

спинку кісточками пальців. Вона мурликала від його ніжностей, напівдрімаючи у його руках.

Глава 24.

”Для чого дійсно потрібна сміливість,

так це для щирості.”

Майкл Джексон.

Глава 24.

Голова Емми лежала на грудях Святослава. Вона вдихала його неповторний аромат, який змішався з легкою димкою одеколона. Дівчина згадувала цю ніч і усміхалась.

— Доброго ранку, кохана. — Рука святослава обережно погладила її волосся, яке хвилею покоїлось на його плечі.

Емма ще ширше усміхнулась, почувши його голос. Піднявши свій погляд на нього, вона промовила:

— Доброго ранку, коханий.

— Як ти? — тривожно запитав хлопець.

— Я? Я дуже задоволена… щаслива… і голодна! — Емма розуміла, що його хвилює, тому після своїх веселощів додала: — Моя душа, так само, як і тіло – ду-же задоволене.

Святослав з полегшенням видихнув.

— Кажеш голодна…

Емма похитала головою.

— Дуже.

— Кава і кекс підійдуть?

— Так… Звичайно… — Емма трішки підвелась. — Але я спочатку в душ… Ок?

— Я з тобою. — На обличі заграла усмішка, яка говорила, – «ти попалася Еммо».

— Ненаситний! — очі Емми заблищали. Вона хотіла його так само, як і він її.

Після гарячого душу, у всіх сенсах цього слова – вони поснідали і міркували, що будуть робити цілий день.

— Хочеш… прогуляємось?

— Можна. — Відповіла Емма. — У мене тепер є і рукавички. — Широко усміхнулась вона.

Святославу потеплішало на душі.

— Що ще б ти хотіла зробити?

— Я бачила багато настільних ігор на полицях. Можемо щось цікаве обрати… Посидіти з вином біля каміну. — Запропонувала Емма.

— Чудова ідея! — Святослав по-повній оцінив пропозицію Красуні з перчиком.

— Тоді… давай спочатку поприбираємо… — Емма подивилась на Новорічний стіл, на якому і досі був гармидар.

— Згоден.

Емма підвелась, а за нею і Святослав.

Прибирання почалось весело… особливо тоді, коли Емма нахилилась у короткому халатику… лише через пів години, – вони згадали про стіл, на якому і досі все було так само.

День видався чудовим. Сонечко ніжно пригрівало… сніг поблискував, немов у казці,… і за кожним кроком – чувся його хрускіт. Морозець щіпав щічки, але обійми одне одного і ніжні цілунки – зігрівали їх з середини.

Гуляючи між соснами, Емма запитала:

— Ти колись тут був?

— Так. — Святослав голосно ковтнув.

— З ким? — поцікавилась Емма.

— З компанією. — Коротко відповів він і підкинув ногою сніг.

— А дівчина у тебе тоді була? — цікавість Емми підбралась до того самого запитання, яке її цікавило на самому початку.

— Ну…і так… і ні… — зам'явся він.

— Як це? — Емма поглянула на нього, звівши брови на переніссі.

— У нас все тоді тільки починалось… — він відвернувся, нібито дивлячись у далечинь.

— А що сталось потім? — вона стиснула його долоню.

Він обернувся і подивився у її сині очі, які від сонячних променів і на фоні білого снігу – були великими… сяючими і прекрасно глибокими.

— А потім… потім… нічого не вийшло. Занадто різні. — Пояснивш це, він схопив Емму у обійми і припав до її вуст. Він не хотів більше запитань… він боявся…

Емма жадібно відповіла на цілунок, наче боялась, що дівчина з його минулого не звідкіля може повернутись у його життя. Дивне відчуття… болюче відчуття…

Вони загубились одне в одному… їхні душі парили… літали там, де вони одне ціле. Вир емоцій… блаженства… Їхні губи пекли від того вогню, який вони розпалили на морозі…

Емма вчепилась об його руки так, наче боялась, що це все сон… Чому? Чого вона боїться?... Він же тут… цілує її так… так… наче так само, боїться того ж, що і вона. Чому?...

Святослав притискав Емму так сильно, якби не її куртка – напевно би почув хрускіт… Він боявся, що все зникне, як міраж… і все через те, що він бовдур мовчить… Але ще не час… не час розповісти правду…

Його язик кохав її жвавий язичок… його наполеглеві губи поїдали її пухкенькі, та такі м'які вуста… Він кохає її. Тільки б вона зрозуміла його – коли прийде час… тільки б зрозуміла.

Емма застогнала від задоволення і це викликало у Святослава первиний голод… Вона відчула його лодоні на своєму обличчі… теплі… попри мороз… Відірвавшись від її перчевих вуст, – він затамував подих.

— Я кохаю тебе. — Ніжно промовила Емма.

— Ем… запашна квіточка ванілі… мій гостренький перчик… Я дуже палко тебе кохаю… дуже-дуже палко. — Він надавив своїми губами на її вуста і все знову почалось поколу… ніжність… пристрасть… кохання.

Пробувши достатній час на морозі, в них обох: почервоніли щічки, замерзли ноги та почалось шмикання носом, от тоді і було вирішенно як найшвидше йти додому і напустикати гарячу ванну.

Сидячи у гарячій ванні з сіллю і пінкою, в обіймах Святослава, – Емма заплющивши очі, насолоджувалася його погладжуваннями. Світ переставав існувати, коли він поруч… Їй ніколи не було так добре, затишно і водночас так вільно. Він змінив її світ. Змінив її. І як їй здавалось – вона змінила його.

— Святославе… — пруморкотіла вона. — Мені так добре… дуже-дуже добре.

— І мені, моя Еммо… моя Красуне з перчиком… — він провів долонями по її мокрих, гарячих та тендітних плечах… спускаючись по руках… і назад.

Емма запрокинула голову йому на плече, демонструючи для його кругозору свої перси з рожевими пуп’янками, які потребували пестощів…

Святослав усміхнувся. Двічі запрошувати не треба… Обережно… ніжно-ніжно… його пальці торкнулись її сосочків, які грайливо стирчали з під води. Він відчув, як Емма вигнулась на зустріч його пальцям…

Гра почалась…

Після того, як вони у ванній не лише зігрілись після морозу, але і запалили усе навкруги, вони вляглись на канапу біля каміну і смиренно заснули… Аж раптом, Емма почула тихе дзинчання мобільного. Вона обережно, не будячи Святослава огляділась у пошуках телефону.

Знайшла! На столику.

Обережно звільнившись з обіймів Святослава, Емма встала, взяла телефон і попленталась на сонних ногаг до кухні.

Дзвонили батьки.

Після Новорічних привітань, Емма розповіла… майже правду… Просто додавши, що народу на святкуванні було більше у двічі… забула розповісти про кохання свого життя… про каблучку… ну і накривши подушками таємницю, про втрачення цноти дуже цікавого містечка,… А так «все-все» розповіла…

Згодом Тіна видерла слухавку у батьків і почала вимагати розповісти усе в подробицях,… але її чекало розчарування, бо Емма сказала, що все так і було, як вона розповіла батькам. Тіна була не задоволеною і попередила сестру, що витрусить з неї усю правду, коли та повернеться додому.

Ще декілька хвилин розмови і Емма поклала слухавку, сказавши, що подзвонить усім сама.

Повернувшись до вітальні, Емма ненавмисне скрипнула мостиною і Святослав миттю розплющив очі.

— Ем… Де ти була? — запитав він, потираючи очі.

— Говорила з батьками і з сестрою. — Усміхнувшись, вона сіла на канапу і цмокнула його такого милого і заспаного.

— Про, що говорили? — він у мить прокинувся.

— Про Новий рік. — Емма узяла келих з вином і зробила один ковток.

— Ти розповіла про нас? — здивувався він.

— Ні. Я сказала, що тут ціла компанія. Не хотіла шокувати родину, такими подробицями, як: гарячий секс… олійка… і втрата цноти моєї попки… Чи треба було розповісти? — вона кепкує і широко усміхається.

— От вже! — він схопив келих Емми, осушив його, поставив на місце і схопивши її, підм’яв під себе. — Ну… Еммо… ти попала!

Святослав обома руками з обох боків її ребер – почав її лоскотати.

Емма пищала, крутилась, як дзиґа і сміялась немов у дитинстві.

— Прошу… прошу досить… — ледь вимовляючи слова, Емма не припиняла істерично сміятись.

— Зазвичай, я звик чути за словом «прошу», слово – швидше… — він широко усміхнувся.

Емма ще голосніше засміялась.

— Вночі ска-жу… якщо припинеш… — сміх перебивав усі слова, — мене лоскотати…

— Обіцяєш?

— Так! Так! — Емма відчула, як його пальці повільно опускаються їй на стегна. — Еее… ні… — вона зупинила його руки своїми. — Потім… Ми домовлялись пограти в настільну гру. Пам’ятаєш?

— Обломщиця! — приснув він.

— Не дуйся… — вона встала з канапи, цмокнула його грайливо у щічку і пішла до полиці на пошуки, якоїсь гри.

Перебираючи різні пачки, вона не могла обрати гру: монополія, менеджер, лото, шашки… Емма засяяла, коли знайшла щось дійсно крутезне!

— Ну, що обрала? — чекаючи на неї, запитав він.

— Так! Ось! — Емма показала з усмішкою до самих вух – фанти.

— Ти хочеш пограти в запитання? — його брови злетіли.

— Так. Це щось для дорослих… так на коробці написано. Пограємо? — з надією в голосі, запитала дівчина.

— Ну незнаю… — Святославу менш за все хотілося відповідати на провокаційні запитання, але… її відповіді він дуже хотів почути. — Добре!

Глава 25.

— Клас! — Емма узяла коробочку, підійшла до столика і почала розкладати фанти. Зайняло це хвилин п’ять. — Ну, що готовий? Хто перший тягне папірець? — Готовий… — він усміхнувся. — Я перший… — усмішка стала ще ширшою і він запитав: — А ти, Еммо готова? — Так! — вона була вся в очікуванні. Святослав узяв з коробочки папірець і перевернувши його зачитав: — Скільки у тебе було партнерів? — гра йому вже подобалась. — Двоє. — Емма почервоніла. Можливо вона вибрала не ту гру?! — Першого можеш не рахувати. — Засміявся він. — Тепер моя черга. — Дівчина узяла фант. — Де б ти хотів зайнятись сексом? — Гра крок за кроком, починає їй подобатись. — На природі… Вже уявив, як підіймаю твою сукню, звільняю тебе від білизни… ммм якою ж ти будеш голосною… — очі Святослава запалали. Емма облизала губи, уявивши пікнік, який закінчився палким коханням на траві. — Тепер ти. Святослав потягнув за листок, і піднявши очі на Емму, – вишкірився наче джек пот отримав. — Перевірити на скільки чуттєві соски у вашого партнера. — Він задоволено піднів одну брову, яка так і казала – «попалась?!». — Я не знала, що тут є не лише запитання. — Емма відчула жар між стегнами, лише від однієї думки про його губи на своїх грудях. Він обережно посунувся до неї, положив її на канапу і розстібнув її сорочку… — Ммм мені так подобається, що ти без білизни… Це так збуджує… — він облизав губи і риторично запитав: — Ну, що будемо досліджувати… Святослав нахилився над її рожевими пуп’янками, які від холоду набули форми бутончиків троянд. Емма застогнала, відчувши його теплий язик… гарячий рот… Як взагалі можна довго терпіти цю солодку муку?! Вона звела ніжки… Уся пульсація, яка починалась зверху, прямувала донизу і накопичувалася в найпотаємнішому місці. Святослав насолоджувався смаком її тіла… твердими сосками і м’якістю її молочних грудей. Цілуючи… облизуючи… покусуючи… відтягуючи… її соски, – він доводив і її, і себе до божевілля. Емма викручувалась і стогнала. — Я більше не можу… чесно… я на піку того, щоб накинутись на тебе… і взагалі, це нестримно солодка розвага. Це кайфово… і водночас не можливо стерпіти… — Ммм ми знайшли ту грань… — він востаннє облизав її пуп’янок і відсторонившись, почав

застібувати її сорочку. — Якась гра для садомазохістів… — Емма хотіла грати, але вже не в фанти. — Сама захотіла. — Засміявся він. Емма дістала листок із середини. — Цілувати, гратись та досліджувати язик партнера. При цьові він нічого не робить. — Емма широко усміхнулась – реваш! — І як це я не буду відповідати? — фиркнув він. — Такі правила. Нумо… висовуй трішки свій язичок… Святослав послухався, і Емма всівшись на нього зверху, почала пестити його язик. Посмоктуючи його… всасуючи в свій ротик… роблячи до непристойності речі, які нагадували гру з його єством… аж раптом він голосно застогнав і вп'явся своїми руками об її стегна… Що ж йому так сподобалось? Ось це?! Емма провела своїм язичком по його ледь висунутому язичку, а потім почала цілувати… Він знову застогнав… Емма зрозуміла, що це йому нагадує… він так пестить її унизу… Емма розійшлась… Її губи і язик на яго язичку – робили його плоть під нею твердою і пульсуючою… — О, Ем… — Завдання виконане! — вона перекинула ніжку і сіла на канапу, ніби щойно і незводила їх з розуму. — Блін, Ем… Хіба так можна?! — насупившись запитав Святослав. — Читай фант. — Хитро мовила вона. Узявши нижній папірець, він зачитав запитання: — Помрій з партнером, про медовий місяць – де добре і ви лише у двох. Місто. Місце. Дії. — Ого! — Емма голосно ковтнула. — Де б ти хотіла провести весільну подорож? — запитав він, відкладаючи фант. — Не знаю… я не подорожувала… — Де б ти хотіла побувати? Є таке місце? — він ніжно дивився на неї. — Можливо Греція. Тепло… гарно… — Емма усміхнулась, уявивши їх удвох, прогулюючись по узбережжю. — Греція. Нехай це буде вечір… ми з тобою… — Гуляємо по узбережжю… — Тримаючись за руки, і цілуючись… — Солоний бриз і жар усередині нас… — Пішли у номер… — Пішли… — Ідеальний меддовий місяць. — Підсумував він, після того, як вони закінчували фрази одне одного. — Згодна на всі сто. — Щаслива усмішка осяяла її обличчя. — Тепер ти… діставай папірець. — Цікавість піднялась на новий рівень. — Чи зустрічався (лась) ти з обома дівчатами (хлопцями) одночасно? — Емма уважно подивилась на Святослава. Він голосно ковтнув… гра знову опустилась на рівень – «що за фігня?!». — Ну… було таке… і я цим не пишаюсь. З одною

дівчиною ми розлучились, але вона… — Не хотіла тебе відпускати? — закінчила вона за нього фразу. — Саме так. Це було не гарно з мого боку. — Святослав прокашлявся. — Ну задавай запитання, чи можливо буде якась дія… — Емма хотіла розрядити не зручний момент. Святослав вдячно усміхнувся і дістав фант: — В якому віці був перший секс? — В двадцять п'ять. — Емма зніяковіла. — Знаю це не по правилам, але коли ти вперше займався сексом? — В сімнадцять. І це було не зрозуміло для нас обох. Ми потім зустрічались ще три місяці і жодного разу не хотіли це повторити. Це було рано і для неї, і як виявилось для мене. — А потім, ви розійшлись і більше не бачились? — Вона кинула мене і пішла до мого найкращого друга… Згодом вони одружились… у них сім'я. Тож всі у виграші. — усміхнувся він. — Мені приємно, що ти мені це розповів. — Емма дістала папірець: — У тебе був секс з зав'язаними очима? — Ні. Але дуже хочу… — він примружився і сексуально усміхнувся. — Натяк зрозуміла. — Емма засміялась щиро та дзвінко. Святослав підхопив її сміх. — Поцілувати свого партнера там, де ще не цілував. — Святослав примружився, а потім узяв ніжку Емми і поцілував кожен пальчик. — Сексі пальчики… червоні нігтики… Емма замурликала… це було настільки інтимно… приємно… ніжно і водночас спокусливо, що голова обертом пішла. — Приємно… дуже… — Емма зітхнула. — І мені приємно. — Широка усмішка і блиск в блакитних очах говорили, що так воно і є. — Чи був у тебе секс у трьох? — Емма затамувала подих, очікуючи на відповідь. — Ні. І не буде. Я цього не розумію. Ділитись з кимось тим, що належить тобі. Це взагалі неправильно. — Він стиснув щелепу. — А ти про таке думала хоч раз у житті? — Ммм дай подумати… — Емма знущалась і дражнила його. — Ем, ти що?! — він розсердився. — Святославе, ну як ти міг подумати про мене таке?! Звичайно, що я не хотіла і ніколи не захочу такого. Але не засуджую інших. — Пояснила вона і додала: — Сподіваюсь, що я займатимусь коханням до кінця свого життя, лише з одним чоловіком. Сподіваюсь, він розділяє мою думку. — О, Ем… — він нахилився до неї і схопив в свої обійми. — Ти лише моя. Моя! — Звичайно. — Емма обійняла його за шию. — Ну, що вип'ємо каву… у ліжку? Святослав усміхнувся… передчуття насолоди…

Емма лежала у ліжку, прикрита простерадлом, а Святослав як раз заходив до спальні з філіжанками кави. — Втомилась… — Ти мене виснажив. — Емма трішки підвелась, оголивши перси. Дивно… але вона навіть не збиралась прикривати їх… її не хвилювало, що вона оголена, – і буде ось так пити каву. — Ем… О, Боже… Ти неймовірно вродлива… Твої «дівчатка» – це дві вишеньки… спілі, які так і хочеться скуштувати. — Святослав сів і віддав одну чашечку Еммі. — Дякую… — Емма зробила ковток і додала: — І за каву… і за комплімент. — До речі, я і так осилився тут… тож я сьогодні остаточно переїду у цю кімнату. — Він надпив каву. — Я хотіла тобі це запропонувати. — Емма сяяла немов літнє сонечко. — Тоді після джакузі… я перенесу свої речі сюди. — Він знову зробив ковток кави і швидко облизав губи. — Джакузі? — Емму кинуло в жар від згадки про неймовірні хвилини у ванній з бульбашками. — Так… Можливо вже завтра приїжджає Павло з дружиною і новими пожильцями… Потім насолодитись у джакузі, нам не вийде… Тому я подумав… — Гарна їдея… — замурликавши, вона підсунулась до нього і тихо промовила: — То чому ми і досі тут? Він широко усміхнувся і припав до неї у поцілунку.

Глава 26.

Скачано с сайта knigomania.org

Піднімаючись сходами, з Еммою на руках до їхньої кімнати, він шепотів їй на вушко ніжні слова. Після джакузі, вона була просто не всилах йти на свої двох… — Джакузі запам’ятає нас надовго. — Засміялась Емма і заховавлась у шию Святослава. — О, так! Це точно! — засміявшись у відповідь, він поцілував її вологу скроню. Увійшовши до спальні, він поклав свою красуню на ліжко, а сам поспішив до столика. — Чому ти не лягаєш? — Емма погладила місце біля себе. — Лягай… — Зараз… зараз, моя Красуне… — він узяв баночку з олійкою і тільки після цього забрався на ліжко. — Розвертайся на животик… я зроблю тобі масаж. — Ммм… Святославе… — Емма замурликала від думки про масаж… і його руки на її тілі. Святослав обережно сів нижче її стегон і запитав: — Не важко? — Ні… зовсім ні… — Емма була вся в очікуванні на пестощі. Святослав вилив трішки олійки на спинку Емми і усміхнувся, коли побачив, як вона вигнулась.

Розмастивши олійку по її спинці, він почав обережно погладжувати кожен сантиметр шовкового тіла. Лагідними рухами він погладжував та пощіпував: шийку… плечі… спинку… поперек… Від кожного його доторку, Емма задоволено стогнала і цим самим провокувала його член, який повільно прокидався від солодких звуків. Перейшовши на рученята, він обережно м'яв та гладив її і без того розслаблене тіло. Пальчики на рученятах – теж не залишились без уваги. Запестивши верхню частину її тіла, він опустився до сідничок… Покапавши олійку між сідничок, він збудився так сильно, що дав це відчути Еммі, яка застогнала від еротичного дійства. — Еммо… не можу стриматись… масаж стає еротичним… — А хто тобі наказує стримуватись… — Емма усміхнулась. Він вперся своїм членом між її стегон і продовжив масажувати сіднички. М'яти їх… стискати в долонях і іноді плескати, – було повним екстазом… кайфом і забуттям… Емма тихо мурликала, а в іншу мить голосно зітхала… Руки святослава перейшли на стегна… ніжки… і нарешті дібрались до пальчиків… Емма блаженно зітхнула і тихо засміялась від задоволення. — Подобається… — Дуже… Дуже… — Емма обережно перевернулась на спинку і промовила: — Я так зрозуміла… твої сили повернулись?! — її очі потемнішали від бажання. — Все вірно, ти підмітила, моя люба Еммо… — він розвів їй ніжки і влігся між ними. — Здається, хтось нещодавно не міг йти… — У тебе чудодійні руки… які повернули мені здатність не лише ходити… — Емма притиснули його стегна п'яточками і застогнала відчувши, як він бажає її. — Еммо… я кохаю тебе… — І я тебе кохаю… дуже-дуже… — Емма провела долонькою по його щоці… вилиці… шиї… — Я хочу тебе… — І я хочу тебе… дуже-дуже… — він обережно увійшов у неї. В унісон, задоволено застогнавши – вони тихо засміялись. Емма обійняла його за плечі, а він вмостившись ліктями над її головою, почав повільно рухати стегнами. Ніжно,… нікуди не поспішаючи… насолоджувалася кожна клітинка душі та тіла… Емма на мить заплющила очі – зосередившись на своїх дивовижних відчуттях. Святослав зробив теж саме. Вони обоє поринули у світ, де все відчувалось серцем… Кохання… Щастя… ось, що було між ними. Розплющивши очі, Емма усміхнулась і побачила таку ж саму усмішку – наче у дзеркало

дивилась. Святослав повільно рухався… Емма навіть намагалась пришвидшити його темп своїми долонями, які вже покоїлись на його сідницях,… але він не дав цього зробити, забравши її руки і зафіксувавши над її головою. Емма закусила губу, коли відчула глибоке проникнення… ще раз… і ще раз… Це все було ніжно і повільно… і глибоко… Емма задихалась від неймовірного, досконало ніжного поєднання… Святослав дивився у її очі – і бачив в них себе… її кохання… Він відчував її аромат… чув її зітхання… насолоджувався її шовком та вологою… – вона для нього увесь світ. — Прошу… — тихо прошепотіла вона. Святослав прискорив темп, все так само, тримаючи руки Емми, у неї над головою. Його рухи стали швидкими та ненаситними… І це була дивовижна кульмінація – дивовижного початку. Святослав голосно застогнав, відчуваючи, як він наповнює Емму собою. Емма затремтіда, відчуваючи, як його хвиллі, – передаються їй. Легкий… ледь помітний оргазм – задовольнив Емму по-повній… так само, як і Святослава. Він відчув її тремтіння – і голова пішла обертом… Її стогін задоволення – він сприймав, як найвищу нагороду. — Ем… Моя, Еммо… — він заховався у її шийку. — Я кохаю тебе. Кохаю. — Святославе… — Емма поцілувала його мокре плече. — Я кохаю тебе більше... Кохаю. — Ем… — Що? — Пообіцяй, що завжди будеш поруч. — Він подивився у її сині очі. — Обіцяю… Обіцяю. — Ніжно мовила вона. Він знову сховався у її волосся,… гублячись у їхньому світі,… де немає брехні… є лише вони двоє. Ранок виявися метушливим. Подзвонив Павло і сказав, що вже ввечері вони будуть з новими арендаторами. Тож, Святослав та Емма – почали у швидкому темпі, переносити усі речі з кімнати Казанови у їхню спільну. Сніданок. Гаряче зайняття коханням на столі. Обід. Приголомшливий… нестримний секс на підлозі біля каміна. День виявився продуктивним… Шоста вечора. З хвилини на хвилину, приїдуть господарі будинку і нові гості. Емма застібувала гудзики на сорочці, яку Святослав встиг розстібнути… звільнити груди… і зацілувати їх до голосних зітхань,… а потім… потім: стіна… піднятя спідниці… піднятя її… проникнення і нестримний фінал… Святослав задоволенно застібав блискавку і дивився на Емму… Унизу почувся шум… Приїхали… — Павло знає, що ти пересилився

сюди? — запитала Емма, подивившись на Святослава через плече. — Так, знає. Я сказав йому ще вчора. Він навіть сказав, що поверне половину грошей. — Він підморгнув і додав: — От і поверуться твої заощадження на весільну сукню. — Еее ні… наполовину… — запротестувала вона. — Ем, ти мене зараз хочеш образити… — насупився Святослав і підійшовши до неї, поцілував у шийку. — Ні, але… — Ем. — Його голос став металевим. — Добре… добре. — Вона усміхнулась. — Хороша дівчинка… Ти ж знаєш, що отримують за хорошу поведінку… Емма почервоніла і відчула, як жар розливається унизу животика. — Знаю. — Повернувшись в його обійми, вона додала: — Дякую. — Подякуєш іншим чином. — Він опустив свої гарячі долоні на її сідниички і стиснув їх у жменях. — Святославе… — Емма зітхнула і обійняла його за шию. Вона потяглась до нього, щоб поцілувати, але їх перебили… Хтось постукав у двері. — Заходьте. — Мовив Святослав. Двері відчинились, на порозі стояв Павло і його дружина. — Вітаю, Еммо… Святослав. — Привітався господар. — Це моя дружина, Наталочка. — Привіт. — Широко і по-дружньому привіталась Наталя. — Святослава я знаю, а з цією красунею, ми ще не знайомі. Не проти якщо на «ти»? — щебетала вона. — Ні. Буду рада. — Емма усміхнулась навзаєм, привітною усмішкою. — От і прекрасно! — плеснула у долоні Наталя. — Павло теж буде радий перейти на «ти». — Так, так. — Усміхнувся той. — Буду рада. — Емма не припиняла мило усміхатись, а Святослав не припиняв її обіймати — На такій гарній ноті, – запрошую сьогодні на вечерю знайомства з новими пожильцями. — Її очі сяяли, а широка усмішка говорила про те, яка вона гостинна господарка. — Дякуємо. Обов’язково приєднаємося. — Приймаючи запрошення, Святослав вдячно усміхнувся господарям. — От і добре. — Приєднався Павло. — Тоді через годинку чекаємо. — Дякуємо. — Емма поглянула на Наталю, а потім на Павла. Пара усміхнувшись, вийшла з кімнати і зачинила двері. — У нас є ціла година, Красуне з перчиком… — його погляд говорив більше, аніж його слова. — Потім… потім… — грайливо мовила Емма. — Потім, теж… і зараз. — Він перекинув через плече Емму і поніс її до ліжка. Емма запищала, потім розсміялась, а згодом… згодом задоволено зітхала… Роздивившись себе у

дзеркалі, Емма знову поправляла свій гардероб. Ненаситний Казанова, знову зробив з неї… Куртизанку… — Цікаво… хто там приїхав? Можливо якась сім'я… або пара… — Емма задоволено усміхнулась – своєму відображенню. Все було тепер у ній до ладу… і червоні щічки після кохання – лише підкреслювали її щасливий стан. — Зараз побачимо. Нам потрібно йти. — Святослав нахилив голову набік. — Ну, що готова? — Так. Можемо йти. Майже біля дверей, Святослав схопив Емму в обійми і ніжно поцілував. Солодка відповідь, – відізвалась блискавкою.

Глава 27.

Спустившись сходами, вони увійшли до вітальні, тримаючись за руки. Стіл ломився від смаколиків, гірлянди були увімкненні, камін розпаленний, а на дивані вже сиділа надзвичайно приваблива дівчина, а навпроти неї гарний хлопець – вбрані святково і дуже вишукано. Напевно пара. Господиня дому швидко представила усім одне одного. Панянку звати Алісою, а хлопць на ім'я Бажан. Виявилось, що вони не пара і це не сподобалось Еммі, бо голодні погляди нової гості на Свяослава – було важко не помітити. Наталочка мовила, що до столу, ще приєднається гарна сімейна пара. Тож чекаємо. Емма та Святослав сіли навпроти Бажана – тобто біля Аліси. Так розсадила їх господиння дому. Павло сів на місце господаря, а його дружина навпроти нього з іншого кінця столу. Саме у мить, коли усі розсілись і увійшла пара. Емма побачила вираз обличчя Святослава і зрозуміла, що він їх знає. Ну звичайно, як інакше?! Таке враження, що сюди з'їжаються усі, кого знає її коханий. Парочка теж приголомшливо подивилась на Святослава, – виказуючи повний шок. Привітавшись з усіма і представившись, вони сіли біля Бажана. Нових гостей звати Микита та Злата. Чоловік з темно-каштановим кучерявим волоссям, прямі брови, вії такі густі, що здавалось, що очі підведенні стрілками, зелені очі, продовгуватий ніс – наче у аристократа, тонкі губи і сліпуча усмішка. Його дружина з неймовірною фігурою, у платті сливового кольору з декольте, яке відкривало її матову, білосніжну шкіру – дуже привабливо виглядала. Зачіска до плечей – грайлива та безтурботна, кольору соняшника. Очі сині… великі та сяючі, з довгими

накладними віями. Підняті брови, не, як у подиві, а грайливо… спокусливо. Носик акуратний, з маленьким пірсингом, пухкі губи і така ж білосніжна усмішка, як у її чоловіка. Дівчина про себе подумала, що у них – гарний стоматолог. Емма відчула на собі погляд і повернувшись – не помилилась. Її розглядав Бажан. Чорні, як ніч коси до плечей, борідка, мудрі шоколадні очі підкреслювали такі ж самі мудрі чорні брови, довгі та густі вії, прямий ніс, сексуальні губи і добра усмішка. Гарний. Чоловіча краса і магнитизм. Дівчина забрала погляд. Якось не зручно від такого погляду, який випромінював цей чоловік. Емма обернулась у бік Аліси – лисиці. Туго забрані у хвіст чорні коси, – сексуально похитувались від її рухів; правильної форми брови і носик; довгі вії; хитрі, як в лисиці очі – кольору бурштину; губи в напівусмішці, які вона раз за разом звабливо облизувала. Ця краля так і жбурляла у Святослава погляди, які були наче блискавки. Емма відчула, як кипить від злості та ревнощів. Доки Емма не розуміла, що довкола робиться і звідки Святослав знає цю пару, Аліса себе дуже комфортно почувала біля її коханого. Усміхаючись та грайливо пускаючи бісики, вона намагалась ігнорувати присутність Емми. Святослав стиснув долоню Емми, таким чином кажучи – «усе добре, я поруч». «Веселощі» – почались. — Давно не бачились, Святославе. — Мовив нарешті Микита. — Як життя? — Так… давно. — Стиснувши під столом руку Емми, промовив він. — Все чудово. А у вас, як справи? — Дякую, теж добре. — Відповів хлопець. — Це твоя дружина? — усміхнувся той до Емми. — Сподіваюсь, що колись вона дасть на це згоду. — Святослав перевів свій погляд з Микити на Емму і усміхнувся. Емма усміхнулась навзаєм, відчувши, як у душі залітали різнокольорові метелики. — Дивно… — промовила Злата, — дивно через стільки років… зустрітись тут у Карпатах. Усі погляди зійшлись на Златі. — Так… дивно. — Підтакнув Святослав. — Ви давно знайомі? — поцікавилась «лисиця» Аліса. — Де познайомились? — Еее… це було давно… — опустила очі Злата. — Ще в юності. Ми колись дружили,… а потім… ми поїхали з дружиною до Києва і там осилились. — Пояснив Микита. — Ммм,… як цікаво. — Аліса знову облизала губи. — А Ви, Святославе… де живете? — У Вінниці, і Емма також. — Додав він, натякнувши на те, що це його дівчина. — Ну… Вінниця не так

далеко від Києва. — Широко усміхнулась Аліса, ігноруючи репліку про – «Вінницю і Емму». — Ага. — Тихо погодився Святослав. — Еммо, а Ви приїхали бо полюбляєте зимові прогулянки, чи Вами володіє адриналін і захват від спорту? — запитав Бажан і усі повернули голови на них з Еммою. — Емма не фанат спорту. — Відповів за неї Святослав. Емма повернулась на Святослава, а потім знову на Бажана. — Це дійсно так, – спорт і я, – не найкращі друзі. — Додала Емма. — Тож… прогулянки? — добра усмішка заграла на обличчі запитуючого. — Ну… так… — Емма відчула, як Святослав стискає її долоню. — Тоді можна завтра прогулятись… — не припиняв хлопець. — Якщо усі присутні, забажають прогулятись… — Емма ухилялася від прямої відповіді. Образити Бажана – різкими відповіддями вона не хотіла, а головне вона боялась, що Святослав щось не так зрозуміє. Їй цих проблем зовсім не потрібно. — Тоді може завтра на санчата?! — весело та риторично запитав господар дому. Усі жваво похитали головами у знак згоди, окрім Емми та Святослава. — Це ж весело! Нумо! — додала Наталочка. — Вирішено, усі йдуть завтра на веселощі! — Ми з Еммою, краще залишимось тут. — Святослав усміхнувся і подивився на Емму, яка вдячно дивилась на нього. — Ні, ні, ні! — Павло був в повному азарті. — Усі йдуть! Вирішено! Емма та Святослав зітхнули. Уся дружня компанія почала застілля: – дзвін келихів, куштування смачних страв і розповіді Павла про Карпатські традиції, веселощі та байки. Після трьох годин, – хлопці трішки набрались. Почались сперечання за футбол… політику… і те, що не так вони багато і випили. Увійшовши до кімнати, Емма допомогла Святославу роздягтись і влягтись у ліжко. Він щось бурмотів, накшталт того, що він не винен… і все розповість… Емма нічого не могла розібрати, тому вкривши його ковдрою, пішла до ванної прийняти гарячий душ і змити макіяж. Стоячи під краплинами води, вона все задавалась запитанням, — «хто ця пара і звідки Святослав їх знає?». Завтра вона все взнає… Хоча, жіноча цікавість просто волала — «піди розбуди його і запитай!». Але, що з нього зараз візьмеш? Він спить непробудним сном. Емма вимкнула воду, витерлась рушником і почимчикувала до ліжка. Нічого не одягаючи, вона залізла під ковдру і притулилась до сплячого «принца», який трішки… перебрав.

Глава 28.

«Доля кохання належить двом людям
і повинна бути в руках обох».

Фен Цзіцай, “Політ душі”

Глава 28.

Голова розколювалась… кімната похитувалась…

— Тримай. — Емма простягнула склянку води і дві таблетки від головного болю.

Святослав соромився подивитись Еммі у вічі – наче двійку отримав.

— Дякую. — Узявши те, що давала Емма, Святослав вдячно усміхнувся.

Емма засміялась і всівшись на ліжко, поцілувала його в плече.

— Все нормально.

— Я не хотів так наклюкатись. — Він подивився у вічі Емми і додав: — Я тебе навіть поцілувати не можу, бо самому від себе гидко.

Емма засміялась удруге.

— Нічого приймеш душ, почистиш зуби,… а потім і до цілунків дійде. — Емма усміхнулась і встала з ліжка.

— Емма ти свята! — в його очах була вдячність за турботу і розуміння.

— Є трішки. — Емма підморгнула. — Капець!

— Що? — Святослав підняв очі на Емму, – і це були титанічні зусилля. Голова сказала «дякую».

— Санчата! — Емма важко зітхнула.

— Які ще санчата? — його лише від цих слів знудило.

— Ти не пам’ятаєш?! Учора за столом усі заставили нас піти з ними на санчата. — Емма пройшлась по кімнаті, і зупинившись біля тумбочки, подивилась на свій мобільний. — Капець, – забулась увімкнути телефон.

— А може і не треба… не вмикай… і забудь про санчата… — він встав з ліжка, і підійшовши до Красуні, обійняв її за талію. — Я зараз у душ, а потім ми надолужемо втрачений час уночі.

— Ммм… спокуслива пропозиція… — Емма опустила свої долоньки на його сідниці і міцно стиснула.

Святослав широко усміхнувся.

— Початок мені вже подобається.

Емма ляснула по сідницях і промовила:

— Бігом у душ!

Вони засміялись, але їхній сміх перебив голосний гуркіт у двері.

— Еммо, Святославе – ми чекаємо вас на сніданок. — Проголосив веселий та дзвінкий голос Наталі.

— Дякуємо, дякуємо. — Мовила Емма, роблячи свій голос на актаву вище. — Скоро будемо.

Почулись кроки за дверима… Наталочка пішла будити інших.

— Я не хочу нікуди іти… Я хочу побути з тобою. — Надувши свої губи, Святослав був схожий на пацієнта, якому щойно вкололи ботокс.

— Я теж,… але…

— Що це за «але»? — фиркнув він. — Сподобалось спілкування з новими гостями? Чи з одним особливо?

— Не зрозуміла? — Емма насупившись, опустила руки з його сідниць і зробила крок назад. — Ти, на що натякаєш?

— Ти знаєш. — Склавши руки на грудях, Святослав насупився.

— Ні, не знаю… прошу поясни. — Емма кипіла від злості, хоча намагалась приховати це на своєму обличчі.

— Бажан на тебе запав, – це видно неозброєним оком. — Його брова злетіла, наче кажучи, «я все бачив».

— А я то тут до чого?! — Емма нервово усміхнулась. — У тебе мій любий теж – «рильце в пушку». Аліса – тебе поїдала, – тільки слинявчика не вистачало на її шикарних грудях. До речі… забула запитати, – хто ця парочка, Микита та Злата?

— Не переводь «стрілки»… — фиркнув він і збирався йти до ванної, але голос Емми зупинив його.

— Ти з нею спав?

Святослав розвернувся і шоковано подивився на Емму, у якої кипіли від злості очі, але попри це – вона ледь стримувала сльози.

— Ем…

— Ти з нею спав? — повторивши запитання, Емма була не в силах стримати одиноку сльозу.

— Це було давно… і зараз це немає ніякого значення. — Він зробив крок до Емми, але та зробила крок від нього.

— Значить – спав. — Вона прокашлявшись, запитала: — А її чоловіка звідки знаєш?

— Ем… це та дівчина з сімнадцяти років… Саме вона і кинула мене заради Микити. — Святослав дивився, як Емма змінюється. Її сум… гнів… розсіявся, а натомість прийшов біль… та страх.

— Це ти з нею у перше кохався? — перепитала вона, надіячись, що щось не так зрозуміла.

— Так, з нею. — йому боляче було про це говорити, дивлячись на те, як вона намагається стримати сльози. — Ем… це немає значення. — Святослав знову зробив крок, але Емма відійшла у інший кут кімнати.

— У цьому домі, взагалі, є хтось з ким ти не спав?! — вона сердилась і ревнувала його до безтями.

— Ем… не перегинай… Я кохаю тебе і ти це знаєш. Яка різниця хто сюди приїхав?! Я не бачив її «сто» років… їх не бачив. — Він намагався спокійно говорити, але всеодно відчувалось хвилювання. Вона просто на його очах марніла,… а він не здатний її заспокоїти… бо саме він і завдав їй болю.

— Іди у душ… на нас чекають унизу. — Емма сіла на ліжко, і прикривши обличчя долонями, важко зітхнула. — Прошу… залиш мене наодинці.

— Ем… — Святослав хотів її обійняти, але боявся, що його дії зроблять ще гірше… тому просто пішов.

Емма заплакала у долоні. Вона знала, що він Казанова, – але ж її це не зупинило… вона сама пішла у його кімнату… сама залишилась з ним… сама закохалась…

Чому він зараз її послухав тай пішов?! Чому не залишився і не обійняв? Що тут не зрозумілого в слові «залиш мене», – коли це говорить жінка, – це все треба перевернути з ніг на голову. Він повиннен був зрозуміти її і залишитись… А головне, казати, як сильно кохає.

У кімнату знову увійшов Святослав, і присівши навпочипки біля Емми, поклав на її тремтячі колінця свою голову. Попри те, що вона просила залишити її – він не зміг.

— Святославе… — схлипуючи, мовила вона.

— Ніщо мене не утримає далеко від тебе. — Він обійняв її за стегна і міцно стиснув, наче боявся, що вона його відштовхне.

— Святославе… — її тремтячі руки торкнулися його голови. Обережно… повільно… рух за рухом, вона погладжувала його.

— Ем… те, що було колись – там і залишиться. Тим паче, я тобі говорив, як тоді усе було… Я щасливий, що вони покохали одне одного, одружились і досі разом. Я не її половина, вона не моя, – її половинка Микита, а ти моя. Ти та хто змінив мій світ… моє бачення на життя… ти та – кого я покохав. Саме ти – навчила мене кохати. Все, що було до тебе – це симпатія. Розумієш?

— Розумію… розумію. — Емма затремтіла і її голос зірвався: — Просто я так заревнувала… Уявила, як ти і вона…

Святослав її перебив:

— Уявляй, як ти і я… назавжди. Майбутнє – Ем… Є лише наше майбутнє. — Він широко усміхнувся, і дивлячись їй у вічі, промовив: — Я тебе кохаю.

— І я тебе кохаю… дуже кохаю. — Вона швидко його поцілувала.

— Як ти зважилася поцілувати мене зараз?! Брр… — засміявся Святослав.

Емма знову його поцілувала.

— Кохаю тебе.

— Ем… — він усміхнувся і додав: — Після сніданку, я покажу, як сильно тебе кохаю.

— Спочатку в душ…

— Біжу.

— Біжи…

— Не можу…

— Чому?

— Прилип до тебе.

— Потім покажеш в роздягнутому вигляді, як ти умієш прилипати. — Емма грайливо підняла брову і обнадійливо усміхнулась.

— О, Боже! Ем… ти мене зводиш з розуму… — він облизав губи.

— У душ… потім сніданок...

— А потім… я прилипну до тебе.

— Чекатиму з нетерпінням. — Широка усмішка осяяла обличчя Емми, осушивши сльози.

“Єдиний рецепт для будь-якої справи – бути щирим. Коли ти захоплений, робиш щось щиро, тоді все виходить.”

Моя щирість належить моїм читачам. Пишу, завдяки тому, що мої любі читачі – пишуть, що мої книги змінюють світогляд і

дарують усмішку. Це варто, того щоб – рідко мати вихідні* Дякую усім!!!

Главу 29.

Вийшовши у коридор, Святослав і Емма зіштовхнулись з Алісою, яка зробила вигляд, що зачепилась і впала в обійми Казанови. Емма закипіла від ревнощів. Що ця дівуля собі дозволяє?! Лисиця хитра! — Ой! Вибачте… так не зручно… — торкаючись міцних грудей Святослава, вона і досі хапалась за нього, як за рятувальний жилет. — Буває… — мовив він і швидко подивився на Емму, шукаючи у її очах розуміння того, що він не винен. Допомігши їй нормально встати, він додав: — Будьте обережніші. — Постараюсь,… але не обіцяю. — Усміхнувшись, наче для «чоловічого журналу», вона пройшла повз Емми і Святослава. Емма стиснула кулачки і зашипіла: — Я цій Алісі, на тих санчатах, – допомужу прокотитись з вітерцем. — Ого! Моя кішечка. — Святослав обійняв її і швидко поцілував. — Пішли? — Так. Спустившись на перший поверх, вони увійшли до вітальні. Майже усі вже були за столом… і уся увага була прикута до Святослава і Емми. Привітавшись з усіма, хто був у кімнаті, закохані сіли навпроти Микити та Злати. У вітальню увійшов Бажан і одразу зайняв своє місце біля Емми. Святослав невоволено видихнув, але це почула лише Емма. — Доброго ранку, Еммо. — Шовковий голос Бажана звернувся до сусідки за столом. — Доброго. — Емма ледь усміхнулась. — Готові до екстриму? — запитав він. — До якого? — її очі розширились. — Я про санчата. — Добра і дуже приваблива усмішка заграла на його обличчі. — Не дуже… — зам’ялась Емма. — Народ, — перервав усіх голос Павла, — нумо усі на «ти», – живемо під одним дахом. Усі закивали, погоджуючись з господарем дому. — Святославе, ви полюбляєте швидкість? — блиснула очима Аліса. — В деяких речах так, – а в деяких ні. — Відповів він. — В яких саме? — продовжила штурмувати запитаннями Аліса. — Про, що ми зараз говоримо? Автомобілі чи… — Про усе… — томно мовила дівчина, іноді кусаючи грайливо губу. — Якщо брати авто, то лише там, де немає ризику ні для мене, ні для інших. А якщо санчата, — засміявся він, — то тут сам Бог велів додати швидкості. Усі присутні розсміялись. Емма слідкувала за хижачкою Алісою і геть не

забувала споглядати на Злату, – перше захоплення Святослава. Вона помічала, як Злата незручно почувається в присутності Казанови. Потім Емма перевела погляд на коханого і почала вдивлятись, чи бува він не подивлюється на цих краль. Проте, жодного разу він не дав приводу погано на нього подумати. Це її трішки заспокоїло… трішки. Треба бути насторожі. Святослав, тим часом, споглядав за діями та поведінкою Бажана. Ловелас ще той… Янгольська усмішка, – не обдурить його, він знає таких як цей Бажан. Причипився до Емми… щей всівся поруч. Святослав відчув, як заболіла шия, виглядаючи через Емму, на ловеласа. Він нервував, коли той пропонував Еммі тарілку зі смаколиками, або просто запитував про Карпати… Проте… Емма жодного разу не дала приводу, закипіти від ревнощів з її сторони. Вона привітно відповідала, але без натяків на флірт. Це заспокоювало… але не на всі сто… Тому потрібно дивитись в обидва ока. Стоячи на величезній гірці, Емма трусилась не лише від холоду, але і від страху зломати собі ногу, або повибивати зуби, – скотившись на санчатах. — Ем, ти як? — запитав Святослав. — Боюсь. — Чесно зізналась вона. — Тоді не треба. — Святослав тепло усміхнувся їй. — Тоді я не буду. — У відповідь усміхнулась вона, таким чином, дякуючи за турботу. — Святославе, допоможеш мені… — Аліса всілась на санчата і знизу вверх кліпала своїми віями до Святослава. — Звичайно. — Він навіть не подивився у бік Емми, йому вистачало її погляду в його спину. Мороз по спині від цих синіх очей. Святослав підштовхнув Алісу і та весело з вереском поїхала по гірці, а за нею Злата та Микита. — Я передумала. Допоможи. — Сціпивши зуби, Емма гордо подивилась на Святослава. — Ти ж боїшся… навіщо це все? — він насупився. — Давай кажу! — топнувши ногою, Емма обійшла санчата і всілась в них. — Ем… якщо це все через Алі… — Святослав не договорив, бо Емма не дала такої змоги, перебивши його. — Тобі, що важко підштовхнути… тоді я попрошу когось іншого… — Емма огляділась. Святослав прослідкував за її очима і невдоволено хмикнув. Перед їхніми очима був Бажан… — Щоб потім не скаржилась, якщо буде страшно. — Фиркнув він. — І не буду! — так само фиркнула вона. Святослав засміявся. — Мила моя, може не треба? — він м’яко та ніжно запитав. Емма подивилась вверх і

потонула в його ніжних очах. — Я хочу спробувати. — Усміхнувшись, Емма підморгнула йому. — Тоді… — він узявся за спинку санчат, і перед тим, як підштовхнути їх – поцілував Емму. — Вперед! — А-а-а! А-а-а! А-а-а! — Емма засмілясь після своїк криків і відчула, як поринула у дитинство. Знову… знову… Святослав дарує їй ці відчуття. Святослав дивився, як вона їде униз і сам всівшись, поїхав за нею. Майже наздогнавши її, на зустріч йому піднімалась Аліса, яка у цю саму хвилину спеціально зробила крок у його бік. Святослав встигнув затормозити… але Аліса виявилась гарною актрисою, – падаючи біля санчат, і тягнучи в обійми Святослава. Вчепившись за його куртку, вона повалила його на спину, а сама файно вляглась на ньому. Емма спостерігала за цією картиною і все гадала, як закопати цю «лисицю» у снігу, щоб її шукали рятувальники. Проганяючи думки, де Аліса під снігом декілка днів, а потім повертається додому – синя, як лід, Емма почала підніматись наверх, тягнучи санчата. Це не легко… Доки Святослав намагався звільнитись з ціпких рук Аліси, Бажан теж встиг прокататись і підніматись угору. — Я допоможу. — Мовив Бажан, забираючи з рук Емми санчата. — Дякую. — Емма усміхнулась. — Ну, як… сподобалось? — поцікавився хлопець. — Так! Дуже! — щиро мовила Емма, усміхаючись до тих пір, доки не дійшла до «Лисиці» і Святослава. Святослав підіймався сам і намагався допомогти дівчині. — Ем… — промовив Казанова. — Святославе… — Емма стиснула щелепу. — Гарно прокатались! — підсумував Бажан. — Ага. — Коротко відповів Святослав. — Алісо… все добре? — запитала Емма, надіючись почути, що Аліса вибила хочаб один із своїх білосніжних зубів. — Так, все чудово! Преземлення було вдалим,… що першого разу, що другого… — Вона глянула на Святослава. — Ем… — мовив Святослав, дивлячись у холодні очі дівчини. — Ну, що… ще раз?! — з вогником запитала Емма, дивлячись уперед. Вона не могла дивитись на Казанову… бо хотіла його прикопати разом з Алісою в снігу. — Ммм… ти в азарті… — Бажан широко усміхнувся до Емми. — Тоді підіймаємось. — Він закрокував наверх. — Допоможеш, Святославе… — Аліса підштовхнула до нього свої санчата. Емма подивилась на хитре обличчя Аліси, а потім поглянула на Святослава, який

не міг відмовити бідній дівчині. — Звичайно. Емма поспішила на гірку, а за нею і Святослав з Алісою. Коли дівчина робила останній крок, Бажан схопив її за руку і допоміг вибратись на височинь. — Дякую. — Прошепотіла Емма. Святослав кипів від злості і невдоволення. Яке цей Бажан має право її торкатись?! Заїхати б йому у пику і показати цим – кому належить Емма. Вибравшись на гірку, він віддав Алісі санчата і митю підійшов до Емми. — Що ти собі дозволяєш? — крізь зуби запитав він. — В порівнянні з тобою – нічого. — Хмикнувши, вона хотіла розвернутись тай піти, але Святослав, як завжди зупинив її. — Ем… не провокуй мене. — Його обличчя напружилось, кожен м’яз заграв на сердитому обличчі. — Знаєш, що?! — Емма блиснула своїми синіми очима на нього. — Що? — Святослав скоротив між ними відстань, притягнувши її у притул до себе. — Іди, розважай «пані» Алісу… — їхні губи були на відстанні подиху і це впливало на її впевненість. Коліна підкошувались… серце калатало,… а очі дивились на вуста, які вона так бажала. Святослав голосно сглитнув. Коли вона поруч, усі думки лише про одне. Закохати її, щоб немала сил сперечатись і вигадувати дурню. Її гаряче дихання обпікало його обличчя, він вдихав аромат її парфумів… голова йшла обертом. Його бажання було лише одне – зостатись знову наодинці у цьому будинку і кохатись… кохатись. І щоб жоден чоловік до неї не наближався на відстані двох метрів. — Я хочу, лише одного… — шепоче він, неполишаючи дивитись то на її вуста, то у вічі. — Чого… — Емма перестала дихати. — Бути з тобою… в тобі… — з бажанням мовив він. Емма сглитнула… затремтіла і уявила, як вони кохаються. Він нахилився, щоб поцілувати її, але чийсь крик змусив їх обернутись. Зітхала від болю Злата. Микита митю опинився біля дружини, і піднявши її на руки, поніс до хати. Все відбулось так швидко, що ніхто нічого не зрозумів. — Що сталося? — підійшовши до них, запитала Наталочка. Емма та Святослав лише і могли знизити плечима у відповідь. — Наталочко, пішли до хати. Запитаємо, що сталося… можливо потрібна допомога. — Павло узяв дружину за руку і вони попрямували у напрямку дому. — Напевно на сьогодні досить санчат. — Теплий голос Бажана пролунав за спиною Святослава. Святослав озернувся. — Так… напевно, що так. — Мовив він. —

Збираємо речі і рушаємо. З цим командним закликом, вони усі почали збиратись.

Глава 30.

Увійшовши до хати, кожен попрямував до своїх кімнат. Опинившись у спальні, Емма роздяглась, та накинувши халат, збиралась прийняти гарячий душ. Не ніг… ні рук… ні носика – вона вже не відчувала. Святослав теж переодягнувся. Стоячи лише в одних боксерах, він широко усміхнувся Еммі. — Що? — Емма примруживши, зрозуміла на що натякає Святослав. — Ти у душ? — його голос пролунав з осівшими нотками. — Так… — вона облизала губи, і це ще один сигнал для Святослава. — Разом його приймемо. — Він підійшов ближче. — Я хочу… просто… зігрітись. — Вона ще пам'ятала, як він розвалився з Алісою на снігу. — Не хвилюйся… зігрієшся. — Він перекинув її через плече і поніс у ванну. — А-а-а… Що ти робиш?! — Емма зойкнула. — Ще нічого,… але вже через мить, – буду у тобі. — Погладжуючи її округлі сідниці, спокійно говорив хлопець. — Я ображена. — Серйозним голосом мовила Емма. — Тоді… будемо миритись. — Святослав опустив Емму на ноги і почав розмотувати її пояс на халатику. — Святославе… — видихнула вона, невзмозі протистояти його чарам. — Ем… — він нахилився до її вуст і припав до неї у солодкому поцілунку. Він запустив пальці у її волосся, стискаючи їх у жмені, цим самим змушуючи її відхилити голову. Цілунок стає наполегливішим… з кожним рухом язика, він переростає у щось хиже… первісне… є лише бажання… дике… неприборкане… Голод… нестерпний голод… Їхні язики пестили одне одного з неймовірним натиском... до болю і голосних стогонів… Вони швидко звільняли одне одного від того, що на них залишилось, і увімкнувши воду, встали під гарячі краплини,… не припиняючи цілунку. Святослав відірвався від її вуст і подивився на неймовірно сексуальне тіло, з яким грались краплини води. Її солодкі «вишеньки» піднялись від збудження і гарячих краплин… Було єдине бажання, – припасти до них… — Святославе… — Емма застогнала, коли відчула його руки на своїх грудях. — Дай мені їх… — він нахилився, і узявши до рота рожевий пуп'янок, змусив застогнати і її, і себе. Емма дивилась, як він пестить

язиком то один, то інший пуп’янок, доки узагалі не втягнув один із них, майже з персою… Вона скрикнула, притягнувши його голову, ще ближче до грудей. Він насолоджувався її смаком, а вона насолоджувалася тим, що він їй дає… Голова йшла обертом від його дій… Емма тремтіла… бажання зростало з кожним цілунком… Її затьмарювало бажання… думки… які – думки? Є лише бажання… і все… Святослав встав, і притиснувши її до скла кабіни, навис над нею. Його рука пройшлась від її шиї… по грудях… м’якому животику… відчуваючи, як вона тремтить від бажання,… як вона зітхає,… як бажає його… Опустивши руку нижче, він пірнув пальцями у неймовірно гаряче… шовкове… і вже таке вологе лоно. Він заплющив очі, відчуваючи її… Обережними рухами він пестив її… збуджував ще більше… Її голос геть охрипнув… сказати щось розбірливе вона не могла… лише стогін за стогіном… Кожного разу голосніше, бо його рухи ставали більш наполегливішими… Святослав забрав пальці і почув невдоволення. Усміхнувшись, він стиснув в своїх пальцях мокрі прядки… і не лише від гарячої води… Емма скрикнула… солодкий біль розійшовся по усій нижній частині стегон. — Ммм… як добре, що є з чим погратись… Не вздумай… — Що? — ледь вимовила вона, зустрівшись з його очима. — Не вздумай, коли небудь позбавитись їх… Зрозуміла?! — він знову потягнув за прядки… — Зрозуміла?! — Так! Так! Так! — Емма скрикнула. — Вони такі шовкові… вони так доповнюють цю гру… — Святослав встав на коліна, і узявши зубами мокрі завитки… ледь потягнув їх. — Я зараз збожеволію… — Емма чекала на його дії… на його вправний язик, але він все грався, – потягуючи темні прядки там – унизу. Не витримавши, вона узялась долонями за його голову і притиснула язик Святослава до своєї «орхідеї». — О, так! — Емма істирично засміявшись, подивилась униз, – зустрівшись з його задоволеним поглядом. Він заричав від її рішучих дій… від її нестримного бажання… від того, що вона відштовхнула від себе усі сором’язливі думки і упередження. Вона неймовірна… вона його… його. Святослав невгамовно пестив її гарячим язиком, під такими ж гарячими краплинами води. Емма опустила руки йому на плечі, – стискаючи їх кожного разу, як відчувала щось неймовірне між своїми стегнами. Ці відчуття ні з чим не порівняти… це неймовірно відверто… ніжно і

пристрасно… спокусливо до божевілля. Дивитись йому у вічі і насолоджуватись цим із висоти – це блаженство… розкутість і кайф… суцільний кайф. Святослав встав з колін одним ривком, розвернув Емму до скла обличчям, і не ввагаючись, одним швидким рухом увійшов у її гаряче лоно. — О, Ем… — він застогнав. — Прошу не зупиняйся… прошу… — Емма вперась долонями об скло, вигнувшись йому назустріч. Святослав тримав її однією рукою за талію, іншою за плече — Обожнюю твої сіднички… твоє шикарне тіло… — з диким задоволенням у голосі, промовив Святослав. — Ем… Красуне з перчиком… — Святослав зупинився лише на мить, щоб з новою силою увійти у неї. — Ай! — Емма скривилась від солодкого болю. — Ем… О, Боже! Ем… я шаленію від тебе… — Святослав дико і нестримно рухався, чуючи то стогін Емми, то свій власний. Емма між стогонами і зітханнями не припиняла усміхатись… це все відбувається з нею… вона закохана… він закоханий… вони кохаються… і о Боже! Вона відчуває, як уся та напруга, яка накопичувалася – починає вивільнятись… о так… і в цьому допомагають його пальці, які вже швидко хазяйнують на її кліторі. — Прошу… прошу… — Емма стогнала і не припиняла благати. Святослав взірвався, і наповнивши її собою, впав чолом на її плече… — Ем… — він голосно застогнав… ще раз… і ще раз… Емма стискала ніжки, шукаючи тієї розрядки, яку так хотіла зловити,… але вона наче пісок крізь пальці – була невловимою. Святослав відчув її напругу… і те, як вона стискає ніжки… Він розвернув її, підхопив на руки і поніс до спальні. Положивши Емму на ліжко, він випрямив її ніжки, і опустившись над її «орхідеєю», почав швидко пестити… Емма прикрила губи долонею, а іншою рукою схопилась за голову Святослава…. І ось те, чого їй так бракувало… — Так! Так!... прошу… прошу… — Емма застогнала… напружилась і її тіло захопили солодкі пульсації… О, так! Притиснувши його язик ще сильніше, -вона відкинулась на ліжко. — Святославе… — вона задоволено засміялась. Він поцілував її «квіточку» і влігся поряд з нею. Втомленні… неймовірно втомлені… і задоволені… Святослав захопив її в обійми і палко поцілував. Емма відчула свій смак на його губах і усміхнулась. — Ем… — Що? — Ти неймовірна… — Ти також… Обіймаючи одне одного, вони намагались не заснути,… але… тіло і душа благали

відпочинку… тому… піддавшись «Морфею», – вони заснули в обіймах одне одного. Розплющивши очі, Емма подивилась на Святослава, який смиренно спав поряд. Його ритмічне та повільне дихання – говорило про те, що він повністю виснажений. Дівчина обережно спустила ноги з ліжка, збираючись встати, але раптом усе перед очима попливло. Емма заплющила очі, але стало ще гірше. Розплющівши повіки, вона відчула, що все приходить в норму. Повільно встаючи, Емма пішла до ванної вмити обличчя і привести себе до тями. Почимчикувавши до ванної кімнати, Емма знову захиталась. Що це з нею? Напевно, це все Карпатське повітря. Святослав розплющив очі і побачив, як Емма тримається за стіну біля ванної. — Що таке, Ем? — схвильовано запитав він. — Нічого… все добре. — Вона обернулась через плече і усміхнулась. — Ти погано почуваєшся? — Святослав митю встав з ліжка і одягнувши боксери, підійшов до неї. Обійнявши за плечі, він знову запитав: — Тобі погано? — Просто запаморочилось у голові. От і все. — Її спокійний голос повинен був його заспокоїти,… але ж ні. — Ем, повертайся в ліжко. — Мовив схвильовано хлопець. — Я хочу вмити обличчя і щось поїсти… вмираю з голоду. — Її долоня опустилась на животик, який вимагав смачненького. Стукіт у двері наполохав їх обох. — Так? — крикнув Святослав. — Спускайтесь на обід. — Мовила Наталочка. — Дякуємо. — Ще голосніше відповів він. — Одягайся… підемо обідати. — Емма радісно усміхнулась. — Хочеш, я принесу обід у кімнату? — Ні. — Емма розчервонілась і Святослав це помітив. — Що? Що таке? — він примружився. — Цікаво… вони чули, як ми… я була голосною… — Емма ще більше зашарілась. — Можливо… — широко усміхнувся Святослав. — Тобі я бачу це довподоби?! — Мені довподоби, коли ти задоволено кричиш та зітхаєш. — Він нахилився і поцілував її у шийку. Емма відчула, як голова запаморочилась вже від цілунку. — Збирайся… Я вмиюсь і теж почну одягатись. — Емма поцілувала його у щічку і пішла до ванної. Увійшови до вітальні, Емма та Святослав очманіли. Злата, напівлежачи з подушками під спиною і під ногою, обернулаь на них. — Що з ногою? — запитала Емма, не приховуючи хвилювання. — Забиття… нічого страшного. — Усміхнулась чемно вона. —

Точно? Може до лікаря? — продовжила Емма. — Ні… ні. Я сама лікар. Хірург. — Злата ширше усміхнулась. — Дякую за турботу. Емма хитнула головою, наче кажучи – «будь ласка». — Видужуй. — Промовив Святослав. — Дякую. — Усміхнулась Злата. Емма дивилась на Злату і розуміла чому Святослав колись був з нею. Вона дуже вродлива… дуже мила… і має пишні груди. Цікаво у юності – вони були такими ж? Емма знову заревнувала. Так, у неї є чоловік. Вони давно разом і видно, що вони кохають одне одного,… але… ревнощам всеодно. Святослав побачив, як блиск в очах Емми, кудись зник. Він добре розумів чому, – хоча для цього не було жодного приводу. Так, вони були з Златою парою… в юні роки,… так у них був перший секс,… але це нічого не значить. Все в минулому, там йому і місце. Він навіть ніколи не ображався на Злату та Микиту – вони гарна пара. Святослав не ображався… бо не кохав її. Це було захоплення… і все. Він не може змінити того, що було. Проте зверне гори, щоб у них з Еммою було майбутнє. Як тільки вони приїдуть додому – все відкриється… і він цього дуже боявся. Те, що Емму зараз дратує та хвилює – перестане турбувати. Він сглитнув і провів по обличчю долонею. Він боротиметься за них, – навіть якщо Емма не захоче його бачити. Так, він бреше,… але ця брехня потрібна зараз. Святослав відідвинув для Емми стільця і допоміг сісти, а потім сів поруч з нею.

Глава 31.

Скачано с сайта knigomania.org

— Ви давно одружені? — запитав Микита. — Ми не… — почала Емма, але Святослав її перебив. — Ми заручені. — Пояснив Святослав і усміхнувся до Емми. Емма подивилась у задоволенні очі, але не розуміла навіщо він це сказав. — Так, ми заручені. Весілля літом. — Емма вирішила теж додати щось до вигаданої історії. Чомусь, ця його вигадка – зробила їй боляче. — Саме так… літом. — Усміхнувся він ше ширше і так радісно, наче він попав в чарівну країну. — Вітаємо! — радісно вигукнула Злата. — Гарного подружнього життя! — побажавши це, Микита через стіл простягнув Святославу руку. Святослав навзаєм потис її, прийнявши вітання. — Дякуємо, від нас двох. — Мовив щиро Святослав. — Дякуємо. — Усміхнулась Емма. У кімнату увійшли Аліса та

Бажан. Аліса, як завжди всілась біля Святослава, а Бажан сів навпроти Емми. — Святославе, можеш мені налити вина… — промурликала Аліса. Емма хотіла виляти їй на голову це вино, щоб та не чіплялась до чужих чоловіків. Набридла вже – ця «лисиця». — Еммо, можна запитати? — Бажан трішки нахилився уперед. — Що у тебе за парфуми? Неймовірний аромат… — приваблива усмішка і блиск в очах говорили про те, що він націлився на «золоту медаль» – нею була Емма. — Я… я… сама їх готую. Займаюсь тим, що виготовляю парфуми, мила, засоби за доглядом… — Емма зашарілась. — Цікаво… дуже цікаво. Можливо, розповіси мені якось про це все детальніше. — Його очі були сповненні цікавості. — Можливо… — Емма відчула, як її руку стиснув Святослав. Вона обернулась і побачила сердиті очі, у яких був вогонь ревнощів. — Святославе, ти полюбляєш бари… паби, або клуби? — запитала Аліса. — Вже ні. Нещодавно зрозумів, що це – не моє більше. — Він подивився у вічі Емми. Емма зрозуміла про, що саме говорить Святослав. Згадавши нещодавній похід у клуб, Емма сглитнула. Ревнощі… танці… побиття Святославом своїх старих друзів… і сварка… Цього досить, для того, щоб більше не ходити до клубів. — Чому так? — поцікавилась «лисиця». — Тому що – там є чоловіки, які не поважають чужу територію. — Він кинув погляд на Бажана. — Не зрозуміла. — Аліса насупилась. Бажан усміхнувся. Обличчя Бажана – було врятовано дзвінком мобільного. — Вибачте… Я на хвилинку. — Мовив Святослав. — Не затримуйся. — Тихо мовила Емма. Святослав хитнув головою. Вийшовши з вітальні, і пройшовши до кухні, Святослав відповів на дзвінок: — Так. — Святославе… привіт… — привіталась Тіна. — Привіт, Тіно. — Він обернувся до дверей, переконуючись, чи нікого нема. — Ти обіцяв дзвонити частіше… — ображено, мовила вона. — Ти ж знаєш… я зараз не можу… — Святослав провів знервовано долонею по обличчі. — Коли ти приїзджаєш? Скоро? — з надією в голосі, запитала дівчина. — Декілька днів… і ми зустрінемось. — Святослав заплющів очі, гадаючи який він все ж таки козел. — Ти так мені потрібен… Я так скучила. — Тіна повеселішала сама від своїх слів. — І я. Скоро побачимось… поговоримо. — Він прокашлявся і додав: — Зараз маю бігти… обід охолоне. — Добре. Тоді за кілька

днів побачимось. — Радісно мовила Тіна. — Смачного. — Дякую. — Па-па, Святославе. — Па-па, Тіно. Поклавши слухавку, він всівся на стілець. Скільки ще брехати? Треба скоріше повертатись додому та ставити крапки над «і». Він не може дивитись у прекрасні очі Емми і невідчувати провини. Брехати кожного разу, – і страждати. Повернувшись у вітальню, Святослав сім поряд з Еммою, і узявши її долоньку під столом, міцно її стиснув, наче боявся, що вона зникне… піде від нього. Він цього не витримає. — Привіт. — Усміхнулась Емма, лише їй такою притаманою ніжною усмішкою. — Привіт. — Усміхнувшись навзаєм, Святослав ще сильніше стиснув її пальчики. Емма подивилась на нього так, наче шукала відповідь, – що його так схвилювало. — Що таке? — пошипки запитала вона. — Нічого… все добре. — Усміхнено, запевнив він. — Точно? — Емму не заспокоїла ця відповідь. — Точно. — Він ще ширше усміхнувся, роблячи вигляд, що все просто – супер. Обід розпочався з того, що Павло знову почав розповідати усілякі жартики, байки та історії. Смаколики Наталочки були такими ж смачними і колоритними, як і розповіді її чоловіка. Казуси за цим столом не пройшли повз. Аліса та Бажан ні на жарт почали свій флірт з Святославом та Еммою, чим змушували їх незручно почуватись. Аліса та Бажан, - наче навмисне, чи то навипередки дражнили присутніх своєю поведінкою. Емма та Святослав подякували господарям та збирались вже йти до кімнати, аж раптом, заговорила Аліса: — Куди тікаєте? Посиділи б ще… — вона дивилась у вічі Святославу. — Так, Аліса права… посидьте ще… побалакаємо. — Підтримав її Бажан. — Можливо трішки пізніше. — Мовив Святослав, і узявши Емму за руку, допоміг їй встати. — Дякую. — Емма усміхнулась, і міцно стиснувши руку Святослава, пішла за ним до виходу. — Тоді до вечора. — Замурликала Аліса. — Звичайно. — Відповіла Емма, уявляючи, як штовхає Алісу на санчатах… ні на лижах – з ВЕЛИЧЕЗНОЇ гірки. Опинившись у кімнаті, вони наче збожеволіли… накинувшись одне на одного, впали на ліжко… Вони наче цим самим, доводили свої права одне на одного. — Я кохаю тебе… — цілуючи її у шийку, мовив Святослав. — Я тебе більше… кохаю… — задихавшись від бажання, Емма цілувала його навзаєм. З цими зізнаннями вони поринули у свій світ, де немає

ревнощів… секретів та часу… Є лише – вони і їхнє кохання. Прокинувшись, після гарячого… ненаситного поєднання, Емма та Святослав одягнулись і спустились донизу. У вітальні нікого не було, а от з кухні чулись голоси господарів. — Еммо, мила іди сюди. — Покликала Наталочка. — Іду… іду… — Емма знизила плечима і подивилась на Святослава. — Біжи, а я тут зачекаю. — Швидко поцілувавши Емму, він усміхнувся. — Я швидко… тілки поцікавлюсь, що хоче Наталочка. — Дівчина сяяла і усміхалась – після дивовижного зайняття коханням, вечір заграв новими фарбами. — Добре… Я чекаю на тебе. — Святослав теж не припиняв усміхатись, – повністю виказуючи себе. Емма вийшла до кухні, а Святослав так і стояв під аркою, яка вела у вітальню, аж раптом відчув, що хтось підкрадається позаду. Обернувшись, він зустрівся поглядом з Алісою, яка була наче хижа кішка, яка миттю опинилась біля його вуст. Вона вп’ялась своїми губами в його губи і міцно обвила його шию руками. Хлопець очманів і миттю відсунув від себе Алісу, але обернувшись, побачив Емму, яка ледь стримувала сльози. Дівчина похитала головою, наче кажучи самій собі – «дурепа». Емма з болем подивилась у вічі Святославу і розвернувшись, побігла геть. — Ем… Ем… Зачекай! — Святослав розвернувся до Аліси. — Що?! Що тут такого? Маленький… невинний поцілуночок. — Аліса зрозуміла, що сильно напартачила,… але що зроблено, те зроблено. — Алісо, як ти могла?! Чому ти вирішила, що у нас щось може бути?! Ти не уявляєш, що ти накоїла! — Святослав був розбитий та злий. Розвернувшись, він пішов шукати свою кохану. Аліса стояла і все гадала, а чи правильно вона все робить? Як взагалі вона опустилась до такого ницого вчинку? Бажан підійшов до неї і тихо промовив: — Гарно. — Дуже. Бажан хмикнув і пішов геть, залишаючи Алісу на самоті. Емма лежала на ліжку, скрутившись калачиком. Сльози обпікали усе обличчя, ніс заклало… дихати важко… зупинитись не можливо. Як він так міг? Як вона могла закохатись в цього Казанову?! Вона ж знала який він, але її це не зупинило. От і має тепер… от і має… Вона заслужила на ці страждання, бо сама кинулась до нього в обійми – час розплачуватись. Біль поглинав її… Вона гадала, що він саме той… Що він змінився і кохає її понад усе на світі… Проте, такі як він не змінюються… А вона… вона – дурна. — Ем… —

Святослав сів поруч на ліжко, і простягнувши руку, хотів її погладити, але Емма сіпнулась, не даючи цього зробити. — Ем… між мною і Алісою нічого немає. Я взагалі не знаю, що на неї найшло?! Я стояв… чекав на тебе, а вона підкралась і… ти знаєш… Емма хотіла відповісти, але сльози паралізували її горло… щось сказати у відповідь вона не могла. Святослава охопив страх… вона не хоче бачити його… не хоче чути… і не довіряє. Хоча останнє – він заслужив. Йому дійсно не можна вірити,… але він це виправить. І вона повинна буде пробачити його за ту брехню, яка з'їдає його з середини. Проте… це не лише його таємниця, а і Тіни. Він не хоче сварити сестер, але і від Емми не збирається відмовлятись. Навіть, якщо вона прогонить його… навіть, якщо не захоче бачити, – він не полишить її. Він все зробить, щоб вони були разом. Все зробить. — Іди геть… — нарешті, мовила вона, намагаючись донести, що вона не хоче більше його бачити. — Не піду. Я не винен, що якась неадекватна краля мене поцілувала. — Святослав встав, суперечачи своїм словам,… але обійшовши ліжко, він забрався на нього і притягнув Емму в свої обійми. Вона намагалась вирватись з його ціпких рук, але марно. Він вчепився наче восьминіг, все більше стискаючи свої руки довкола неї. — Відпусти… — сердито мовила Емма. — Ні. — Святослав перевернув її на спину, а сам навис над нею, тримаючи її рученята у неї над головою. — Відпусти… — повторила вона і заплакала ще дужче. Святослав відчув її біль… відчув, як серце розриває на частинки. — Я не можу тебе відпустити… — у його очах з'явились сльози. — Я не можу без тебе. — Відпусти… прошу… — заблагала вона. Святослав почув її тихий шепіт, який ледь було чутно крізь сльози. Йому боліло… боліло, що вона не вірить йому. Він відпустив її… Зліз з ліжка і пішов геть,… залишивши її на самоті. Вийшовши у коридор, він зняв з гачка куртку і пішов далеко у ліс… Всівшись на засніжений пеньок, він обхопив своє обличчя руками і гірко заплакав. Як вона не розуміє? Як? Він її кохає! Кохає понад усе на світі! Як йому пояснити, що йому байдуже до інших? Як? Через вибрики Аліси, – він може втратити своє кохання. Що робити? Як діяти? Проте зараз… зараз… йому треба просто виплакатись. В голові – повна «каша». На душі – дряпає мороз… Святослав сховався у долоні і голосно крикнув… Легше? Ні… Святослав

озернувся… Скільки він тут пробув? Можливо з пів години… можливо більше… Час пройшов повз нього. Сонце майже сіло. Ставало потроху темно… Святослав озернувся, шукаючи кудою він прийшов. От бовдур! Ще заблукати в лісі – і надія на краще майбутнє… помре разом з ним тут. Бовдур! Як знайти дорогу назад? Емма дивилась у вікно в надії побачити Святослава. Вона бачила, як він йшов у напрямку лісу і це її не порадувало. Його і досі нема… де він? Де?

Глава 32.

Дівчина відчула, як нещодавній стрес відгукнувся у ній нудотою, проте переборовши це неприємне відчуття, Емма продовжувала вдивлятись у вікно. Стемніло. Перші ліхтарі осяяли прибудинкову територію. Емма ні на жарт хвилювалась за Святослава, який і досі знаходився у темному лісі. Спустившись униз, Емма почимчикувала на кухню розповісти господарям будинку, що Святослав пішов прогулятись і досі не повернувся.

Святослав увімкнув ліхтар на телефоні і посвітив ним у різні боки. Усе виглядало однаково, та щей сніг почав падати. Знайти б доріжку… сліди і все буде гаразд,… але сніг потроху усе засипав. Бовдур! Це ж треба було аж сюди добрести?! Вже не лише темно, а і холодно. Руки та ноги геть задубіли… усе обличчя щіпає від морозу і від нещодавніх сліз. Святослав витер обличчя, узяв свої думки під контроль, і примруживши, почав світити у різні боки… можливо він знайде вихід,… а можливо і ні… Але про таке він думати не хотів, тому похитавши головою, – прогнав геть такі нерадісні думки. Емма стояла біля каміна… задумлива… збентежена… самотня… Її поглинули тривоги та нерайдужні думи: ліс;… вовки;… голодні вовки;… сніг;… мороз… Святослав там геть один. Її серце здавалось забулось, як битись. Щоб не плакати, вона ні з ким не розмовляла, іноді усміхалась і хитала головою. Добре, що хоч зараз Микита та Натоалочка вийшли з вітальні. Павло тим часом був на вулиці… пішов шукати Святослава. Емма почула, як скрипнули двері. Швидко вибігши у коридор, вона мріяла побачити Святослава,… але ні… його не було. — Шукав, шукав, але його ніде нема. Я не знаю куди від пішов, в якому напрямку. — Обтупуючи чоботи після снігу, пояснив Павло. —

Зараз одягнусь тепліше, візьму ліхтарик і піду знову шукати Святослава. — Боже… Боженьку… що робити? Що? — Емма закрила рот долонями. — Не хвилюйся Еммо, він його знайде. — Мовила Злата, шкутильгаючи, та підходячи до них. — Злата права. Я допоможу шукати Святослава і ми його швидко знайдемо. — По-доброму усміхнувшись, додав Микита. — Дякую. Дякую. — Емма крізь сльози усміхнулась. Двоє чоловіків пішли одягатись, Злата та Наталочка пішли заварювати чай, а Емма почимчикувала на своє місце біля каміна. У кімнату увійшов Бажан, наполохавши Емму. — Привіт. — Його чиста усмішка, як завжди чекала на відповідь. Емма натягнуто усміхнулась і промовила: — Привіт. — Чому одна? — запитав хлопець і підійшов ближче. Емма зрозуміла, що він і Аліса не знають, що сталось. Проте пояснювати щось… у цю хвилину… зараз – вона не хотіла. — Просто… стою… міркую… — мромимлила нерозбірливо Емма. — Можна поміркувати і у іншому місці. — Він широко усміхнувся. — Не зрозуміла… — Емма розгубленно дивилась на Бажана, дійсно не розуміючи, до чого він веде. — Емм, я бачив джакузі… ти б не хотіла трішки релаксу? — Бажан широко усміхнувся, чекаючи на позитивну відповідь. Емма очманіла. Нічого собі пропозиція! Якщо б Бажан знав, що було у тому джакузі – він би зараз очманів, як вона. — Дякую, Бажане,… але ні. — Емма мило усміхнулась і додала. — Я тут не сама, тому… прошу, – не пропонуй мені більше такого. Мені це лестить… ти гарний хлопець, але я кохаю іншого. Святослав і Аліса стояли за стіною та все чули. Аліса стиснула кулаки, та митю кинулась бігти по сходинках наверх. Почувся лише гуркіт дверей. Святослав стояв і усміхався. Емма кохає його. Кохає. Вона ніколи не зрадить йому. Проте, Емма зараз гадає, що Аліса заманила його в свої сіті,… але це не правда. Він не бачить жодної жінки перед собою… у своїй уяві… думках та серці, – окрім Красуні з перчиком. Йому треба це довести. Святослав обережно… крок за кроком, почав відходити від стіни. Не роблячи галасу, він піднявся до їхньої спальні. Бажан опустив голову, коли побачив, як очі Аліси наповнились сльозами. Він завдав болю людині, яку кохає і не знає, як повернути. — Еммо, вибач за те, що я запропонував. — Він голосно ковтнув і з болем в очах, пройшов до виходу. Емма стояла в ступорі і нічогісінько не розуміла. Що з ним?

Що за дивна реакція?! — Нічого… — тихо мовила вона. Емма втомилась… у душі була повна пустка… вона хоче побачити очі Святослава… відчути його запах… і знати, що він поруч і, що з ним усе гаразд. Вона розвернулась і почимчикувала сходинками до їхньої спальні, щоб дивитись у вікно, – і чекати… чекати на нього. Відчинивши двері у кімнату, Емма заклякла. — Привіт, Ем… — лагідний голос промовив до неї. Емма нічого не сказала, вона просто влетіла до кімнати і кинулась в його обійми, цілуючи кожен сантиметр його обличчя. — Де ти був? Тебе шукав Павло…. Боже! Вони ж з Бажаном йдуть тебе шукати… — сполохалась вона, але не припиняла обіймати його за шию. — Ого! Пошукова служба! — засміявся він. — Тобі смішно?! — вона відступила на крок і її маленькі кулачки забили його в груди. — Як ти міг піти сам у ліс?! Ти зовсім розуму немаєш? Її великі очі швидко закліпали, змушуючи зупинитись сльозам,… але вони не хотіли слухатись, все бігли по щічках… і бігли. — Ем… Я сам злякався, коли опинився так далеко… ледь знайшов дорогу. — Виправдання були схожі на відчай, на страх та на сповідь: — Я боявся, що не побачу тебе більше. — Ти бовдур… ти… ти… — вона крізь сльози мовила: — я ледь не збожеволіла. Я могла тебе втратити. — Емма всілась на ліжко і закрила обличчя руками. Святослав присів біля неї. Він так хотів забрати її біль. — Зі мною все добре… я тут… просто змерз. — Він поклав свої холодні руки на її коліна і вона сіпнулась. Забравши руки з обличчя, вона промовила: — Швидко у душ! А я приготую чай і скажу усім, що екстрені пошукові дії – відміняються. — Емма трішки усміхнулась. — Може у душ – разом? — спокуслива усмішка і грайливий вигин брови, – говорили про спекотні плани Святослава. — Я хвилювалась,… але я не можу забути поцілунок твій та Аліси. — Мовила вона і швидко підвівшись, пішла геть з кімнати. — От уперта! — засміявся він. Святослав згадав розмову Емми ти Бажана і йому одразу стало тепліше. Вставши з колін, він роздягнувся і пішов у душ. Емма стояла у кухні та ділилась з усіма радісною новиною. Доки заварювався чай для Святослава, Емма перебирала думки… відчуття… Вона раділа… Дякувала Богу за порятунок коханого… її серце знову ожило… знову стукає та тішиться. Її Святослав здоровий… і тут… у її серці і

ліжку… Він поруч. Повернувшись у кімнату, Емма побачила Святослава у ліжку… він спав, як мале, безтурботне маля. Він був геть виснаженим цим довгим вечером, так само, як і вона. Поставивши чашку на тумбочку, Емма роздягнулась, але не наважилась лягти оголеною. Одягнувши чорну нічну мереживну сорочку, Емма вляглась у ліжко на свою частину… раніше цієї «фантомної» межі не було… — Святославе… — прошепотіла вона. — Що? — невідкриваючи очей, запитав він. — Випий чаю з медом, щоб не захворіти. — Так само тихо додала дівчина. Він розплющив очі та примружено подивився на Емму. — Давай. Емма простягла чашку з гарячим напоєм і усміхнулась. Взявши до рук чашку, Святослав зробив декілька ковтків гарячої, смачної рідини. — Випив? Давай я поставлю чашку на тумбочку. Святослав віддав їй порожню чашку і широко усміхнувся, посовуючись до неї. — Дякую. — Промурликав він, але усмішка занадто видавала себе, говорячи про його плани на ніч. — На здоров'я. — Вона поставила чашку і нібито не помічаючи його погляду, повернулась до нього спиною та побажала: — Гарної ночі. — Ем… кохана… — його руки притягнули її до себе. — Святославе… не треба… — Емма намагалась звільнитись, але все було марно. — Гарної ночі. — Повторила вона. — Завдяки тобі і завдяки моїм фантазіям – ніч буде гарна. — Усміхнувшись, він додав: — Я завітаю до тебе у сни,… а міг би втілити усі твої бажання наяву. — Спочатку постукай. — Вона ще раз спробувала звільнитись, але спроба знову не увінчалася успіхом... Хоча… хіба – це успіх звільнитись з обіймів, у яких і є її Рай… Ні, – це навпаки, – програш. Вона хоче бути в його обіймах. І залишиться у них… сьогодні уночі… і назавжди. Ніч для обох – буде, як скуштувати червоного перчика. Пожежа,… яку може вгамувати лише ваніль… завтра... З цими думками обоє заснули в найріднішому місці – одне біля одного… в обіймах одне одного.

Глава 33.

Лагідне світло, опустилось на голову сплячого Святослава. Він стиснув повіки, ховаючись від променів, які хотіли погратись з ним. Святослав прийняв виклик – та сховав голову

під подушку. Гра в хованки розпочалась. Він знову задрімав. Коли Святослав почав прокидатись вдруге, відчуваючи подушку на голові, а біля себе пустку, він швидко розплющив очі. Емми в кімнаті вже не було. Він швидко прийняв душ, побрився, почистив зуби і дуже швидко одягнувся, щоб піти на пошуки коханої. Увійшовши до вітальні, він привітався з усіма, подякував за його пошуки та перепросив за такі незручності та хвилювання. Проте, найріднішої очей у цій кімнаті не було. Де Емма? — Народ… Ви не бачили Емму? — Святослав обійшов усіх поглядом. — Вона вийшла до альтанки. — Усміхнувшись, повідомила Наталочка. — Дякую. — З цими словами, Святослав розвернувся і пішов до коридору. Одягнувшись, він вийшов на вулицю. Холод одрозу нагадав йому учорашній вечір… сніг… темінь… і страх не побачити свою Красуню з перчиком. Сонечко поблискувало на снігу, який з кожним кроком хрускав під ногами. Довколо тиша, тільки де-не-де чути пташок і потріскування гілок від важкості снігу. Гарно,…але дуже холодно… Святослав усміхнувся, коли побачив Емму. Вона ходила взад вперед і розмовляла по телефону. Він пришвидшив хід. Емма повернула голову і побачила Святослава, який швидко наближався до неї. — Мамусю, все у мене чудово. Я потім розповім тобі про цього хлопця… Зараз маю йти… він іде. — Поспішила сказати Емма і так само швидко додала: — Па-па, мамусю. Татові та Тіні привіт. — Я щаслива за тебе, моя люба. Вже хочу з ним познайомитись. — Радісно гомоніла мама. — Тоді до дзвіночка, моє серденько. Привіт передам. Па-па, моя хороша. Емма вимкнула телефон і сховала його до кишені. — Привіт, Ем… — Святослав піднявся на альтанку і швидко поцілував її вуста. — Святославе… — насупилась Емма, хоча сама в душі аж пищала від радості відчути тепло його губ. — Що? — звівши брови запитав він і знову її поцілував. — Ну?! — Емма зробила крок назад. — Я не забула того, що було… — А, що було?! А-а-а… точно… було… Згадав! — театрально мовив він. —Було… було… Аліса, яка випила три келиха вина і полізла до мене з поцілунком. Точно! — Не блазнюй! — насупившись, Емма топнула ногою. — А хіба я не правду говорю?! Згадай, як усе було. — Він захищався, як міг і все, що він говорив було правдою. Святослав зробив крок до неї і подивився

прямісінько у вічі. Її блакитні очі заворожували, в них хотілось розчинитись і розповісти те, що його так сильно напружує… те, що змушує брехати… все… все розповісти і бути перед нею чистим, як цей білий сніг довкола,… але не зараз… не зараз… Емма відчула, як їй знову стало зле. Що це з нею останнім часом? Емма широко відкрила очі і подивилась на Святослава так, – наче розгадала неймовірно важку головоломку. Так воно і є. Здається вона знає, що з нею… Хоча? Ні! Ні! Ні! Не так швидко… Такого бути не може?! Хоча… може! Але ж у неї були безпечні дні… Вона була впевнена, що завагітніти у цей час не реально. Так, воно і є… Напевно… Емма зрозуміла, що ще вчора у неї повинні були початись місячні, але через стрес, хвилювання за Святослава, – вона про них забула. І ось маєш… Через її безглузду впевненність, яка зовсім необгрунтова, – вона можливо чекає на «лелеку». Капець! Як взагалі тепер дивитись Святославу у вічі?! Як? Що вона скаже йому? Вітаю, можливо ти станеш татком?! — Давай поговоримо про це пізніше… Добре? Я хочу піти… змерзла дуже. — Емма забрала свій погляд від його прекрасних очей, і просто перестрибнувши сходинки, вона побігла у дім. — Тікаєш?! Як мала дитина?! — він стиснув щелепу від злості. Похитавши невдоволенно головою, він почімчикував за нею. Увійшовши у дім, Святослав допоміг роздягнутись Еммі, а потім і сам зняв куртку. — Дякую. — Тихо мовила дівчина. — Будь ласка. — Трішки заспокоївшись, відповів Святослав. — Давай поговоримо. Не будь дитиною! Емма аж побілішала від слова «дитина». — Не зараз. Не зараз. — Емма не знала, що йому говорити і як бути. Вона сама ледь розуміла, що їхні «шлюбні» ігри могли наробити… Як вона пояснить йому, що «лоханулась». А-а-а! Як так? Як? — Ем! — його інтонація давала їй зрозуміти, що він сердитий. — Святославе, не зараз. — Сказала вона, як відрізала. Емма втікла до вітальні, де сиділи усі крім господарів. — Святославе… — Аліса встала з крісла, і щось тримаючи за спиною, підішла до хлопця. Піднявши гілочку омели над собою і Святославом, вона наче кішка замурликала ніжним голосом: — Ми під омелою… треба поцілуватись… — вона обернулась, шукаючи очі Бажана. Бажан сидів і кипів від злості. — Алісо… хіба так можна?! — не втрималась Злата. — А, що? Така традиція! —

далі мурликала вона, не зважаючи на запитання. Святослав подивився на Алісу, і широко усміхнувшись, забрав у неї гілочку та підняв її над своєю головою і над головою Емми. Емма усміхнулась, а вже через секунду відчула гарячі вуста Святослава на своїх. Поцілунок був наповненний пристрастю, бажанням і наголосом на те, що ця жінка його, а він її. Їхні губи сплітались, дихання стало прискорчастим, усе тіло одразу відгукнулось на їхні дії. Емма згадала, що вони не одні, і трішки відсторонившись, подивилась на Святослава. — Гарна традиція! — мовила Емма. — Саме під гілкою омели ми вперше поцілувались. — З ніжністю у голосі, додав Святослав. — Ммм, як гарно! — на обличчі Злати заграла справжня, щира та сонячна усмішка. — У вас своя традиція! Як гарно! Емма усміхнулась їй. Не завжди минуле, – пхає свого носа в теперішнє, а от буває таке, що теперішнє, – пхає свого носа у майбутнє. Це теперішнє – Аліса. Проте саме зараз, ця «Лисиця», зрозуміла, що їй зась до Святослава. Емма була впевнена, що ця дівуля зрозуміла, де її місце, а що до Злати… вона щойно розвіяла усі страхи Емми. Бажан різко встав, і зупинившись біля Аліси, промовив: — Радій… це кінець – остаточно. — Сказавши це, він вийшов з вітальні. Усі перегляділіись, не розуміючи, що щойно відбулось. Аліса розгубилась, зніяковіла та злякалась. В її очах виступили сльози,… а в очах читався справжній страх. — Вибачте… Вибачте мене за все. — Ридаючи, вибачалась вона. — Ви гарна пара… Кохайте одне одного. — Схлипуючи, вона вибігла з кімнати. — Вони,… що разом? — запитала Емма у присутніх. — Мабуть… — похитав головою Святослав. — Ого! Нічого собі поворот! — додав Микита. — Цікаві події тут розгортаються, – щодня щось новеньке. — Очі Злати говорили про те, що вона в шоці. — Це точно… — у знак згоди, Емма похитала головою. Увійшовши до спальні, Емма сіла на крісло, а Святослав сів навпроти неї. — Ем… — Гадаю, нам нема, що вже обговорювати… — Емма простила йому ще вчора, коли від страху втратити його – зрозуміла, яка це дрібниця цей Алісин поцілунок. — Не зрозумів?... — Святослав перелякано подивився на неї. Він злякався, що вона не хоче бачити його,… що вона не може його пробачити. Встаючи з крісла, Емма відчула легке запаморочення і знову сіла.Заплющивши очі, дівчина

намагалась заспокоїти стан «польоту», але стало ще гірше. Знову розплющивши очі, Емма вперлася об м’яку спинку і просто розслабилась. Трішки допомогло… Встаючи дуже повільно, Емма повернула голову у бік, відчуваючи на собі пронизливий погляд. — Що? — побачивши напружене обличчя Святослава, запитала вона. — З тобою щось не те… — він звів брови на переніссі і запитав: — Ти захворіла? — Ні. — Емма «начепила» на своє обличчя впевненність, якої не було, та попрямувала повз нього. Але… — Стій. — Святослав схопив її за талію. — Що з тобою, Ем? — Нічого… Я ж сказала. — Вона затремтіла. — Я хвилююсь… — лагідно мовив він. — Хвилюйся за свою нову подружку. А за себе я сама подумаю. — Емма, узялась за його руку і намагалась вивільнитись з його цупкої хватки. — Відпусти. — Емма вирішила пожартувати. — Ем… ти ж знаєш, що між нею і мною нічого немає. Що ти собі навигадувала?! — він стиснув її ще дужче, і нахилившись промовив: — я кохаю тебе. Навчись не бачити у всіх жінках моїх коханок… їх немає. Є лише ти і я. — Ви цілувались! — Додала Емма. — Вона поцілувала мене… і вона була, як чіп п’яна… Я її не цілував. — Твердо мовив Святослав. — Я хочу повірити... — Емма ледь стримувала сміх. — Є лише ти і я… хоча… — він широко усміхнувся, — можливо нас вже троє. — Ти про що? — Емма широко розплющила очі. Як він дізнався? Вона сама, ще не впевнена. — У тебе паморочиться голова? — його очі світились задоволенням. — Так. — Емма похитала головою. — Іноді нудить? — його усмішка ставала ширшою. — Так… — Емма відкрила у подиві рота. — Святославе… ти теж гадаєш, що я… вагітна?! — Саме так. — Він задоволено похитав головою. — А що значить теж? — Святослав очманів. — Коли ми були в альтанці… Я про це теж подумала. — Зізналась вона. — Тому ти так швидко втікла? — лагідно запитав хлопець. — Так. — Зізнавшись в цьому, вона додала: — А щойно… я тебе розіграла. Я вірю, що цілувала тебе Аліса, а не ти її. — Вона засміялась, вирішивши таким чином сховатись від теми про вагітність. — Еммо! Ти мене ледь до інфаркту не довела! — він схопив її, і палко припав до її вуст. Солодкі… Смачні… Пухкі… Його. Відсторонившись, він подивився їй у вічі і широко усміхнувся. — То, що ти можеш бути вагітною? Є така можливість? —

Ні… я не вагітна… не може бути… не ці дні… — Емма не могла повірити у те, що це дійсно може бути правдою. — Що за реакція? — він насупився. — Святославе… для дітей, ще не час… І ми з тобою… — Емма відчувала, як сльози обпікають обличчя. Вона дала собі дозвіл на мить уявити, що вона може стати мамою дитини Святослава. Її переповнило щастя. — Що значить не час?! — йому стало образливо, що жінку, яку він кохає, ось так сприйняла можливість бути вагітною від нього. — Ти не зрозумів… Я хочу дитину… дуже-дуже… — Емма ще більше розплакалась. Святослав обійняв її дуже ніжно та лагідно. — Ти злякалась, Ем? — запитав він. — Так. — Тихо промовила Емма. — Що саме тебе налякало? — він погладжував її спинку і тихо запитував. — Багато чого… — Емма сховалась у його шию. — Ем… Я тобі ніколи не зраджу, якщо ти про це. — Про це… і… мені… — Емма затремтіла. — І… — Мені вже не двадцять… я хвилююсь. — Зізналась Емма і обійняла його за шию. — Ем… тобі лише тридцять один… про які роки ти говориш?! Моя сестра народила здорову дитину і їй було теж не двадцять. — Цілуючи її у скроні, запевнював він. — Якщо ти вагітна, – ми знайдемо найкращого жіночого лікаря і все буде добре. Я завжди буду поруч. — Обіцяєш? — вона трішки відсунулась і подивилась йому у вічі. — Обіцяю… Обіцяю, Ем… Моя Еммо… Моя солодка дівчинко. Я завжди-завжди буду поруч. — Він поцілував її у тремтячі вуста і вона відповіла. — Я неймовірно скучив… — його губи знову накрили її вуста. — І я… і я скучила. — Її дихання обпікало його губи, а потім знову губилось в його поцілунку. — Пішли у ліжко… — Так… так...P.S. Ваша активність під книгою та Ваші щирі враження – дарують натхнення, яке відгукується частими продочками історії!!!! Дякую, мої дорогі читачі!!!!

Глава 34.

Емма широко усміхнулась… спокусливо… і хижо… Її очі потемнішали і розповідали про те, що зараз буде щось цікаве.

Святослав підійшов до ліжка і не встиг простягнути руки до Емми, щоб роздягти її, вона підштовхнула його і він впав на матрац. Вона задоволено засміялась, і встаючи перед ним на коліна, узялась за його блискавку на джинсах. Маленькі… жваві, спритні пальчики – швидко впорались з перешкодою.

Вона підніла на нього свої сині очі, які стали немов глибини океану. Святослав важче задихав… голосно ковтнув в передчутті, насолоди… Впершись долонями об матрац, він уважно спостерігав за діями Емми. Її рученята допомогли звільнитись йому від джинсів і від білизни, – опускаючи їх донизу. Його плоть вже була збуджена і чекала на запаморочливі пестощі… вони не змусили на себе чекати.

Емма торкнулась пальчиком ніжної голівки його члена, який у ту ж мить відреагував на її дії, підіймаючись вверх до насолоди. Дівчина облизала губи і тихо застогнала у задоволенні бачити, як він її бажає. Що зробив з нею цей чоловік? Вона перестала бути «занудою» Еммою, перетворившись на спокусницю, яка жадає незвіданих речей… запаморочливих дій… ейфорії, яку вони можуть дарувати одне одному. Їй подобалось, це відчуття. Подобались зміни. Подобалось те, що він «розбудив» справжню Емму від довгої сплячки.

Дівчина обережно узяла член у долоньку і опустивши голову над його плоттю, провела по ній язичком. Почувши, як Святослав застогнав, Емма відчувала той тріумф, про який гадала, ще секунду назад. Ось… ось саме те, чого вона так бажала: дарувати насолоду і отримувати її; бути розкутою; пізнавати щось нове; щоб коханий чоловік божеволів від її дій і захоплювався нею. Все це тепер у неї є.

Святослав відкинув голову і стиснув у своїх пальцях ковдру… стриматись було не реально. Емма виробляла неймовірні речі своїм язичком… своїми м’якими губками, які міцно обхоплювали його член… її ніжні і швидкі пальчики, які грались з мішечком під збудженою плоттю… Неймовірні відчуття поглинули його. На це варто дивитись,… що він і зробив. У цю мить їхні погляди зустрілись… жоден з них не забрав очей… це обох збудило ні на жарт… Він побачив в її очах неймовірне бажання дати йому неземну насолоду, а головне – він бачив в її очах те, що вона робить дає їй таку ж саму насолоду як і йому. Це неймовірно!

— О, Ем… я можу не витримати… — він важко задихав і ледь вимовляв слова.

Очі Емми блиснули і вона ще дужче обхопила його плоть, намагаючись ще глише узяти «цукерку» до ротика.

Емма відпустила його член і тихо промурликала:

— Може ти… — її дихання було пиривчастим, а на обличчі грав рум'янець. — допоможеш мені?...

Святослав, запитуючи, поглянув на неї.

Емма підняла руки, обкрутила своє волосся довкола долоні – зробивши хвоста і натякнула йому на те, що вона чекає від нього.

Хлопець широко усміхнувся, і узявши її волосся у свою жменю, нахилив її ротик на свою плоть. Нестримний… утробний стогін – задоволення пройшовся луною по кімнаті. Він нахиляв її голову, а його стегна несамовито рухались… Почувши, як Емма закашлялась, він ледь не збожеволів… «Його» маштаби полонили її м'які вуста… гарячий ротик… Це просто неземний кайф!

Він підняв її голову, тримаючи у жмені шовкове волосся. Відкинувши її голову, він мав доступ до солодкої шийки… Спустившись з ліжка… так само на коліна, він припав до шийки гарячими поцілунками… його гарячий язик блукав від вилиці до ямки, де її дихання збивалось від його жару.

Хлопець поклав Емму на килим і стягнув з неї колготки та чорне мереживо, а потім підняв її сукню… розвів ніжки і припав до її розпаленого лона своїми губами.

— Ем… моя смачна, Ем… — Святослав обпік її своїм диханням і вона затремтіла.

— Коханий… я не витримаю… — вона ледь не захникала.

Він нібито не звернув уваги і продовжував пестощі її «троянди»… його язик блукав… збуджував… робив нестримно вологим її лоно…

— Ммм… моя… моя… — він стиснув її сідниці у руках.

— Прошу… — її голос охрип і вона ще раз заблагала: — Прошу…

Святослав, підводячись, дивився їй у вічі… Нахилившись над нею, він зручно вмостився між її стегнами і тихо увійшов у вологе, шовкове лоно…

Два стогони в унісон пролунали кімнатою.

Усміхнувшись одне одному, вони припали у смачному цілунку. Язики сплітались, як і тіла.

Емма закинула ніжки йому на стегна, притискаючи, ще сильніше до себе. Вони дивились у вічі одне одному… приймаючи одне одного… кохаючи одне одного до нестями. Поппри те, що на них була одежа, – їхні душі були оголеними.

Рух за рухом Святослав поглиблював свій міцний член у шовкові стінки її «троянди»… Все швидше і шведше… Швидше і швидше… Глибше і глибше… Швидше і глибше, - до самого піку… Святослав обдарував її лоно – своїм подарунком, а вона відгукнулась тихими хвилями задоволення.

Він ліг на неї, сховавши своє обличчя у її волоссі, яке хвилями лежало на килимі.

— Ем… з тобою я відчув, що таке щастя. — Тихо прошепотів він і міцно обійняв її, просунувши руки під піддатливе тіло.

— Я знаю, що ти відчуваєш, – я відчуваю те ж саме. Коли ти поруч – все добе. — Вона усміхнувшись, провела своїми пальчиками по його голові і до шиї.

Він солодко зітхнув від її теплих доторків.

“Кохання – це непереборне бажання бути

непереборно бажаним.”

Роберт Фрост

Глава 34.

Наступного дня, коли Емма та Святослав спустилась до першого поверху, їх зустріли господарі, які сказали, що йдуть в магазин за продуктами та рамочками для фотокарток. Тож, святослав пішов на кухню готувати каву, а Емма почимчикувала до вітальні.

Увійшовши до кімнати, вона побачила ту, яка хотіла запхнути язика у смачний ротик її коханого.

— Привіт, Еммо. — Привіталась Аліса.

— Привіт. — Відповіла дівчина і збиралась вийти до кухні, але Аліса заговорила.

— Еммо, вибач мені. Я хочу все пояснити… — Аліса вказала очима на диван. — Прошу сядь на хвилинку.

Емма видихнула і виконала прохання «Лисиці».

— Я слухаю.

— Я і… Бажан. — Почала вона прокашлявшись. — Ми зустрічаємось вже чотири роки, але перед самою поїздкою… перед автобусом… ми посварились. Причина була в тому, що йому подзвонила колишня, а я розсердилась… ну і все почало роздмухуватись до маштабів багаття. Він розсердився, я образилась і ми вирішили розійтись, але поїздку ні я, не він не відмінили. — Аліса гірко заплакала і продовжила: — Я його кохаю понад усе на світі і не хочу втратити.

— Тоді навіщо ти фліртувала з Святославом. Ти ледь нас не посварила. — Насупилась Емма.

— Вибач… вибач мені. Я гадала, що ревнощами поверну Бажана, він видно був тієї ж думки. Я хотіла використати Святослава, щоб Бажан зрозумів, що не може без мене.

— Бажан вирішив змусити ревнувати тебе – використовуючи мене. Ну ви і парочка! — Емма похитала головою.

— Я боюсь, що це кінець,… що я зробила лише гірше… Як мені тепер бути? — Аліса сховала обличчя у долоні і з болем, ще дужче заплакала.

Емма підсіла ближче і обійняла її за плечі.

— Алісо, він кохає тебе. Просто якось ви це дивно показуєте. Ревнощі, ще нікому не були на користь. Ви наче два садомазохіста, а у коханні не можна маніпулювати почуттями та ревнощами. Навіть сильне кохання – втомиться від цього. Поговори з ним. Ви ж чотири роки були разом і через якийсь безглуздий дзвінок – розлучились. — Емма погладжувала спину Аліси, намагаючись її заспокоїти.

Святослав зупинився біля вітальні, і зустрівшись поглядом з Еммою – все зрозумів та пішов назад до кухні.

— Якщо він мене кохає, то чому і досі підтримував зв’язок з колишньою? — опустивши руки, реторично запитала вона.

— А ти йому дозволила пояснити, чому він з нею говорив? — Піднявши брову, мовила Емма.

— Я не хотіла чути пояснень. — Чесно зізнавшись, Аліса відчула провину у тому, що не дала шансу і не вислухала Бажана, а просто поставила крапку.

— Якщо ти його кохаєш, – можливо треба просто сісти тай поговорити. — Усміхнувшись, Емма додала: — Я не ображаюсь ні на тебе, а ні на Бажана. Ось в чому і полягає суть розмови, ти мені все пояснила, – я зрозуміла. Спробуй тепер ось так, тільки з Бажаном.

— Дякую, Еммо. Ти Янгол. — Вона кинулась з обіймами до дівчини.

Емма засміялась і обійняла дівчину навзаєм.

Святослав сидів на кухні і чекав на Емму, але у двері зайшов Бажан.

— Привіт. — Привітався хлопець з дивовижною усмішкою.

— Привіт, Бажане. — Святослав махнув головою. — Кави?

— Дякую, із задоволенням. — Він сів навпроти Святослава і важко зітхнув.

— Можна я дещо тобі скажу? — ковтнувши гарячої кави, запитав Святослав.

— Звичайно. — Похитав головою Бажан.

— Емма щойно спілкувалась з Алісою… Я деякі моменти чув. Знаю, що ви були разом і гадаю, що і досі цього бажаєте.

Святослав пильно дивився на міміку Бажана. Він усміхнувся, коли почув ім'я коханої і голосно ковтнув, коли почув про їхні стосунки, які через непорозуміння дали тріщину. Тому, як зрозумів Святослав, – їм усе ще можна повернути.

— Я бажаю, а от вона…

— Ви обоє поводитесь дивно. Тому ти не вправі вирішувати за неї. — Знизив плечима Святослав. — Чому ви просто не поговорите?

— Те, як вона себе поводить останнім часом, – це неналежно, – м'яко кажучи… — голосно зітхнув він.

— А ти себе значить поводиш належним чином, – так?! — Святослав похитав головою і додав: — Ти чеплявся до Емми… забув?!

— Ти ж знаєш… — зам'явся він.

— Знаю. Ти хотів зачепити Алісу.

— Так.

Святослав дивувався цій парі все більше і більше.

Встаючи зі стільця, Святослав пройшов до вікна і зробивши ковток кави, сказав:

— Цим своїм дитячим поводженням, ви ледь не зламали наші стосунки. Хіба це діло? — Святослав насупився, але потім розслабившись, додав: — Я розумію, що ти хотів так само зачепити її, але невже не було б краще схопити її за руку, все пояснити і миритись за зачиненими дверима?!

Широка усмішка з'явилась на обличчі Бажана.

— Легко говорити… — потерши обличчя долонями, Бажан знову зробив ковток запашного напою.

— Тому легше всього відпустити її, – бо миритись важче, аніж сваритись. Звичайно, визнати провину важче, пояснити там де треба, теж важче, попросити пробачення теж не злегких завдань, але ж ніхто не казав, що стосунки це легко. Невже через свою пиху… несміливість… гординю… ти відмовишся від того, щоб бачити її очі, чути сміх, цілувати і прокидатись поряд з нею… Через дурниці – ви можете втрати свій світ.

Бажан сидів і як дитина намагався стримати сльози,… але… не вдалось.

— Я без неї не можу. — Мовив Бажан.

— А вона про це знає? Чи вона лише знає, що ти дурень, який втрачає її…

— Вибач мене, друже. Вибач, що ми вплутали вас з Еммою у наші ігри. — Бажан простягнув руку для вибачень.

Святослав потиснув його руку навзаєм промовив:

— Забули. — Він усміхнувся. — А тепер тобі варто попросити пробачення в Аліси і все пояснити.

— Так.

— Привіт. — Сказала Аліса, увійшовши до кухні. — Я все чула… — її щоки обпікали сльози.

Емма пройшла до кухні і сіла на коліна Святослава, обіймаючи його за шию, вона усміхнулась, дивлячись на парочку навпроти них.

Святослав загорнув Емму у своїх обіймах і тихенько, щоб ніхто не помітив, погладив свою красуню по сідничці.

— Алісо, ти все тоді не так зрозуміла… Ірина тоді дзвонила, бо питала про пологовий, де працювала колись моя тітка. Моя колишня щасливо заміжня і от-от народить. — Пояснив він.

— Чому ж ти одразу не сказав, так як є? — Аліса не припиняла плакати.

— Бо ти навигадувала і не дала мені слова сказати… недала пояснити…

— Вибач. — Аліса затремтіла.

— І ти мені вибач. — Він схопив долоні Аліси, і дивлячись їй у вічі, додав: — Я хочу, щоб у нас була міцна сім'я.

— Сім'я?! — Аліса очманіла.

— Так, саме сім'я. Ми чотири роки разом – не можу уявити, своїх ранків без тебе.

Аліса усміхалась і плакала. Сльози радості і повного щастя не давали змоги нормально говорити, але… вона все ж таки промовила:

— І що це означає? — грайливо усміхнулась Аліса.

— Ну… напевно, що я тебе кличу заміж. — Широка, добра усмішка, як завжди осяяла його обличчя, а очі наповнились сльозами. Він усвідомив, як важливо слухати, говорити і як це змінює життя. — Вийдеш за мене?

— Так! Так! Так! — Аліса кинулась в обійми Бажана і вони припали одне до одного у поцілунку.

Емма подивилась на Святослава і задоволено усміхнулась.

— Дякуємо вам. — Повернувшись до Емми та Святослава, промовив Бажан.

— Так, так дякуємо! — підтримала слова Бажана Аліса.

— Не забувайте розмовляти перед тим, як приймати поспішні рішення. — Мовив Святослав, і встаючи, подав руку для привітань: — Вітаю, наречені.

— Дякуємо. — Потиснувши руку, Бажан подякував від них обох.

— Завжди слухайте своє серце. Кохання вам багато-багато! Вітаємо! — Емма обійняла Алісу і отримала обійми навзаєм.

— Дякуємо. — Тепер мовила Аліса, від себе і Бажана.

— Що тут за нарада? — увійшовши до кухні, запила Наталочка.

Павло поставив важкі сумки з продуктами і теж запитав:

— Що святкуємо?

— Ми з Бажаном заручились! — поділилась Аліса радісною новиною.

У господарів був гарний та приємний шок.

Швидко та найголовніше, – наречені переказали історію примирення. По закінченню швидкої історії – усі домовились сьогодні ж ввечері відсвяткувати з шампанським.

Глава 35.

Була майже шоста вечора, коли усі зібрались за столом святкувати заручини Аліси та Бажана. — Ми ще раз хочемо подякувати Святославу та Еммі за розуміння, підтримку та мудрість, якою вони з нами поділились. Завдяки їм – ми зараз святкуємо цю подію – наші заручини. — Піднявши келих, промовив Бажан. — Дякуємо за гарні слова від нас з Еммою. Щастя вам! — келих злетів у повітря, щоб підтримати тост. Дзвін келихів пронісся кімнатою так само, як і радісний сміх. Емма не знала чи можна їй випити трішки Шампанського, чи ні? Кажуть, що трішки можна і це ніяк не вплине на вагітність… Проте, краще не треба. Емма просто пригубила вина, відчувши смак ігристого. Святослав помітив це і усміхнувся. Невже вона і справді вагітна? Невже він справді буде батьком? Якщо так, він буде дуже щасливий. Емма залишиться з ним… у них буде сім'я і все, все буде гаразд. Скоро вони повернуться додому і він розповість усе, що їй потрібно знати – тобто усю правду. Емма відчула дискомфорт унизу животика… ниючий біль… дивно. Вона трішки налякалась, але біль одразу відпустив. Все буде добре. Свято продовжувалось… їжа, як завжди смачна, шампанське у келихах, веселі жарти і багато сміху…

Лежачи в ліжку після неймовірного поєднання, Емма чекала на Святослава, який пішов прийняти душ. Емма усміхалась, як дурненька. Усі її мрії були майже здійсненні. Перед очима «з'явився» папірець з її бажаннями: Перше бажання – виконано. Емма усміхнулась. Казку їй подарував Святослав, – справжню Новорічну казку. Друге бажання за списком біля нього можна ставити ВЕЛИТЕНСЬКУ, ЖИРНУ галочку. Її покохали і вона покохала. Це Різдвяне диво! Третє бажання – майже виконано. Емма широко усміхнулась і погладила себе по животику – от-от може здійснитись четверте, і п'яте тоді буде не за горами. Емма засміялась радісно у голос. — Що це відбувається? Чого смієшся? — увійшовши до кімнати, запитав Святослав. — Згадувала свої новорічні бажання. — Емма сяяла щастям. — Ну… і що мені, ще виконати із цих бажань, щоб вони усі здійснились? — він грайливо підняв брову. — Є ще одне бажання… — вона облизала губи і потягнула за рушник, який огортав його стегна. — Упс… — вдавано відкрила ротика Емма. — Упс… кажеш?! Ну і яке ж бажання будемо втілювати у життя? — він нахилився над нею і з його мокрого тіла на неї закапали краплини води. — Я все розкажу… все… — її дихання збилось, коли його рука лягла на її пружну персу. — Тоді не будемо зволікати… — він накинувся на неї з поцілунком, і його язичок знайшов її смачний язичок. Все закружляло у вирі пристрасті… втілення бажань – почало свою гру.

Була глибока ніч. Емма повільно розплющила очі і подивилась у бік. Святослав спав поруч… такий гарний… рідний… одним словом – її. Усміхнувшись, вона відчула, як пересохло у роті, … але склянку з водою вона забулась взяти у кімнату. Тому… дуже тихо Емма спустила ніжки з ліжка і майже невагомо встала на килим. Тихо-тихо накинувши халатик, і вдягнувши капчики, вона рушила навшпиньках до дверей, щоб не розбудити своє спляче кохання. Вийшовши у коридор, Емма світила собі під ноги ліхтариком від мобільного. Крок за кроком і от вона вже біля місця призначення. Увійшовши до кухні, вона так само тихо узяла склянку, налила собі води і залпом осушила її. Тихо помивши склянку… поставивши її назад, Емма почимчикувала назад до спальні. Світячи ліхтариком довкола, Емма зупинилась. Її обличчя осяяла усмішка. Світло ліхтарика потрапило на фотокартки на стіні. То от, що робив Павло, коли грюкав молотком цілий вечір, після вечері. Емма дивилась на світлини: Павло та Наталка за святковим столом; багатьсько людей, яких Емма не знала, але розуміла, що то були усі хто тут відпочивав; знову господарі і… Емма ширше усміхнулась – на фото була Тіна і Наталочка. Точно – це ж саме Тіна порадила їй цей будиночок! Емма посвітила ліхтариком далі і заклякла… на фото був Святослав, Тіна і ще хтось… проте це вже не важливо… Святослав обіймав Тіну… її Тіну… її сестричку… Він знає її? Звідки? Як? Чому не сказав? Чи казав? Вона б запам'ятала таку інформацію… чи ні? Очі Емми наповнились сльозами, коли вона згадала поїздку у потязі до Карпат. Їй дзвонила Тіна і казала, що її коханий хоче повернутись до неї,… і що той коханий – зараз у Карпатах. О, Господи! А Святослав, коли вона увійшла до купе, теж спілкувався з якоюсь дівчиною… О, Господи! З очей Емми полились гарячі… нестримні потоки сліз. Емма все згадувала і згадувала, чи міг Святослав щось говорити про Тіну? Чи згадував її? Емма закрила губи руками, щоб стримати біль, який хотів вирватись назовні… Святослав якось пожартував, коли вона запитала хто дзвонив… він сказав, що Тіна. Проте вона сприйняла все, як жарт… він тоді – говорив їй правду. Як же так? Як? Вони були коханцями? Чи ними є і зараз? Невже Святослав міг так вчинити? Він знає все… знає чия вона сестра… і що він тримав в своїх обіймах і її, і Тіну. Дві сестри, – закохались в одного чоловіка! Чому? Чому? Чому? Емма відчула, як її ноги стали ватними… горло стиснув безмовний крик… усе тіло бив озноб… Як? Чому? За що? Вона покохала хлопця своєї рідної сестри. Святослав знав, що робить і мовчав… Як? Чому? За що? Лише ці три запитання крутились довкола Емми. Біль роздирав усе всередині… вона лягала у ліжко з коханим Тіни, з коханням усього її життя… Ні… ні… вона лягала у ліжко з коханням усього свого життя – вона теж кохає Святослава… не лише Тіна. Проте… запитання залишаються незмінними: Як? Чому? За що? І ще одне… що робити? Як бути? Емма заплющила очі і опустилась на підлогу… час проходив повз неї… як і її кохання. Як він так міг вчинити? Як? Він обманув їх обох. Він спав з обома… і зізнавався у коханні обом… Яка ж вона дурна! І Тіна дурна! Проте… Тіна дуже уразлива, хоча і показує протилежне. Вона не зможе пережити, якщо він від неї піде. Вона нічого не скаже Тіні… Вона щось придумає… Якось все вирішить,… але не накористь собі… Та чи б пробачила вона Святославу таке? Ні – не пробачила… Він спав з Тіною… кохав Тіну… і досі обіцяє їй кохати… Де правда? Що є правда? О, Господи – дай сил! Прошу! Емма повільно встала відчуваючи, як її нудить від хвилювань від думок про те, що її сестра і Святослав були разом… він дарував у ліжку їй все те, що і їй… цілунки… пристрасть… а кохання, – кому належить кохання Святослава? Що робити? Поговорити з ним? Ні, ні, ні! Він почне брехати, викручуватись і замовчувати. Розмова – відпадає… залишається лише одне – покинути все…

покинути його… Емма притулилась до стіни спиною, гадаючи, як їй дивитись у вічі своїй сестричці… Вона не зможе дивитись Тіні у вічі… не зможе. Проте, зараз треба думати лише, як звідси втекти. Втекти від Святослава. Дівчина увійшла до вітальні і швидко зайшла на сайт замовлення білетів. Їй пощастило, – те, що їй потрібно було на шосту ранку. Декілька білетів світились на екрані, немов кажучи – «купи мене». Що вона і зробила, не гаючи часу вона забронювала квиток. Владнавши все на сайті, вона набрала номер таксі, який записала ще на вокзалі. Замовивши авто на пів п'яту ранку, вона пішла до спальні. До нього востаннє… в його обійми… востаннє… Обережно підіймаючись сходами, на «ватних» ногах, Емма не припиняла плакати та все думати і думати. Що робити, коли вона повернеться у Вінницю? Як не попадати на очі своїй власній сестрі? Як не бачитись зі Святославом? Як це все зробити? Як? Увійшовши до кімнати, Емма все так само тихо зачинила двері, зняла халат та капці і лягла у ліжко, яке поки що належить їм обом. Вона притулилась до нього… вдихнула найдорожчий аромат – аромат його тіла, тихо поцілувала… він щось невнятно замурликав і притягнув її до себе. Невже він кохає їх обох? Таке може бути? Навіть якщо він кохає лише її – їм не судилось бути разом. Вона ніколи так не образить Тіну… ніколи не скривдить ось так свою сестричку… ніколи. Емма дивилась на нього. Його гарне обличчя… таке спокійне… таке чесне… Проте… це лише маска… він не знає, що таке чесність. Він жорстоко обманює її та Тіну. Їй боляче від цієї думки… її нудить від однієї думки, що він і Тіна кохались… Доля іноді дає подарунок усього життя… але… але… Життя таке не передбачуване… Їй здавалось, що таке може бути лише у фільмах, але, як виявилось не лише… Емма відчувала неймовірний біль у грудях… всередині наче хтось лещатами стискає її серце та душу. Все зламалось за лічені секунди… лише мить… лише погляд на фотокартку – і все змінилось. Щастя перетворилось на біль… Здійснення бажань – у минулому. Казка – перетворилась на «гарбуз»… Емма знову одна… без казки… кохання… та принца… кінець. Емма торкнулась його обличчя долонею і усміхнулась, відчувши аромат її подарунку. Вона згадала, як кожного разу, після душу він прискався її одеколоном. Вона це запам'ятає і забере із собою… кожен спогад про нього – буде у її надійному, потаємному місці – у серці. Все… все буде заховано у її серці. Він назавжди у її серці. Емма дивилась… дивилась на нього, аж раптом він теж розплющив очі і поглянув на неї. Він сонно усміхнувся і прошепотів: — Кохаю тебе, Еммо. — Святослав ще дужче притиснув її до себе. — І я кохаю тебе, Святославе. — Емма сховалась у його шию. Ця мить остання для них обох… Так… він брехав, але вона була щасливою… Це вона забере з собою… усі спогади – належать їй… Навіть, якщо він був подарований їй на деякий час – цей час був ціле життя… їхнє життя… їхнє кохання і їхня історія… Останній поцілунок. Вона знайшла його губи і припала до них у нестримному поцілунку. Святослав спочатку сонно цілував свою Красуню з перчиком, а потім на мить, розплющивши очі, – усміхнувся і щосили відповів на її дії. Губи палали вогнем, але Емма не могла відірватись від нього… це ж востаннє… востаннє… Він засміявся їй у вуста. — Моя ненаситна… солодка Еммо. — Мій… мій Святославе. Святослав усміхнувся і тихо провалився у сон. Емма все дивилась на нього і дивилась, запам'ятовуючи, кожен міліметр його обличчя.

Глава 36.

Минуло кілька годин, – довгих… довгих… Емма дуже тихо зібрала свої речі, – лише необхідне, дрібнички з ванної залишились на своїх місцях. Діставши папірець і ручку зі своєї сумочки, вона написала Святославу листа, і поклала поряд на подушку. Дівчина все дивилась на свої пальці… на одному із них красувався подарунок Святослава. Чи залишити каблучку… чи забрати, як гарний спогад? Вона усміхнулась крізь сльози, все таки, вирішивши забрати її з собою. Емма підійшла до вікна, побачивши, що на неї чекає таксі, вона важко видихнула. По телефону вона попросила диспетчера, щоб авто зупинилось неподалік від будинка. Їй був не потрібен зайвий галас. Емма накинула куртку і майже невагомо, навшпиньках підійшла до ліжка. В останнє подивитись на нього… востаннє торкнутись… востаннє поцілувати. Вона тихо нахилилась і ледь торкнулась вустами його смачних губ. — Дякую за все. Кохаю тебе. Прощавай. — Шепочучи, мовила Емма. Вона заклякла, коли Святослав у вісні облизав губи після її цілунку. Хоч би не розбудити… Минулось… Він міцно спав та іноді усміхався. Узявши до рук валізу, вона вийшла у двері… спустилась сходами і тихо відчинила двері. Переступивши поріг, Емма обернулась на будинок, у якому вона пізнала справжннє кохання та щастя. Зараз вона зачинить двері – і залишить свою казку тут. Сльози затуманювали зір, ноги ледь робили кроки, а голова паморочилась кожного разу, коли вона нахилялась, щоб звільнити коліщата валізи з нової кучугури. Дійшовши до таксі, вона привіталась і впізнала того ж самого таксиста, що віз її сюди. Він її теж впізнав і широко усміхнувся. Доки чоловік розбирався з її валізою, кладучи її до багажника, Емма востаннє

дивилась на будинок і в подумках прощалась зі Святославом. Чоловік відчинив дверцята і запросив сісти. Емма подякувала і всілась на заднє сидіння, знову обертаючись на будинок… у ньому вона залишила своє серце… Свого Святослава… Своє кохання. Авто рушило, а вона все дивилась і дивилась на будиночок, доки він не зник з поля зору. Емма повернула голову, ховаючи в долонях своє обличчя. Сльози обпікали шкіру… за цілу ніч її очі не просихали… щічки пекли вогнем… Та це були дрібниці в порівнянні з тим, що зараз переживала її душа. В її грудях – друзки… і вона точно знала, що легше їй не стане… Вона буде спілкуватись з сестрою… своєю любою, молодшою сестричкою, яка буде нагадувати їй кожного разу своєю присутністю – її нездійснене кохання. Як з цим жити? Що робити? Куди податись? Чоловік стривожено подивився у дзеркальце на Емму, запитуючи, чого вона так гірко плаче, на що Емма, ще дужче заплакала. Він зітхнув, і знайшовши в бардачку серветки, простягнув їх Еммі. Вона подякувала, і узявши їх, витерла своє заплакане обличчя. Емма не помітила, як вони доїхали до вокзалу. Розрахувавшись, та подякувавши водію, Емма почимчикувала до потягу. Саме вчасно. Ще декілька хвилин і він би рушив без неї. Усе було наче в тумані і так швидко, що Емма не зрозуміла, коли вона знайшла свій вагон… коли показала білет… коли увійшла до купе… все пройшло повз неї… Страх узяв її у свої обійми… вона сама самісінька… ніч… вагон… купе… Хоч би нікого не підсилили до неї… Це зараз було єдине її бажання… Хоча її єдиним бажанням, – було побачити Святослава… обійняти і ніколи не відпускати. Її мрія зараз була не здійснена… він не міг зайти в це купе і поцілувати її під омелою, яка зараз весіла над дверцятами. Потяг рушив… залишаючи все прекрасне у минулому… У купе зайшли троє дівчат. Сестри, які їхали побачити Вінницю. Надія, Віра та Любов. Три білявки з блакитними очима та гарними рисами, дуже веселі та привітні. Емма подумки подякувала Богу, що з нею їдуть аж до самої Вінниці три дівчини. Вона усміхнулась – цікаво, що з нею їдуть дівчата з такими іменами, які говорять самі за себе… Їй треба надіятись… вірити у краще… і кохати його, попри те, що їм не бути разом. Вона кохає Святослава і це назавжди. Святослав прокинувся і задоволено потягнувся, торкаючись рукою якогось папірця. Очі розплющились, а руки намацали клаптик паперу. Потерши повіки, Святослав міг розібрати, що це був лист від Емми. Це його налякало. Він сів – принявшись читати: Святослав читав і плакав від того, що завдав нестримного болю своїй коханій. Вона десь одна… беззахисна… самотня… Біль поглинув його з головою. У грудях стискало… в душі порожнеча… Емма пішла… втекла від нього… Брехня виявилась не на благо… Він зруйнував усе, що було важливим. Йому треба повернутись додому. Він поверне її. Не бачачи нічого крізь сльози, Святослав намацав телефон і почав набирати номер Емми. Вимкнений. Вона знала, що він буде дзвонити. Встаючи з ліжка, Святослав побіг у душ щоб привести себе у нормальний стан. Він не здається. Вона була і буде у його житті… серці… душі та у ліжку. Гарячы краплини омивали його заплакане обличчя, а думки бігали одна за другою. Він зараз замовить квиток і поїде за нею. Їй треба буде вислухати його і крапка. Сидячи у купе, він згадував останні три години. Він не знав, що так швидко можна зібрати валізу, – якщо у неї просто все накидати і застібнути… Він не знав, що можна так швидко набирати номера телефонів і шукати квиток на потяг… Він не знав, що можна так бігати із кутка в куток, не знаючи, як заспокоїтись… Коли він спустився у коридор з валізою, на нього дивились радісні обличчя із фотокарток. Саме їх і бачила Емма. Він одразу уявив, який біль відчула його кохана, коли побачила, як він обіймає її сестру. Коли він увійшов у вітальню, всі сиділи за столом. Святослав пояснив усім присутнім, що Емма мусила поїхати, бо були невідкладні справи, першим же потягом, а він міг поїхати лише зараз, бо другий білет було важко дістати. Попрощавшись з усіма, і подякувавши господарям, він викликав таксі і поїхав до вокзалу… і ось він вже у купе… чекає на відправлення. — Я їду, Ем… я їду моє кохання. — Тихо промовив Святослав, коли потяг повільно рушив.

Глава 37.

“Любов – це безцінний дар.

Це єдина річ, яку ми можемо

подарувати і все ж вона у тебе залишається. ”

Лев Миколайович Толстой.

Глава 37.

Увійшовши додому, Емма поставила валізу, роздягнулась, та зачинивши двері, попрямувала до ванної помити руки і вмитись.

Ноги геть не слухались, тіло здавалось було зів'ялою квіткою… Що б могло повернути її до життя? Обійми Святослава… його слова, які б сказали – «Все це не правда. Правда лише одна – я тебе кохаю». Проте… це лише мрії,… а те, що відбувається довкола – реальність… життя.

Емма помила руки, вмила обличчя – доки розмірковувала над жартами долі. Як він там? Напевно Святослав зневажає її за цей вчинок,… за те, що вона втекла,… але він на це, – немав права.

Дівчина все гадала, як вона пережила цю ніч?... Як її серце і досі б'ється, якщо воно розлетілось на шматки… Її райдуга зникла за темними хмарами… Все зникло…

Вийшовши з ванної, Емма ледь перебираючи ногами, попрямувала у вітальню. Забравшись на диван, Емма вляглась, і сховавшись у подушку, гірко заплакала… голосно… голосно… наскільки це – дозволяла подушка.

Минали хвилина за хвилиною…

Емма заснула повністю виснажена і втомлена.

Добравшись нарешті до Вінниці, Святослав важко зітхнув… цілу поїздку він не зімкнув очей… не переставав думати і дзвонити Еммі, але її телефон був все так само вимкнений. Святослав був вимотаний та розбитий… емоційне виснаження – вижало всі соки з тіла. Він наче рослина, яку забули полити… Емма забрала те, що наповнювало його життя,… що було його життям – кохання. Він усміхнувся сам до себе через біль… Він поверне її… Поверне її кохання… І зробить щасливою.

Зловивши таксі, він поїхав додому.

Емма прокинулась, відчуваючи, як ноги звела судома, обличчя палало від сліз, а у горлі пересохло. Розтираючи собі ноги, Емма насупилась. Внизу живота добряче нило, та щей поперек болів. Дівчина відчувала лише суцільний біль… емоційний та тілесний.

Підіймаючись з канапи, Емма почімчикувала до кухні попити. Наливши склянку води, вона висушила її одним величезним ковтком. Знімаючи светр по дорозі до ванної, Емма кинула його, де попало… потім узявшись за джинси, зробила теж саме… З речей на ній залишилась лише білизна.

Увімкнувши воду у ваній, вона почала знімати останні деталі гардеробу… вони полетіли теж навмання. Вона не хотіла ні про що думати, але це було не підсилу, навіть при повному виснаженні.

Всівшись у ванну, Емма згадувала, як вони зі Святославом кохались у душі,… як він ніжно торкався її,… як намилював її тіло своїми руками… Її очі знову наповнились сльозами.

Цей біль ніколи не закінчиться… вона це знала. Колись їй доведеться зустрітись з Тіною та Святославом – і радіти їхньому щастю.. їй доведеться змиритись, – але їй ніхто не забороняв продовжувати його кохати. Все, що вона хоче – продовжувати його кохати, а ще… щоб він не забував її. Проте, по відношенню до Тіни… до її маленької сестрички – це не справедливо.

— Святославе… ти залишишся для мене – моїм… Назавжди. — Тихо промовила вона, коли по її губах текли солоні сльози.

Пів години минуло з тих пір, як вона прийняла ванну і перекусила бутербродом. Увімкнений телевізор був лише для того, щоб не почуватись настільки самотньою. Сидячи у кріслі, Емма закуталась у теплий халат, але не припиняла тремтіти. Їй було так погано без нього… без його аромату… без його голосу… Без йог – «Ем»…

Хвилини за хвилиною проходили повз Емми… Вона продовжувала сидіти у кріслі, підігнув ноги під себе і, як мале дитя похитувалась, щоб заспокоїти себе. Цими діями вона наче казала сама собі – «все буде добре». Але ж як може бути добре? Як? Вона взнала, що чоловік якого вона покохала не просто Казанова, як вона собі навигадувала, а хлопець її сестри. Тіна його кохає… і вона теж. Як тут може бути все добре? Як? Ніяк!

Емму ледь не знудило, коли вона знову уявила, що Святослав так само кохався з Тіною… і буде кохатися знову. Він зізнавався в коханні їй… Він кохався з нею: у ліжку… джакузі… на столі… біля каміна…

О, Боже! Як так вийшло? Як двоє сестер закохались в одного хлопця? Як?

Дівчина відчула, як знову запекли щоки від сліз, які не хотіли зупинятись. Як? Як Святослав міг замовчувати таке? Чому не зізнався одразу? Чому? Він знав хто вона, знав чия сестра – і промовчав. Просто промовчав. Збрехав. Захопив її… полонив її думки… звабив і вона прийшла сама, наче під гіпнозом у його ліжко… Він замовчував, що спав з її сестрою! Дарував їй тіж самі ласки… Емма похитала головою… ні він не винен, це вона… вона винна, що не уважно слухала… не бачила нічого довкола.

Емма в гніві стиснула кулаки, вперaючись нігтями у долоні. Боляче… хоча… ні, – це не біль. Біль у грудях… боляче там, де закохане серце. Там, де душа. Святослав саме там… в середині неї.

Як? Як тепер бути? Як дивитись Тіні у вічі? Вона кохалась з хлопцем своєї сестри… зізнавалась йому у коханні… вона була щасливою з ним… Все було саме так… Чи змінила б вона щось? Ні. Проте – дізнавшись правду, вона намагатиметься не потрапляти на очі Тіні… і цим самим Святославу.

Емма знову відчула, як її нудить… А якщо вона дійсно вагітна? Як бути? Вона хоче дитя… Це її мрія, яка може стати реальністю… Вона хоче, – цей найдорожчий подарунок від Святослава. Проте, що вона скаже сестрі – я вагітна від твого коханного?! Чи наші діти будуть від одного чоловіка?! Чому, чому так все відбувається?! Вона не хоче, щоб були якісь «але», – коли це стосується кохання та вагітності! Жодних – «але»! Вона хоче дитя – крапка.

Завтра ж вона купить тест на вагітність і все дізнається.

Хтось загрюкав у двері. Голосно і не припиняючи.

Емма тихенько встала з крісла і навшпиньках підійшла до дверей. Подивившись у вічко, Емма побачила батьків. Як вони взнали, що я приїхала? Як я можу показатись їм на очі в такому вигляді?! Та що поробиш…

Емма відчинила двері і радісно усміхнулась, обіймаючи маму, а потім батька.

— Еммо, коли ти приїхала? — запитала мама, входячи у квартиру, а за нею і батько.

Емма зачинила двері і пройшла разом з батьками до вітальні.

— Чого ти заплакана? — перелякано запитав тато.

— Я приїхала раніше бо трішки прихворіла. — Збрехала вона. — Очі червоні не від сліз, а від нежитю. — Брехати то вже по повній.

— Доню, чому ж ти не сказала, що захворіла, що тобі погано? Чому не сказала зустріти тебе? — шквал запитань, пролунали схвильованою мамою.

— Все добре. Чесно. — Емма широко усміхнулась, дуже погано приховуючи свій стан. — Як ви дізнались, що я приїхала?

— Ми прогулювались і побачили світло у твоїй квартирі, от і вирішили перевірити. — Пояснив тато.

Емма так хотіла сховатись в маминих обіймах, почути татову пораду,… але у цій битві вона одна. Вона не зробить боляче батькам,… це все одно, що запитати – «ви за кого, за мене чи за Тіну?». Для батьків вони з Тіною найдорожчі в житті. Вона не має права розповідати татові і мамі про цю – «гру долі».

Емма намагалась усміхатись та балакати з батьками про те, як вона провела відпустку, кожного разу стримуючись, коли згадувала, що було насправді в тому будиночку.

— Еммо, доню… ти приїхала з тим хлопцем? — мама пильно подивилась у вічі донці.

— Так. Звичайно. — Емма ковтнула, приховуючи клубок із сліз. — Він зараз вдома.

— У вас все гаразд? — примруживши, поцікавилась мама, наче сумнівалась в правдивості слів доньки.

— Так. Ти що не віриш мені? — Емма вирішила, що найкраща стратегія – «найкращий захист, – це напад».

— Ну, що ти, доню?! — поспішила сказати мама.

— Любі, ви не образитесь, якщо я скажу, що дуже втомилась. Так хочеться після дороги виспатись. — Емма зморено подивилась на батьків.

— Так, так звичайно. — Тато встав першим з дивана, і підійшовши до доньки, поцілував її в чоло. — Видужуй, моє сонечко.

— Дякую, тату. — Емма усміхнулась.

— Ми завтра навідаємо тебе. — Встаючи з крісла, сказала мама.

— Мамусю… Завтра прийде «Казанова». — Емма знову наважилась збрехати і при цьому засміятись, роблячи вигляд, що все просто «супер!».

— «Казанова»? — здивувався тато.

— Так, так… — Емма, прокашлявшись, мовила: — Розумієте, мій… мій коханий, настільки гарний, що я нагородила його прізвиськом «Казанова».

— А-а-а… — тато засміявся.

— Ну… тоді завтра ми просто подзвонимо тобі. Добре? — мама усміхнулась, радіючи, що у доньки все добре.

— Так, звичайно. — Мовила Емма з усмішкою до самих вух. — Люблю вас.

— Люблю тебе, доню. — Мама обійняла Емму і поцілувала у чоло.

Тато широко усміхнувся і навзаєм промовив:

— Люблю тебе, моє маленьке сонечко.

Емма провела батьків до дверей і попрощавшись, клацнула замком.

Все… Все… можна звільнитись від вдаваної усмішки і проявити справжні почуття.

Пробігши коридором, Емма влетіла у спальню, впала на своє велике ліжко і знову нестримно заплакала.

Святослав вийшов із душа, і попрямував до спальні. Звичайно йому хотілось знайти Емму і сьогодні ж повернути її, але план полягав в іншому. Вона сама прийде до нього… як тоді, – перший раз до його спальні… Він зачакає.

Він зняв рушник, одягнув піжамні штани і влігся в ліжко. Холодно… без Емми холодно на душі… і одиноко у ліжку. Не відчуваючи її аромат… не бачачи її волосся, яке хвилями покоїться на подушці… не бачити її втомлену усмішку, після зайняття коханням, – це важко… нестримно… боляче. Проте, іноді треба зачекати і все буде добре. Їй треба час, – він їй це дасть.

Святослав усміхнувся, розмірковуючи про те, як Емма буде виглядати з кругленьким животиком. Таким чином, він хотів забути, що все не так, як повинно було бути… Він змінював біль на радісні мрії.

Усміхаючись, він поринув у сон.

Емма прокинулась ще на світанку. Ніч була жахливою. Спала вона від сили години три.

Коли усі справи були зробленні: – душ прийнятий, випите горнятко гарячого чаю, замість кави і усі теплі речі були одягненні, – Емма пішла до магазину. Верніше до аптеки. Сьогодні вона взнає, чи буде вона мамою.

Увійшовши до аптеки, Емма розглядала тести на вагітність. Їх так багато і усі такі різні. Запитавши провізора, який тест краще вибрати, з затримкою у кілька днів, – їй порадили узяти самий простий, мовивши, що різниці між ними майже нема, – лише одна деталь, ультра модність. Емма подякувала, узяла свою покупку і пішла додому.

Відкриваючи замок, вона почула позаду себе голос:

— Еммо, я тебе зараз приб'ю! Чому я маю взнавати від батьків, що ти приїхала?!

Емма заплющила очі, до болю стиснувши їх, щоб не заплакати, а потім обернувшись з широко відкритими очима – наче від радості і з усмішкою на вустах, – промовила:

— Сестричко! — кинувшись з обіймами до неї, запищала Емма. — Я так рада тебе бачити! Вибач, вибач… Просто я пізно приїхала, а батьки взнали, що я тут, лише тому, що побачили у мене в квартирі світло. Ну вибач! Не дуйся!

— Добре… добре. — Тіна стиснула сестру навзаєм у своїх обіймах. — Еммо, пішли до хати, я тобі щось розповім! — вона радісно заплескала у долоні.

— Тільки не надовго… — Емма не знала, як збрехати. Вона не могла не спілкуватись із Тіною, мовляв – «вибач, я спала з твоїм хлопцем».

Дівчата опустили руки, припиняючи обійматись.

— Чому це? — Тіна здивовано подивилась на сестру.

Емма зам'ялась, а потім прокашлявшись у кулачок, почала брехати:

— Розумієш… я захворіла, не хочу, щоб ти теж підхопила цей «марафон».

Тіна широко усміхнулась і замість Емми відчинила замок та увійшла до квартири.

— А-а-а, ну тоді добре. Я зараз швидко тобі дещо розповім, а потім подумаємо, що робити. — Тіна попрямувала до вітальні.

Емма важко зітхнула, увійшла до квартири, зачинила двері і попрямувала за сестрою.

— Ну, що там у тебе – розповідай?! — Емма знову вдавано прокашлялась.

— Ну-у-у… у мене гарна новина! Мій коханий вчора приїхав! Хочу вас познайомити! — її щастю не було меж.

Емма відчула, як клубок біллю піднімається вверх, – щоб наповнити очі гіркими сльозами.

— Тіночко… Сестричко, я зараз не можу… погано почуваюсь. — Емма голосно закашляла… це не важко було зробити, бо у горлі був клубок. — Давай відкладемо це знайомство.

— Як це?! Ні! Я так не хочу! — запротестувала Тіна і розсердилась.

— Не ображайся, моя люба. Я просто дуже-е-е погано почуваюсь. Зрозумій. — Емма дивилась на сестру і бачила, як змінюється її невдоволення на турботу.

— Добре. Тоді за кілька днів. Так підійде? — усміхнулась дівчина, засяявши, як літнє сонечко.

— Добре. — Збрехала Емма. — А тепер йди, бо це перші дні простуди, не хочу щоб ти захворіла.

— Дякую за турботу. Мені потрібно бути здоровою, — підморгнула Тіна, — ми ж не будемо вилазити з ліжка! — знову заплескавши у долоні, усміхнулась Тіна.

Емму ледь не знудило від думки про те, як її сестра у ліжку з її коханим.

— Ну тоді…

— Еммо, що з тобою? Ти стала біла наче стіна. — Тіна перелякано дивилась на сестру.

— Нічого… нічого… Я ж кажу, захворіла. — Емма намагалась стримати сльози. — Ви вже бачились?

— Ні, ще ні. — Тіна сяяла, коли згадувала свого найдорожчого. — Ми говорили по телефону.

— Зрозуміло.

— Еммо, видужуй швидше! Я так хочу тебе з ним познайомити! — Тіна обійняла Емму і додала: — Тобі він сподобається!

— Я не сумніваюсь. — Емма обійняла сестру навзаєм, приховуючи сльози.

Відпустивши сестру з обіймів, Тіна почимчикувала до дверей.

— Видужуй! Па-па. — Тіна запурхала наче метелик і вибігла за двері.

— Дякую, сестричко. — Усміхнувшись Тіні, вона додала: — Па-па.

Зачинивши двері, Емма сіла на підлогу у коридорі і ридма заплакала. Вона ж благала його в листі, не приходити… благала… Навіщо він так з нею?! Їй так болить… Вона не зможе бачити Тіну і Святослава удвох. Не зможе. Але куди їй діватись?! Зустріч неминуча… неминуча.

За кілька днів, вона знову побачить його… Побачить людину, яку кохає… Яка належить їй, і в той же час Тіні…

Емма встала, не припиняючи плакати. Роздягнулась. Кинула пакет з тестом на поличку. Помила руки і пішла у спальню… на ліжко… знову плакати.

Глава 38.

Минула два дні. Святослав не припиняв дзвонити Еммі, хоча знав, що вона не вмикає телефон. Проте рано чи пізно, вона його увімкне – і тоді він спіймає її. Цього ранку він вирішив для себе, що треба навідати батьків, які до речі, три дні тому приїхали з відпустки, яка проходила на Балі. Купивши мамі квіти, а татові пляшечку вина, він направився до рідних людей. Те, як вони його зустрічали, нагадувало «прихід з армії», обійми, цілунки та «океан» емоцій. Вручивши батькам подарунки, він обійняв їх, розцілував і пройшовши до вітальні, сів на диван. Тепло рідних сердець і затишок рідних стін – дали йому відчути, як він бажає створити сім'ю разом з Еммою. Він при йшов до батьків, щоб розповісти про те, що закохався і збирається одружитись. Усміхнувшись, він почав: — Мам… тату… Я одружуюсь! — Ого! — мама одразу сіла на диван і шоковано подивилась на сина. — І хто ця викрадачка твого серця? — поцікавився тато. — Її звати Емма. Вона дивовижна. Я її кохаю, а вона кохає мене. Зустрівши її, я зрозумів, що це найкраще, що зі мною могло трапитись. — Він говорив з такою радістю, що здавалось емоції вибухали, як феєрверк. — Давно ви знаєте одне одного? — запитала мама. — Ні. Але це не важливо. — Серйозно сказав Святослав. — Він правий. — Підтвердив батько. — Ми теж з тобою прозустрічались лише два тижні, і одразу одружились. Живимо вже тридцять років душа в душу. — Він усміхнувся синові і додав: — Коли познайомиш нас зі своєю коханною? — Сподіваюсь, що дуже скоро. — Радісно мовив він. — Здивував так здивував. — Усміхнулась мама, але в очах забриніли сльози. — Надійко не плач… Усміхнись, – син одружується! — щасливо голосив чоловік. — Жінки від радості завжди плачуть… такі от ми. — Мама притулилась до сина і додала: — Я щаслива, що ти знайшов своє кохання. — Дякую. — Святослав узяв мамині руки у свої і поцілував їх. — Ну, що Назаре… відкривай подарунок Святослава, будемо святкувати таку подію! — мама усміхнулась і пішла за келихами. Святослав дивився на свого батька, який радісно усміхався, відкорковуючи пляшку. Батько вже почав сивіти, де-не-де на русявому волоссі поблискував «іній» мудрості, і йому це додавало лише привабливості. Сині очі під довгими віями – світились радістю, чіткі губи розпливались в усмішці. Навіть густі брови, вольове підборіддя і трішки приплюснутий ніс, як у боксера, – ніколи не робили з нього грізного. Він добряк і відкрита душа. Мама біля нього маленька Пташечка, яку він оберігає усе життя. Рудоволоса красуня, з блакитними очима, довгими віями, вигнутими бровами, вишневими вустами, маленьким піднятим носиком і усмішкою на мільйон. Його батьки дивовижна пара, яка була гармонійною у всьому. Їхній шлюб був прикладом. У нього теж так буде з Еммою. Він це точно знає. Прийшовши додому, Святослав знову набрав Емму. Нарешті! Нарешті, телефон увімкнений,… але вона не збиралась відповідати на його дзвінки. Раз… два… три… чотири… спроби, але все марно. Він швидко почав писати їй смс, щоб встигнути до того, як вона знову захоче вимкнути телефон. Емма сиділа на ліжку з тестом на вагітність у руці… телефон розривався дзвінкам від Святослава… Її стан можна було порівняти з гойдалкою, яку хтось розхитує і не збирається зупиняти… Емоції накладаються одна на одну і це просто нереально витримати,… але Емма дала собі слово, що все буде добре. Декілька днів вона не могла зробити цей тест бо боялась дізнатись результат… Вона боялась взнати, що не вагітна… Їй хотілось відтягти цей процес і ще хоч трохи побути щасливою… І от зараз… зараз в її руках – майбутнє… От-от вона взнає результат. Емма поклала на столик тест, і попрямувала до вбиральні. Останнім часом, вона кожних п'ятнадцять хвилин навідувалась до цієї кімнати. — Ні! Ні! Ні! — Емма заплакала, дивлячись на білизну, яка була «балакучишою» за будь який тест на вагітність. Її мрії – розбились на друзки. Тепер Емма розуміла свій стан… це все було перед звичайними місячними… Вона просто хотіла вірити у те, що вагітна… вірити у те, що маленькі рученятка будуть обіймати її за шию, а милий голосок буде казати – «матуся»… Проте… вона сама все навигадувала… Усі симптоми вона пов'язувала не з тим… не з тим… Голосно заплакавши, Емма попрямувала змінити білизну і знайти у шухлядці засоби гігієни,… а ще поглянути на тест, який висвічував лише одну смужку… лише одну… Увійшовши до кімнати, Емма зробила все, що планувала не припиняючи гірко плакати. Узявши до рук паличку, яка «казала» їй, що вона не вагітна, – Емма впала на ліжко, міцно стиснувши її в жменці. Телефон знову завібрував, але це вже був не дзвінок, а смс. Вона точно знала хто це. Це людина, яка б могла зараз її розрадити… подарувати океан ніжностей,… але він більше не належить їй. У такі хвилини жінка шукає підтримки у свого коханого,… нажаль вона

має сама це все пережити. Вона гадала, що забрала Святослава з собою… його частинку,… але… Навіщо він дзвонить? Навіщо пише? Це кінець, невже він не розуміє?! Телефон знову задзвонив… ще раз… і ще раз… Мелодія сигналізувала, що це Тіна. Капець якийсь! — Залиште мене у спокою! Прошу! Я і так відмовилась від всього… — Емма сховала обличчя у долоні. Телефон не припиняв дзвеніти, але Емма не хотіла і не збиралась підіймати слухавку. Сховавшись під ковдру, Емма заплющила очі і тихо плачучи, не зчулась, як заснула. Емма зіскочила з ліжка, почувши гуркіт у двері. Хтось добряче гуркотів. Підійшовши до дверей, Емма запитала: — Хто там? — Це я сестричко. Відчиняй! — заволала Тіна. — Тіно, я не можу… Я ж казала, – заворіла! — Емма закашляла, щоб це виглядало більш переконливо. — То, що ти не впустиш мене? — сердито запитала Тіна. — Ні. Я не хочу, щоб ти захворіла. — Крикнула Емма, важко зітхаючи. — Еммо, припиняй! — Тіна ставала ще сердитішою. — Давай за кілька днів? Прошу… — Емма, ще голосніше крикнула. — Ти зовсім ку-ку! Щоб через кілька днів ти була, як здорова! Я прийду не одна. — Сказавши це, Тіна розвернулась. Капець! Що за божевільня?! Хіба таке буває? Буває… буває. Емма повернулась до ліжка і узяла до рук телефон. На ньому світились пропущенні дзвінки від Святослава і Тіни, та ще одна смс. Відкривши повідомлення, вона почала його читати:
Viber_____
геть здурів?! Навіщо він так зі мною? Але, що їй залишалось робити? Лише погодитись… і він це знав.
Viber_____
Емма кинула телефон на тумбочку, а сама знову закуталась у ковдру з головою і заснула.

P.S. Любі мої усім дякую, хто підтримує мою працю зірочками!! Окрема подяка за час який Ви приділяєте книзі і коментарям!!!! Завдяки Вам – книга отримала ще кілька додаткових сторінок))) Ви мене надихаєте!!!! Обіймаю* Люблю* Ваша Анна*

Глава 39.

Минуло кілька днів. Емма мала знайти десь сили, щоб належним чином зустріти Тіну і її коханого. Настав цей день. Емма одягнула червоне плаття, таким же кольором нафарбувала губи, розпустила волосся і начепила усмішку. Цілий день вона готувала святкову вечерю, – не щодня сестра «знайомить» з майбутнім зятем. У двері постукали, Еммі здалось, що її серце перестало битись, а ноги стали свинцеві. Вона не могла рушити з місця і не хотіла цього. Зараз вона відчинить двері і побачить Тіну, щасливу та закохану, а поряд буде Святослав, якого вони – кохають. Набравши повні легені повітря і швидко видихнувши, Емма взялась за дверну ручку. Її розділяла мить до зустрічі із Святославом. Вона знову побачить очі, у яких би хотіла все життя бачити своє відображення… Вона знову вдихне його аромат, який би хотіла відчувати, прокидаючись в його обіймах… Вона знову почує його голос, який ніжно називає її ім’я… Вона знову побачить його губи, які її палко цілували… Як стриматись? Як стриматись, щоб не обійняти його… поцілувати? Як? Емма знову видихнула, і клацнувши замком, вона відчинила двері. — Привіт, Еммо! — радісно усміхаючись, привіталась Тіна. — Привіт, сестричко. — Емма звела брови. — Ти сама? — Авжеж ні! — Тіна крикнула униз, де вели сходи. — Коханий, ти де там? Через хвилину, перед Еммою з’явився чоловік, – у якого замість голови був букет… тобто букет приховував рідне обличчя. — Це Вам. — Опустивши букет, хлопець простягнув його Еммі. — Дя-ку-ю… — ледь вимовляючи слова, Емма очманіла. — Ден? — Еммо? — щира усмішка, прикрашала його обличчя, як і ледь помітний синець під оком. — Ти, хлопець Тіни? — Емма відчула, як її очі наповнюються сльозами. — Так. — похитав головою він. — А ти, сестра Тіни? — Так. — Емма усміхалась і заплакала. Серце переповнювала радість. Неймовірне полегшення – виривалось крізь сльози. Те, що вона відчувала зараз, – не порівняти ні з чим. Вона ніколи не втрачала Святослава… Він завжди був з нею чесним… Як вона могла подумати, що він коханий Тіни?! Яка ж вона дурна! Ноги її зовсім не тримали, стояти було вкрай важко… емоції переповнювали настільки, що здавалось можна не витримати стільки щастя. Проте, – витримати треба і побігти до Святослава, щоб сказати, як вона помилялась і, як вона його кохає. — Ем, ти як? — Тіна, широко усміхнувшись, обійняла сестру. — Твій Святослав, лише твій. Емма лише на секунду обійняла сестру, а потім зробивши крок назад, подивилась у її очі і запитала: — Ти знаєш про Святослава? Як? Звідки? — Емма геть розгубилась. — Дівчата, може зайдемо у дім? — запитав Ден. — Звичайно, звичайно. — Емма жестом запросила увійти пару у дім. Увійшовши, вони роздягнулись і пройшли у вітальню. Всівшись на диван, – Тіна та Ден

трималися за руки і виглядали щасливими та закоханими. Емма сіла навпроти них і не могла повірити в те, що відбувається. Люди не звикли вірити у дива… Простіше повірити, що сестра зустрічається з її хлопцем, аніж навпаки… Люди дивні істоти… дивні… дуже дивні. — Еммо, візьми ось це… — Тіна простягла фотокартку, — подивись уважно. Емма узяла до рук те, що віддала Тіна і побачила туж саму світлину, що весіла у будинку в Карпатах. На ній були Святослав, Тіна… і Ден… і ще якась зеленоока білявка… дуже-дуже вродлива, як модель. — Капець! — Емма затулила губи долонею. — Ти ж цю фотокартку бачила? — запитала сестра. Емма забрала руку від обличчя і промовила: — Здається… Але, як же так? Я погано розгледіла фото… — Ти згадувала факти, а світлина – тобі довела, що ти права, хоча воно не є так. Еммо, ти дивилась і бачила лише нас зі Святославом, але не побачила Дена та Кіру. В минулому році ми усі були в тому будиночку. Я, Ден та Святослав з Кірою. Вони одразу розійшлись… то був швидкий роман, який немав продовження. — Тіна дивилась на сестру, яка ошелешено вбирала кожне її слово. — Ми з Деном закохались, зустрічались ще кілька місяців, а потім… потім деякі обставини змусили нас розійтись. — Це я винен. — Втрутився Ден. — Я поїхав до Чехії… гадав, що Тіна не захоче чекати і все вирішив за нас. Поїхав, написавши лише смс. — Він подивився на Тіну зі смутком і винувато. — Я був далеко, але моє серце було з Тіною. Я гадав, що зробивши їй так боляче, не маю права повертатись і благати прощення… Проте не зміг… не зміг бути осторонь. Як можна бути осторонь від власного життя?! Я поїхав у Карпати і там ожили усі спогади. — Він засміявся і додав: — А коли Святослав дав мені в обличчя у тому барі, і я побачив там тебе… згадав Тіну. Я і не подумав, що ви сестри… Святослав нічого не сказав. — Він стиснув рученята Тіни і додав: — Я подзвонив Тіні, як тільки приїхав до Карпат і сказав, що не можу без неї. — Тоді… в потягу, я дзвонила до Святослава… — Тіна опустила очі, а коли підвела погляд, заплакала: — Розумієш, коли Святослав здогадався, що ти моя сестра і сказав мені про це, – я попросила нічого тобі не казати… не казати, що він мене знає. Ви тоді лише їхали в потягу… і він зголосився на те, що я попросила. Я не знала, що ви зустрінетесь потім, а тим паче, що закохаєтесь. Проте… я його і надалі благала нічого тобі не розповідати… — Чому? — Емма не розуміла вчинків сестри, їй було боляче чути це все…навіщо ця гра? — Люба моя, сестричко моя… Вибач, я не знала, як розповісти… просто… просто, я не хотіла, щоб ти дізналась це від Святослава чи будь кого іншого… — Що саме? — Емма схвильовано подивилась на сестру. — Розумієш… не звинувачуй Святослава… — Тіна говорила не складно і заплутано, а потім зібралась і продовжила: — Еммо, Святослав мій психолог. Я не могла сама впоратись з розривом… думками… Я була в депресії… сильній депресії… Мені було не важко Святослава вмовити нічого тобі не розповідати. — Вона нервово засміялась і знову заплакала: — Лікарська таємниця. Він знав, як мені було важко подолати депресію, тому побоявся щось тобі розповісти, щоб не засмутити мене. Проте, я знаю, як йому було важко… він страждав… Я не хотіла, щоб так сталося… пробач… Пробачте мені обоє… Я не хотіла. — Тіна встала з дивана, відпустила руку Дена і присіла біля сестри навпочипки. — Пробач… пробач, моя сестричко. Святослав не винен. Він кохає тебе понад усе. Саме він захотів, щоб я сама все розповіла… прийшла з Деном і ти переконалася, що він не винен і ніякий він не Казанова. Усі ті дівчата, які йому телефонують… це все його клієнтки,… пацієнтки – називай, як хочеш… І та дівчина – «Леді у червоному», – це теж його клієнтка… я сама їй дала адресу Святослава. Вона просто приходить завжди у червоних сукнях. — Пояснила Тіна. — Пробач, мене Еммо. Пробач. Емма спустилась з крісла на підлогу і міцно обійняла Тіну. — Тобі немає за що просити пробачення. Моя маленька… люба сестричко. Мені шкода, що я не знала, як тобі важко… Чому ти мені нічого не розповіла? — Емма плакала і запитувала: — Чому? — Я знала, що мені потрібен фахівець… Святослав такий мудрий… хороший… Мені потрібно було поговорити з кимось не з родини. — Я розумію… розумію. — Емма, ще міцніше обійняла сестру. — Дякую, що все розповіла. Я знаю, як тобі важко. — Вже все в минулому. Все добре, Еммо… У мене все добре. Завдяки Святославу. Завдяки усім вам. — Тіна сильно стиснула в обіймах Емму. — Я щаслива. — Вона відсторонилась, і дивлячись у вічі Емми, сказала: — Прошу, – і ти будь щасливою. Ви із Святославом – будьте щасливими. — Все буде добре. В нас усіх все буде добре. — Промовила Емма і широко усміхнулась. — Я люблю тебе, сестричко. Люблю… сильно люблю. — І я тебе, моя рідненька… і я тебе сильно люблю. — усміхнулась Тіна. Ніч… Перша ночі…. Друга ночі… Емма не спить… Її розпирає від щастя… від кохання до Святослава. Різдвяне диво завітало до її оселі. Те щастя, яке вона відчуває у душі та серці, – це як сяйво Вифліємської зірки9. Господь повернув в її життя Святослава. Він благословив її на щастя. Вона вхопиться за нього і нікуди не відпустить. Емма усміхалась, лежачи в ліжку, і все мріяла, як поцілує свого коханого... Свого Святослава. — Скоро… скоро мій Святославе… Скоро ми знову будемо разом, кохання моє. — Емма широко усміхнулась і

промовила: — Дякую, Господи за це Різдвяне диво! Амінь. Святослав не міг знайти місця у ліжку. Все було не зручно і не так… Чому? Чому вона не подзвонила? Чому не прийшла? Невже вона не зустрілась з Тіною, як обіцяла? Ці думки його зведуть з розуму… Він крутився з боку на бік… хвилина за хвилиною… година за годиною, доки не відключився від втоми. Прокинувшись, Емма широко усміхнулась новому дню. Все змінилось за один день, – вона знову бачить перед собою щасливе майбутнє разом із Святославом. Дівчина згадувала, як вирішила поїхати у Карпати, осилитись в будиночку і присвятити час собі та своїм думкам,.. але… але раптова зустріч з Казановою – перевернуло її світ. Її сірі дні за графіком – перетворились на щасливі дні без календаря. Зараз вона могла подякувати Віктору, який не хотів одружуватись із нею, яий не хотів створювати з нею сім'ю… Вона половинка іншого чоловіка… чоловіка, який подарував їй кохання. Святослав подарував їй справжнє кохання: де є ніжність та пристрасть; де є мудрість та дитяча безпосередність; де є розмови та затишне мовчання; де є нестримне поєднання та ванільні пестощі і де є усе, якщо вони разом. Треба вставати, одягатись і йти до того, – хто став її коханням, хто став її повітрям та життям. — Я йду, Святославе! — Емма зіскочила з ліжка і попрямувала у душ._____9

Глава 40. ЕПІЛОГ. ПОДЯКА. КІЛЬКА СЛІВ ВІД АВТОРА.

Святослав сидів за столом у своєму кабінеті, нічого не роблячи. Думки не давали працювати, все крутилось довкола Емми.

Хлопець встав зі стільця і попрямував до дверей, щоб вийти в хол і випити чашечку кави, але він не встиг навіть за ручку узятись, як отримав дверима по голові.

— Ай! — потираючи чоло, Святослав дивився на підлогу, аж раптом побачив знайомі чобітки, які сам і ремонтував. Він швидко підняв очі і побачив свою Емму. — Ем… — видихнув він.

— Вибач… вибач, я як завжди увірвалась наче «торнадо». — Емма торкнулась долонею його червоної плями на чолі від удару дверима.

— Ем… ти прийшла… — Його серце калатало за двох. Щастя переповнило душу і йому здалось, що він парить над землею. Його Емма тут… вона повернулась.

— Ти ж знав, що я прийду… Знав… — Емма крізь сльози усміхнулась. — Я дещо залишила у тебе…

— І що це? — запитав він, торкаючись її шовкового волосся, пропускаючи крізь пальці прядки.

— Половинку свого серця… половинку своєї душі… і своє життя… Тільки з тобою – це все цільне… Я не можу дихати без тебе… Прошу поверни мене мені… — Емма дивилась у блакить його очей і бачила блиск сліз.

— Я все це беріг ось тут… — він узяв її долоньку і притиснув до своїх грудей, вказуючи на серце. — Ми чекали, коли ти прийдеш.

— Пробач за те, що я зробила… пробач, що подумала, начебто ти і Тіна разом. Пробач… — з її синіх очей закапали сльози.

— За, що Ем? За що я маю тебе пробачати?! Я приховував, бо мусив, а ти через це помилилась. Ніхто не винен. — Він обійняв її за талію, притиснувши до себе запитав. — Ем… ти знайшла себе?

— Так, знайшла – біля тебе.

— Моя, Еммо… моя. — Його серце калатало, немов навіжене.

— Святославе… — вона усміхнулась.

— Що? — він усміхнувся навзаєм.

— У мене дещо є… — її усмішка стала, ще ширшою.

— І що це? — він з цікавістю запитав, не припиняючи усміхатись.

Емма дістала із-за спини гілочку омели і піднесла її над їхніми головами.

Святослав засміявся і в туж саму мить накинувся на її губи. Поцілунок у якому поєднувалась ваніль та перчик… ніжність і пристрасть… голод, який вони з радістю втамовували цим

цілунком.

Їхні язики сплітались, дихання було пиривчастим, а душа… душа потрапляла у Рай з кожним доторком губ.

Цей поцілунок був самим життям: як проливний дощ у засуху; як сонце для землі; як сяйво місяця; як зірка, яка показує шлях; як повітря та вода… усе… усе є тут і зараз.

Відірвавшись на мить, Емма мовила:

— Святославе… я… я не вагітна…

— Ммм… ми зараз же попрацюємо над цим… Повір… я постараюсь довести все до логічного результату. — Він широко усміхнувся, дивлячись Еммі у вічі. — Ну, що гарненько попрацюємо над новим життям. — Святослав підморгнув їй і почав розстібувати її одежу. — Випрубуємо наскільки міцний цей стіл. — Засміявся він і Емма підтримала його щасливий сміх.

Її жваві рученята швидко знайшли його блискавку на джинсах, а він не забарився, щоб звільнити її від непотрібних речей. Залишивши Емму лише у сукні та мереживі, він грайливо підняв брову, і опустившись навколішки, зняв останню деталь, яка заважала… її мереживо він стиснув у кулаці, як трофей, а потім сховавши їх у кишеню, усміхнувся.

Підхопивши Емму на руки, він посадив її на стіл, став між її розвединими ніжками і цілуючи, увійшов у її шовк… Емма застогнала в унісон зі своїм коханим, поєднуючись у коханні – однією душею на двох, одним сердцем на двох та тілами, які робили їх одним цілим.

Минув місяць.

Емма підкралась навшпиньках до Святослава, і обійнявши його, поклала голову йому на спину.

— Ммм… моя Красуне з перчиком… — він узяв її долоньку і ніжно торкнувся до неї губами.

Емма розімкнула обійми, і обійшовши Святослава, встала перед ним і широко усміхнулась.

— У мене дещо є… — Емма уся сяяла.

— Що? — він примружився.

— Ось… — Емма повертіла перед його очима тестом, на якому веднілись дві яскравих смужки.

— Ти вагітна?! У нас буде дитинка?! — Святослав не зміг стримати сліз радості.

— Так! Так! Так! Я вагітна! У нас буде крихітка! — Емма усміхалась крізь сльози щастя.

Святослав накинувся на Емму, обіймаючи її, і цілуючи кожен меліметр її обличчя. Добравшись до вуст, він палко і з ніжністю поцілував свою кохану.

— Я кохаю тебе, Еммо… Ти моє щастя. — Шепочучи у її вуста, Святослав усміхався від щастя.

— Я кохаю тебе, Святославе. Кохаю! Кохаю! Я така щаслива поруч з тобою! — Мовила Емма, обпікаючи його вуста своїми палкими словами.

«Моя душа – це кошик квітів,

яка наповнена ароматом твоєї любові».

Фен Цзіцай, “Політ душі”

ЕПІЛОГ.

Узявши з коробки папірець, у якому написані побажання на Різдвяні свята – Емма широко усміхнулась, показуючи їх донькам.

Бажання:

1) Потрапити у Різдвяну казку. — Здійснилось!

2) Закохатись і щоб мене покохали. — Здійснилось!

3) Отримати пропозицію. — Здійснилось!

4) Народити дитинку. — Здійснилось!

5) Святкувати Різдво у колі великої родини. — Здійснилось!

— Завжди, завжди мрійте! — мовила вона до семирічної Мії та до п’ятирічної Світлани. — Усі мої бажання здійснив ваш тато.

Святослав стояв у дверному отворі і слухав ту ж саму історію, яку вони розповідали дівчаткам з їхнього народження, – кожне Різдво.

— Головне вірити і розповідати про свої бажання люблячим людям, щоб вони могли втілити їх у життя. — Додав Святослав.

— Люблю цю історію. — Заплескала у долоньки Мія.

— Мрії збуваються! — додала Світлана і усміхнулась.

Він дивився на свою красуню дружину, на своїх дівчаток з русявим довгим волоссям, у яких гарно поблискували грибінчики. Їхній сині оченята під дугою веселих бровенят, з довгими віями, які з захватом дивились то на нього, то на матусю. Їхній сміх лунав, немов джерельна вода, а пухкі губки нагадували спілі вишеньки. Вони створили з Еммою неймовірних дівчат… Їхнє кохання – в їхніх донечках. Сенс їхнього життя – кохання і любов до сім’ї… У них величезна сім’я… яка чекає їх усіх внизу за Різдвяним столом.

— Треба спускатись. На вас чекають бабусі та дідусі… і купа-купа подарунків! — весело голосила Емма до дівчат.

Мія та Світлана миттю обійняли тата та матусю, мовивши, як сильно люблять їх – отримавши такі ж слова любові, та теплих обіймів від батьків.

Дівчатка, як метелики залишили кімнату, вибігаючи з неї на пошуки подарунків.

Емма встала з ліжка і підійшла до коханого чоловіка.

— Як ти гадаєш… у нас є час до того, як всі почнуть нас кликати? — Емма облизала губи, і узявши чоловіка за комірець притягнула до себе.

— Гадаю, що… ми впораємося до того часу. — Він голосно ковтнув. — Кохаю тебе, Красуне з перчиком.

— Кохаю тебе, мій Казанова.

Падаючи на ліжко, над яким гойдалась гілочка омели, – вони поринали раз у раз у свій світ. Світ їхнього кохання.

ВІД АВТОРА:

ВЕЛИЧЕЗНЕ дякую, що підтримуєте книгу коментарями та зірочками. ДЯКУЮ Вам мої любі, що додаєте у бібліотеку та підписуєтесь на автора.

Я + ВИ = НАТХНЕННЯ!!! – ось така от солодка суміш*

Люблю Вас. Ваша Анна*

P.S.

Хай Ваше серце буде лише з тим кого кохаєте ви, і хто кохає вас. Не забирайте ні свій час, а ні час іншої людини, якщо коання нема. Десь чекають справжні почуття… справжннє кохання… своя половинка. Будьте тільки з тим – з ким ви знайшли та здобули себе… З тим – з ким ви можете бути таким, яки ви є… З тим – з ким, ви кохаєтесь кожного разу наче уперше… де немає упереджень та комплексів… З тим – хто робить щасливим вас, а ви робите все можливе, щоб він отримав ще більше щастя. Кохання – тільки це має значення. Ви його знайдете… А коли знайдете – не відпускайте.

Декілька рядків – про силу кохання:

“Одного разу коханий прийшов до дому своєї Коханої. Він постукав у двері. «Хто там?», – запитала Кохана. Людина відповіла: «Це я, люблячий тебе». – «Іди, – сказала Кохана, – насправді ти не закоханий». Пройшли роки, коханий знову прийшов до дверей своєї Коханої і

постукав. «Хто там?», – запитала Кохана. На цей раз чоловік відповів: «Це ти». – «Тепер, коли ти – це я, – відповіла Кохана, – ти можеш увійти». “- Джалаледдін Румі.

ПОДЯКА:

Коханому, — дякую за поцілунки під омелою, за ванільні дні і за ночі з перчиком* Ми разом назавжди – ми одне ціле. Кохаю тебе.

Батькам — Ви приклад справжнього кохання.

Бабусям і дідусям — ви найкращі та найсучасніші.

Адам Ламберт – твоя музика – це сила та натхнення.

Моїм друзям — Юлі, Єлені, Лері, Дані, Yulianna. – Дівчата ви просто супер.

Читачам та друзям з літнет — дякую, усім хто, пише свої враження під книгою. Результат моєї праці – це Ваша підтримка.

Я ВАС УСІХ ЛЮБЛЮ!!!

ДЯКУЮ БОГУ ЗА ТЕ, ЩО ПИШУ!!!

Кінець